C:\Users\Plazma\Desktop\305\Harry_Potter_a_Cas_dobrych_zameru.PDB

PDB Name: Harry_Potter_a_Cas_dobrych_zame
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 21.9.2006
Modification Date: 21.9.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Harry Potter a čas dobrých záměrů
(neboli: Poslední pokušení Harryho Pottera)

Opatrně otevřel dveře svého pokoje a strčil tvář do mezery, která vznikla mezi veřejemi (přesně na šířku jeho brýlí), a zaměřil pohled na schody vedoucí dolů do haly. Dveře do ložnice strýce a tety byly na opačném konci a byly pořád zavřené. Slyšel přes ně strýcovo chrápaní, z větší blízkosti znělo jako dělobuchy. Ranní sluníčko se prodíralo skrze malé okénko nad schody. Úhel pohledu přes škvíru ve dveřích mu nedovoloval nic víc než zahlédnout kliky na dvou ložnicích a na koupelně. Zaposlouchal se, ve snaze identifikovat i nějaký jiný zvuk, než strýcovo chrápaní; jinak se dům zdál být naprosto tichý. Ale, jak už to bývá, jeden nikdy neví…

Harry Potter otevřel dveře svého pokoji natolik, aby mohl projít. Byl oblečen do sportovního, protože šel běhat, jenom tenisky držel za tkaničky ve své levé ruce. Tichounce se kradl před dveřmi tety Petunie a strýce Vernona, pak se otočil vlevo a začal sestupovat po schodech dolů. Zatím bylo všechno v pořádku. Chrápání způsobilo, že neslyšel vůbec nic jiného, ale na druhou stranu doufal, že taky přehluší všechny zvuky, které dělal on. Naneštěstí, žádné zvuky nemohly překrýt jeho pach…
‚Zatraceně!' pomyslel jsi Harry, v půli cesty na schodech. Podíval se dolů, kde seděla jeho nová Nemesis, čekajíc na něho s vyceněnými zuby; temné vrčení probublávalo přes její hruď, malou oháňkou zlověstně škubala sem a tam.
Harry si zúženýma očima zlostně prohlížel Dunkirka. Tohle už znal. Byl doma jenom týden, ale místo aby se jeho vztah s malým Yorkshirským teriérem zlepšoval, jenom se od bodu, kdy Dunkirk málem zaťal zuby Harrymu do ruky, když se ho poprvé pokusil pohladit, pořád zhoršoval. Každodenní odchod z domu na ranní běh přerostl na velice složitou záležitost. Harry se už pomalu začínal divit, jak může teta Petunie přežít celý den jenom se psem s hedvábnou srstí, když strýc i on jsou celý den v práci. Představoval si, že Dunkirkovi ukazuje jeho fotky, zahrnuje ho svou láskou, a při tom důkladně ničí Harryho pověst v jeho očích. Psi jsou tvory s podmíněnými reflexy, to věděl. Jako první to přece dokázal už Pavlov.

Shrnul své možnosti. Může přeskočit zábradlí, sprintovat přes kuchyň a pokusit se otevřít zadní dvířka dřív, než se k němu Dunkirk dostane, nebo může zkusit skočit přímo přes něj a co nejrychleji odemknout vchodové dveře, které jsou asi tři metry od schodů. Co dělat, co teď dělat…
Nakonec přehodil jednu nohu přes zábradlí. Malý pes se vrhnul dolů do haly, aby ho zadržel, ale Harry rychle stáhnul nohu zpátky, prudce seběhl po schodech a hrábnul po klice od domovních dveří. Ale pes už byl za ním a rychle se na něho vrhnul, aby mu zabránil v útěku. Zabořil své zuby do Harryho ponožky, hned nad patou. Jeho zuby škrábly Harryho na kůži, naštěstí však nepřešly přes ní, nezaryly se mu do masa. Harry zvednul nohu, houževnatý pes z ní visel zakousnut do ponožky. Několikrát potřásl nohou, ale pes visel dál.

„Pusť mě! Blbé zvíře…" zanadával, stoje na jedné noze a pokračoval v mávaní Dunkirkem ve vzduchu. Ponožka se natahovala, pomalu ztrácela svůj tvar a klouzala až k okraji nohy. A teriér pořád visel.
„Zatracený…malý…" Harry lapal po dechu, jak se pokoušel psa setřást. Nakonec ponožka bez varováni sklouzla dolů. Pes proletěl halou, ponožku pořád v tlamě. Přistál na všech čtyřech zakrslých nohách a pořád sebou ještě házel, jak se pokoušel trhat ponožku. Harry těžce oddechoval, zlost v něm jen vířila. Najednou ho něco napadlo; přišel na to, co by ho Dunkirka zbavilo jednou provždy.

Díval se na psa, koncentroval se na svou proměnu…a ve vteřině už stál na všech čtyřech ve vstupní hale, hříva ho lechtala na zádech, dlouhý ocas švihal kolem a temné hluboké předení procházelo jeho tělem.
Teriér vytřeštil oči tak doširoka, že mu v nich bylo vidět celé bělmo. Jeho tlama se otevřela a ponožka vypadla na podlahu. Harry ze sebe vyloudil jemný řev v pravidelných intervalech strýcova chrápaní, malé zvířatko vydalo ustrašené zakvílení a zbaběle uteklo pootevřenými dveřmi do obýváku. Harry viděl, jak mizí za velikou sedačkou, jen hnědožlutě zbarvený ocásek zůstal trčet zespodu potahu. Harry se s pocitem bolesti v kloubech změnil zpátky do své lidské podoby. Stál ve dveřích do obýváku a díval se na nechráněný psí ocas, který se silně třásl. Na moment se cítil tak trochu zahanbeně a bylo mu vyděšeného psíka líto….
Ale najednou Dunkirk vylezl zpod sedačky, a jak spatřil Harryho, sklonil hlavu s rozběhl se na něj znova, jako by se

vůbec nic nezměnilo. Harry rychle zabouchl. Slyšel, jak Dunkirk na druhé straně hystericky vrčí a škrábe dřevěné dveře, pokoušeje se je otevřít. Harry si okamžitě přestal dělat výčitky. Jestli to takhle půjde dál bude se muset změnit se na zlatého Griffina víckrát.

Zvednul z podlahy svou ponožku, ale hned ji pustil zpátky, byla celá promočená od psích slin a vypadala úplně beztvare. Vyštrachal se spátky do svého pokoje i se zničenou ponožkou, hodil ji do odpadků a vzal si čistou. Vrátil se do vstupní haly, sednul si na schody a zavázal si boty. Spokojeně se zašklebil se. Konečně přišel na to, jak zastrašit toho malého blbého psa (pořád ještě útočil na dveře obýváku), a taky kterou magii může dělat mimo školu. Věděl, že tohle se nikdo nedozví – nebyl přece ještě registrovaným Animágem, až pokud neukončí sedmý ročník – takže teď mohl bez překážek cvičit. ‚Ale kdyby mě teta Petunie, nebo strýc Vernon viděli, to bych tedy měl doma peklo,' pomyslel si.
Když odcházel, ještě pořád slyšel Dunkirka škrábat na dveře obýváku. Potřásl hlavou, a vyšel do jasného slunečního rána, pouštěje studený, ješte(pořád rosou vonící vzduch do svých plic, zatímco jeho nohy uháne(ly po chodníku, vstříc vesnici. Rozhodl se be(žet jinou trasou než když be(hal s Dudleym a Hermionou. Tenkrát zahýbali do leva hned jak minuli dům, teď zahnul do prava. Vrchol ve(že kostela v St. Bede a zvonice jeho staré školy se vynořily nad střechou domů a obchodů a zvětšovali se, jak se k nim blížil. Nikdy si nemyslel, že Malý Kvikálkov je ne(jak zvlášní vesnice, tedy mimo faktu, že tady bydlel spolu s Dursleyovými. Neme(l moc možností na srovnávaní, nikdy nikde nebyl (v mudlovském sve(te(). V kouzelnickem sve(te(, sice taky ne, ale přeci jen, byl v opeře a na ceilithu, na radnici v Prasinkách a na jedné privátní párty taky v Prasinkách. A taky byl na Ministerstvu magie v Londýne((či lépe řečeno pod Londýnem).
Harry začal zpomalovat, až úplne(zastavil. Položil svou dlaň na kámen sloupu vstupní brány na hřbitov. Na moment zaváhal, pak vešel. Dudleyho hrob našel rychle. Zůstal stát a díval se na hromadu hlíny, která byla ješte(pořád vyšší než okolní tráva. Ne(kdo tu musel zasít trávní semínka, malá zelená stebélka už začínala rašit. Za ne(jaký čas, bude pomník (který teď ješte(nebyl na svém míste() jedinou indicí, kde je Dudley pohřbený; zeme(se znovu zarovná, pokryje nekonečným trávníkem. Prach k prachu, popel k popelu....

Harry opustil Dudleyho hrob a vyšel na pahorek, o kterém teď ve(de(l, že jsou tam pohřbeni jeho rodiče. Klekl si před jejich pomníkem, odtrhnul ne(kolik stébel trávy a utřel ho. Prsty vytrhával plevel kolem kořenů bílých lilií, které se pnuly po obou stranách kamenného pomníku. Zasadil je před dve(ma dny. Líbila se mu ta myšlenka, že bude chodit na jejich hrob každé ráno, jen tak si posede(t. Přemýšlel, jestli by byl schopen s nimi mluvit, nebo s Dudleym, a když byl na hřbitově úplne(sám, byl v pokušení, to vyzkoušet. Ale nepatřil k lidem, kteří mluvili s mrtvými. Nelíbilo se mu to ani v televizi, ve filmech, kde ve(tšinou nechali diváky slyšet, co si kdo myslí.
Po ne(jaké chvíli Harry ne(žne(pohladil kamenný náhrobek, a rozeběhl se zpátky. Když se vrátil do domu v Zobí ulici, zjistil, že je tam úplné peklo, přestože teta a strýc nevide(li jeho změnu na zlatého Griffina. Jakmile otevřel dveře, uslyšel strýcovo chrčení a opustil ho pokoj a mír, který me(l na duši. Znovu ho začala bolet hlava z hluku a z pokusu o to, aby si zapamatoval alespoň části ve(t.

„...mohl jsi se zranit, můj chudáčku..."

„..tvá teta hysterčí..."

„...plakat a plakat..."

„...počůral moje oblíbené křeslo..."

„...můj malý miláček..."

„...dveře se musí znovu natřít, jsou celé poškrábané..."

Harry sebou škubnul, když ho strýc drapnul za ucho a odtáhl ho do obývaku, aby vide(l hluboké rýhy, které pes vyrýpal na vnitřní strane(dveří. ‚Co si myslí, že je mi šest?' přemýšlel.
„Nech me(!" zařval, unikaje ze strýcova sevření. „On me(napadnul! Jenom jsem se pokoušel vyjít ven!" Najednou byl překvapený, když zjistil, že je z nich tří nejvyšší. Ne, že by mu to v téhle situaci ne(jak pomohlo, ale…kdy se to stalo? Teta Petunie stála ve dveřích a držela Dunkirka v náručí jako miminko. „Má klaustrofobii! Je poškrábaný. No co, můj malý Dunkirku..." cukrovala mu. Harry převrátil oči; hlava mu teď od bolesti přímo pulzovala.

‚Jenom kdyby konečne(zmlkli! Jenom kdyby...?

„Aaaah!" zakřičel v agónii a přitlačil si ruce z obou stran na hlavu, když bolest začala přímo bodat. Oči me(l pevne(zavřené a za sklopenými víčky vide(l stínité postavy v ne(jakém údolí. Skvrnité stíny...vše v zeleném odstínu...mohlo to být nádherné letní ráno v chladném, listnatém lese, kdyby nešlo o mučení....

Muž se svíjel na zemi, mezi spadlým listím. Harry mu nevide(l do tváře; vide(l jen čarode(je, který vysílal praskající sve(telný paprsek ze své hůlky k te(lu obe(ti. Rudé oči se zdály být zaryté přímo do Harryho očí, i když ve(de(l, že to

není možné, protože tam ve skutečnosti nebyl. Jak mučení pokračovalo, začínala ho pálit jizva. Ve(de(l, že pořád křičí, protože ho bolelo hrdlo, ale cítil se, jako by me(l vypnuté uši. Všechno, co dokázal slyšet byli zvuky, pocházející přímo z jeho mozku, který se ocitl přímo v onom falešně šťastne(vypadajícím lese.

Vysoký, hubený čarode(j s rudýma hadíma očima nakonec sklonil svou hůlku, a zrušil tak kouzlo. Muž, který se svíjel na zemi, zalapal po duchu a pokusil se vstát. Stálo ho to mnoho námahy. Když konečne(stál na nohou, Harry na okamžik zahlédl jeho tvář,ale v tom samém momentu, jako by na něj ne(kdo použil pame(ťové kouzlo, neme(l ani pone(tí, čí tvář vide(l. ‚Znám ho!' pomyslel jsi. Kdo...?

A teď byl mučící nástroj namířen na ohyb mužova levého loktu.

Znám ho, znám ho, znám ho, znám ho...

„MORSMORDRE!"

Harry svraštil nos, když ucítil pach spáleného masa. Bylo to, jako kdyby tam skutečne(byl. Muž křičel v agónii, když se znamení vypalovalo na jeho ruku. Zápach znovu podráždil Harryho nozdry. Muka ječícího muže ješte(vzrostla, když znamení na jeho ruce zčernalo. Harryho jizva pořád pulzovala. Možná, že ješte(pořád křičel, neve(de(l to.

Nakonec ten muž ztichl. Padnul na kolena, kde i zůstal, jeho dech se uklidňoval. Jeho mučitel mu položil ruku na rameno a téme(ř laskave(řekl, „Konečne(. Ustanovuji te(za svého de(dice."

„Aaaah!" Harryho křik pokračoval. Teď už slyšel sám sebe. Otevřel oči a rozhlédl se kolem. Jizva ho bolela, ale už ne tolik. Strýc se schovával za svým křeslem a teta Petunie, která ješte(pořád držela svíjejícího se psa (který se zoufale pokoušel osvobodit), se skrývala za stolem v hale.
Harry chte(l přestat křičet, ale bylo to te(žké. ‚De(dic. Já ho znám. Jenom si nemůžu vzpomenout, kdo to je. Proč si nemůžu vzpomenout?' divil se. ‚Možná, že je to ne(co jako anti-mudlovské kouzlo, které jim zabraňuje vide(t ve(ci jako je například De(ravý Kotel. Mudlové ho vidí jenom na zlomek vteřiny, ale pak jejích oči sklouznou kolem a zapomenou, co vide(li. Odkud já ho jenom znám?' divil se Harry, pokoušeje se poskládat kousíčky puzzle dohromady. Zatracene(! Ta představa mu nešla z mysli.

Polknul a nejiste(se podíval na tetu a strýce.
„Omlouvám se za to, že jsem zavřel Dunkirka v obývaku. Já....jdu se připravit do práce..." Vysprintoval nahoru po schodech do koupelny. Třísknul dveřmi a zte(žka se o ne(opřel, cítil až v uších, jak mu bije srdce. ‚Musím napsat Siriusovi,' pomyslel si zoufale. ‚Musím mu to říct. A musím si vzpomenout. Vzpomenout, vzpomenout, vzpomenout…'
Serval ze sebe své propocené be(žecké oblečení a vlezl si pod sprchu. ‚Voldemort má teď vedle sebe svého de(dice,' přemýšlel. ‚A je to ne(kdo, koho znám. Ale ve(řím mu?' všechno, co ve(de(l, bylo, že je to ne(kdo vysoký, s tmavými vlasy a pergamenově zabarvenou kůži. ‚Dopekla,' řekl si, to by zodpovídalo asi polovine(mužů a kluků, které znám....ale přinejmenším to vylučuje Weasleyovi a Gilderoye Lockharta a Leeho Jordana....Dobře. Teď se mi výbe(r tedy skutečne(zúžil.'
Zatímco se sprchoval, snažil se spočítat, kolik lidi by spadalo do skupiny možností. Seamus Finnigan, Will Flitwick, Dean Thomas, Neville Longbottom.....Tohle nikam nevedlo.

Potřeboval ne(kam poslat Hedviku na zbytek prázdnin. Nemohl riskovat, že mu paní Figgová bude klást otázky kolem jeho sne(žné sovy. Vlastne(u ní nebyl od té doby, co se o svých jedenáctých narozeninách dozve(de(l, že je čarode(j. Po práci chtěl raději jít rovnou k paní Figgové, aby se nemusel vracet do Zobí ulice. Svůj kufr a letní oblečení k ní odvlekl už předešlého večera. Zatímco on táhnul kufr do pokoje na šití pani Figgové, kde měl spát na starém gauči, Dursleyovi jí v jejím obývacím pokoji vypočítávali všechny ve(ci, které mu nesmí dovolit.
„Nedovolte mu odmlouvat. Vy jste tady boss."
„Nenechte ho, aby se ze všeho vyvlíknul. Specielne(, ne z uklízení po sobe(..."
„Nedovolte mu dívat se na televizi po desáté večer..."
„Nenechte ho odejít od stolu, dokud všechno nesní, včetne(zeleniny..."

‚A tohle říká dvojice lidí, kteří se me(už dva roky pokoušejí umučit hladem,' pomyslel si Harry. Když jejich litanie pokračovala dál, zůstal stát s rukama zkříženýma přes prsa. Najednou si přál, aby byl kuřákem - teď by tady mohl stát s cigaretou bezstarostně zavěšenou v koutku úst a krabičkou jasne(se rýsující pod rukávem jeho trička. Taky si přál, aby tu s ním byla Sandy, zahradní had, kterého nosíval obtočeného kolem levé ruky; a možná, kdyby me(l i takovou náušnici z kosti jako Bill Weasley, nebo tetování....
Když už má představovat toho nejhoršího mladistvého delikventa - něco jako byl Billy Kid - me(l by podle toho i vypadat. Ale místo toho musel jen nevrle čekat a dál poslouchat seznam ve(cí, které nesmí (mezi jiným i všechny druhy pudingu; to mu nevadilo, pudingy paní Figgové nesnášel). Jeho pohled bloudil po místnosti, která vypadala přesne(tak, jak si ji pamatoval. Ale taky musel říct, že mu velice připomínala stany, které pro ně pan Weasley vypůjčil na spaní, když byli na Sve(tovém poháru ve Famfrpálu. Ovšem tady se musel vyřádit celý batalion starých dam s pletacími háčky, bylo zde te(žké najít byť jen jedno jediné místo, které by nebylo zahaleno tuctem damaškových nebo

háčkovaných deček, které ležely dokonce i na čaloune(ném nábytku....

Nakonec teta se strýcem skončili, zaplatili paní Figgové za její služby a odešli z jejího, zvláštne(zelím páchnoucího domu. Stará paní zvedla hlavu a kriticky si Harryho prohlížela. „Pochopila jsem, že pracuješ pro toho Dicka.“ Až teď si uve(domil, že řekla jeho jméno, neuchýlila se k charakteristickým nádavkam… „Úprava zahrad, jó? Tedy, i mne(můžeš pomoct v mé zahrade(. Abys byl užitečný. Aspoň me(nebudou tolik bolet záda. Můžeš vyčistit kočičí klozety. Oba dva. Dvakrát denne(. Kočky jsou velice vybíravé. Nemůžeš očekávat, že se budou válet ve špíne(.“
Harry se zašklebil. Byl rád, že ve(tšinu času bude pracovat s Dickem. Začínalo to tady být mnohem horší, než když mu bylo pe(t. Jestli se pokusí donutit ho čistit polstrováni od kočičích chlupů, tak namísto toho začne vcucávat do vysávače dečky. Mohl by to být efektivní spůsob, jak se zbavit čistících prací (bez neúmyslného použití magie), ale nevěděl jak by se mohl vymluvit z práce na její zahrade(a z čiste(ní kočičích klozetů.
Když se Harry dosprchoval, šel se do svého pokoje převléknout do práce. Rychle napsal správu pro Siriuse, zde(lil mu všechno o snu, v němž vide(l, jak Voldemort vítá svého de(dice. Harry se zastavil uprostřed psaní a zůstal zírat do prázdna. Byly tady dve(ve(ci, které ho neustále ubíjely. První bylo, že Voldemort de(lal ne(co takového v průbe(hu dne, a za druhé, zdálo se, že u toho byl sám. I když tam možná byli jeho smrtijedi, Harry je nevide(l. ‚Mohl by ne(kdo ve(de(t, kdo je tím de(dicem?’ přemýšlel. ‚Jestli si vzpomínám, neme(l jsem to být já?’

Poslal Hedviku pryč s listem pro Siriuse a s krátkou zprávou pro Hermionu. Varoval v ní ji i Rona, aby mu neposílali přání k narozeninám, a že příští dopis musí poslat k paní Figgové normální britskou poštou. Nemohl přeci očekávat, že jí nebude vadit, když kolem jejího domu bude 31. července kroužit ne(kolik sov. Pro Hermionu by to neme(l být problém, ale vzpomne(l si, jak svého času paní Weasleyová poslala k Dursleyovým normální poštou dopis, který byl celý pokrytý známkami, takže pošťák zvonil u domových dveří, aby mohl list doručit přímo a zeptat se, kdo mohl něco takového udělat. Harryho strýc Vernon úplne(zesinal strachy, že on a Harryho teta budou považováni za podivíny (v jakémkoliv smyslu). Snažili se být typickými, normálními představiteli be(žnéhoanglického človíčka, a nikomu nedovolili, aby tuhle jejich představu nějak narušil.
Harry si sednul a znovu začal číst poslední dopis od Hermiony.

Drahý Harry,

vím, že jsem ti naposled psala předevčírem, ale to nebylo o tom, co teď práve(de(lám, vlastně, co de(lám denno-denne(, takže ti to chci napsat teď. Doufám, že si nemyslíš, že tenhle dopis je ne(jak moc popisný.

Harry se zašklebil. Ten předcházejíci dopis byl hodne(popisný, přesne(popisoval, co by chte(la de(lat s ním, když budou mít šanci být spolu o samote(. Napsal jí, že je v bezpečí doma, ale že ho opustila Sandy. Hedvika se pak vrátila s tímhle dopisem, který četl ne(kdy uprostřed noci a musel si pak, poté co ho dočetl do konce, dát ve dve(v noci studenou sprchu.

Sirius chodí se mnou každé ráno be(hat, ve své psí forme(. A taky jako pes sedí celý den v čekárne(před ordinací. Máma s tátou si objednávají pacienty, kteří k nim chodili už před tím, nikoho nového. Sirius přinesl ne(jaké detektory černé magie. Žádny z nich zatím nic nenaznačil, ale předevčírem tady byl jeden chlápek, chte(l do ordinace a Sirius ho nechte(l pustit. Zavrčel na ne(ho, a on se otočil a utekl pryč.

Já jsem si v té dobe(četla v čekárne(. Máma vyšla ven a divila se, kde je pacient objednaný na druhou, a tak jsem přiznala, co Sirius ude(lal. Doufala jsem, že se nebude zlobit, ale ona mě překvapila - začala se smát, a pak řekla, že ji vůbec nezajímá jestli se ten chlápek ješte(vrátí. Říkala, že když byl pod vlyvem rajského plynu, tak se jí pokoušel dotknout tak, jak to smí jenom můj otec. Byla jsem šokována! Tedy, myslet na to, že se ne(co takového stalo mé matce! Ne, že by máma nevypadala pořád dobře. Víš, jak to myslím. Vzpomne(la jsem si na Myslánku. Každopádně, mamka byla z toho, co Sirius ude(lal, nadšená. Při večeři (jí v lidské podobě) se ho ptala, jak ho to napadlo. Prý tomu muži proste(neve(řil, ne(co v ne(m proste(zaplo alarm. Psí instinkty. Omluvil se, ale máma řekla, že se nemá za co omlouvat. „Hlídáš pozorne(!“, řekla mu se smíchem.

V noci šel Sirius na schůzi s ostatními hlídkami. Jsme perfektne(chránění díky kouzlům, co obklopují dům. Bohužel ale ve(tšinu te(ch kouzel nemůžeme použít na ordinaci, protože to je veřejné místo. Já ale obvykle v ordinaci nejsem - v centru domku je malý dvorek a já si tam na sluníčku čtu. Když jsou mraky, jdu se podívat, co de(lají máma s tátou. Tolik mi minulý rok chyběli...

A teď mi chybíš ty! Poslední noc se mi o tobe(zdálo. Me(l jsi na sobe(kilt, jenom ten kilt...

Harry se znovu zašklebil a ješte(chvíli si četl. Tenhle dopis nebyl až tak „popisný“, jako ten předchozí. Nedočetl ho do konce (práve(vyšel ze sprchy a neme(l čas na druhou). Složil ho a zastrčil hluboko do zadní kapsy.
Ze stolu zvednul jiný list. Tak jako i v předchozích letech, přišel chvíli po jeho příchodu domů. Byl od McGonagallové, oznamovala mu v ne(m, že ho začátkem nového školního roku s radostí uvítá jako prefekta za šestý ročník. Dále informovala, že Liam Quirke se stal novým primusem a Cho Changová novou primuskou. Harry byl rád. Na poslední schůzi prefektů hlasovali za přítomnosti učitelského sboru, který také hlasoval. Hermiona očekávala, že vyhraje Katie,

protože byla z Nebelvíru. Harry jí neřekl, že hlasoval pro Cho. Doufal, že Katie nepřišla o víte(zství jenom kvůli jeho hlasu. Vlastně nikdo z nich neve(de(l, kdo zvíte(zil, dokud nepřišly tyhle dopisy. Pove(tšinou každý z šesti prefektů každé koleje volil kandidáta své koleje (šesťáci samozřejmě volili sami sebe) a vedoucí koleje nejspíš taky dali hlas tomu svému prefektu, takže to byli hlavně ostatní učitelé, kdo rozhodoval. A ti dost možná pove(tšinou volili Cho, takže třeba jeho hlas zas tolik nevážil; ale stejne(z toho neme(l úplne(dobrý pocit.

Harry četl dopis dál, aby zjistil, kdo bude prefektem za pátý ročník. Pod Nebelvírem byli napsaná jména Anthony Perugia a Virginia Weasleyová. Usmál se. McGonagallová už musela zapomenout na výstup v sklepení na lektvarech. A Ginny má i nejlepší známky... A Harry taky nebyl vůbec překvapen, když vide(l Tonyho jméno. Byl by spíše šokovaný, kdyby přečetl jméno Colina Creeveyho, který ješte(pořád nedovedl najít cestu do své třídy. A možná se Tony připojí k jejích famfrpálovému týmu, a taky Zoey Russellová, Ginnina spolubydlící. Harryho překvapilo na kolik Ginnniných spolužáků si vzpomněl.
Položil dopis na stůl. Nebyla potřeba ho schovávat. Rozhlédl se po svém ztichlém pokoji; znovu ho uvidí až za rok. Jeho teta a strýc se vzdali myšlenky jet do Portugalska teď, když me(li Dunkirka. Místo toho si zaplatili zaoceánskou plavbu lodí, kde byli povoleni psi. První zastávku budou mít na Normandských ostrovech, pak na Azorech, poplují podél španě(lského pobřeží, přes Gibraltarskou úžinu a kolem dokola Středozemním mořem. Až dorazí do přístavu, Dunkirk zůstane na lodi, zatímco oni můžou jít na pevninu. Harry me(l takový pocit, že teta Petunie nebude na pevninu chodit moc často.
Vstoupil do kuchyne(právě(ve chvíli, kdy strýc bojoval se svými spečenými vejci. Teta Petunie ohřívala Dunkirkovi uzeninu. Samozřejmě(, malý pes sede(l u stolu a v očekávaní hlede(l do svého prázdného talíře. Harry rychle shrábnul svůj toast, ale když sáhnul ještě po ne(čem jiném, pes zavrčel, a tak rychle stáhnul svou ruku zpátky. Harry doufal, že Dunkirkovo jídlo bude brzy hotové, dříve, než si psík zmýlí ne(který z jeho prstů se svou uzeninou.
Jídlo probíhalov tichosti. Nikdo nepřipomínal ten malý záchvat křiku, který Harryho postihl v obýváku. On se to taky snažil vytěsnit z pame(ti, ale čím víc se snažil, tím víc se mu ta děsivá scéna vracela. Teta se strýcem, jakoby se snažili si znovu dokázat, že žádná magie neexistuje, pro jistotu ignorovali i jeho. Rychle dojedl a vstal, aby šel.

„Takže," řekl rozpačite(, „přeji vám šťastnou cestu." Strýc ne(co zamumlal namísto odpove(di. Teta to pochopila jako poslední příležitost mu kázat.
„Pomáhej paní Figgové. A nezapomeň se tady každý víkend stavit a postarat se o zahradu. Ne, že přijdu domů a najdu tady džungli! A cokoliv budeš de(lat..."
„Nebudu de(lat nic co nesmím de(lat mimo školu. Ano, ano. Já vím, já vím." Mohli klidne(rovnou říct ‚Nepoužívej magii'. Vyslovit to slovo bylo pro ne(asi ješte(horší, než kdyby on skutečne(začal kouzlit. Byl velice rád, že před chvílí nevide(li jeho zvířecí podobu.
„A ne abys byl k paní Figgové drzý. A přestaň posílat soví...."
„To už jsem vyřídil dnes ráno. Napsal jsem kmotrovi a poprosil ho, aby se postaral o Hedviku do konce prázdnin. Pak ji může poslat za mnou do školy." Zdálo se mu, že vůbec nevnímají, co jim říká. ‚Nevadí', řekl si.
„Me(jte se. Jdu do práce." Pořád nic. Snad jenom Dunkirk lehce otočil hlavu a jemne(na ne(ho zavrčel. ‚Aspoň ne(co,' pomyslel si. Otevřel dveře a vyšel ven, pořád se na ne(díval, hledaje ne(co, v čem by rozpoznal, že vzali jeho odchod na ve(domí. Nic, žádný náznak, a tak zavřel dveře. Vlastne(ani žádnou zme(nu neočekával, ani po Dudleyho smrti. V Zobí ulici číslo čtyři šel život dál. * * *

Harry si spokojene(lehnul do trávy na záda, cítě na své nahé hrudi teplo slunečních paprsků. Me(l dobrý obe(d (manželský párek, který žil na adrese Magnolia Crescent číslo sedm je krmil velice dobře) a teď jsi vychutnával polední klid. Pracoval s Nigelem, Trevorem a Samem, na změně přední, zadní a boční části veliké zahrady kolem domu na tropický ráj (nebo na ne(co tomu podobné, co mohlo žít v Surrey).
Nigel a Trevor byli bratři, bylo jim dvacet dva a dvacet čtyři. Navzdory tomuto faktu vypadali téme(ř identicky, snad jen Trevor, který byl o dva roky starší, me(l kolem sebe jakousi auru autority, která Nigelovi scházela. Me(li tmavé vlasy a oči, a oblouk obočí se jim klenul tak vysoko, že jejich obličej se zdál být stále překvapený. Sam byl tady ze všech nejstarší, bylo mu ne(co kolem třicítky, byl mlčenlivý a vůbec neme(l zájem de(lat tady bosse. Me(l červeno-hne(dé vlasy a hne(dé oči a neuve(řitelnou kolekci tetování po celé hrudi, pažích, stehnech – a možná i na těch místech te(la, které vide(la jenom jeho přítelkyne(Vera (její jméno me(l na předloktí). Podle toho, co občas řekl on sám a podle toho co nažvanili Trevor s Nigelem, Harry vydedukoval, že ho nedávno pustili z basy.
Za celou dobu, co letos pracoval, Harry ješte(nepotkal Dicka. Za jejich práci byl zodpove(dný Trevor; Dick byl oblastním vedoucím pro celý New Stockington. V den Harryho nástupu, nařídil Trevorovi, aby ho seznámil s majiteli pozemku, s Bobbie a Terrym Galbraithovými. Ti vlastnili ne(kolik obchodů v Londýne(a v přilehlých čtvrtích a prodávali nadbytečné vojenské oblečení z celého sve(ta, které Bobbie prome(nila na „dnešní" styl. (Návrhy byli od Bobbie; ale šili je mladé dívky, imigrantky, tak kolem dvaceti, alespoň podle Nigelových informací.) Harrymu to připadalo jako otrokářství, ale paní Galbraithové neřekl nic, ona ho platila za zvelebení svého majetku, a ne za kritiku jejích obchodů.

To první ráno Trevor zaklepal na dveře s rukou kolem Harryho ramen, a otevřela jim Bobbie Galbraithová, oblečená v pracovních kalhotách a v na míru šitém sportovním saku. Její vesta vypadala jako neprůstřelná. Na nohou me(la kanady na vysokých podpatcích.
„Dobrý den, paní. Tohle je Harry Potter, nový kluk. Bude tady s námi pracovat."

Sjela ho rychlým pohledem. „V pořádku. Terry a já musíme do Londýna. Vrátíme se pozde(."
„Dobře, paní." odpove(de(l Trevor. Harry me(l co de(lat, aby z mysli vypudil obrázek Trevora se zelenou kůží a velikýma vystouplýma očima; protože se jmenoval stejne(, jako žába Nevilla Longbottoma. Ale bylo to marné, tohle bylo jediné, na co dokázal myslet pokaždé, když s ním mluvil.
Najednou se objevil pan Galbraith, odstrčil svou ženu stranou, kývnul Harrymu a Trevorovi a křikl na ni: „De(lej, miláčku! Za chvíli nebude možné projet…"
Přehnala se kolem nich a práskla za sebou dveřmi. Galbraithrovi nastoupili do svého drahého německého auta a vydali se odhodlaně vstříc dopravní zácpě. Auto nastartovalo rychle a hladce, a v mžiku byli pryč. Harry si byl úplně jistý, že překročili rychlostní limit na Magnolia Crescent.
Harrymu se líbilo, co řekl Trevor Bobbie. Teď patřil do party. Měl radost, že bude pracovat se Samem, Nigelem a Trevorem. Byli to jednodušší lidé, ale nevadila jim tvrdá práce. Akceptovali ho bez řečí, a taky neměli otázky kolem jeho jizvy. Každý den, přesně ve dvanáct, všichni vešli do kuchyně Galbraithových a z lednice si vzali jídlo, které bylo pro ně nachystáno, včetně flašky piva pro každého. Harry se své vzdal a první den pil jenom vodu. Trevor si promluvil s Bobbie a podruhé už měl Harry místo piva přichystanou Coca Colu.

„Myslela si, že už je ti osmnáct," šťouchl do něho Trevor a mrknul. Harry zrudnul při představě, že co si o něm možná paní Galbraithová myslela. Připomínala mu brunetku Aliciu Spinnetovou (když pominul její krajně bizardní styl oblékání).
„Takže," řekl Trevor Harrymu při obědě a potměšile se mu zableskl v očích. „Slyšel jsem, že už máš nějakýho ptáčka."
Harry přiznal, že má sněžnou sovu, a tak mu Nigel se smíchem vysvětlil, že Trevor tím ptáčkem myslí, jestli má přítelkyni. Harry si vzpomněl na Hermionu a představil si ji na jejich dvorku, jak se sluní, možná jenom v bikinách… A znovu začal rudnout ve tváři. Nigel se rozesmál. „Mám ten tvůj provinilej výraz ve tváři brát jako ano, Harry?" Všichni se začali chechtat, Harry odkousl další sousto ze svého sendviče a přikývnul. „Jak se tak na tebe dívam, začínám mít dojem, že už jsi ji i seznámil se svým malým kamarádem."
„Otázkou je spíše kolikrát už ji s ním seznamoval!" přisadil si Trevor a znovu do Harryho štouchnul. Ten opět ucítil, jak mu vzhůru po krku stoupá horkost do tváří. Trevor s Nigelem se vševědoucně smáli, vyměňujíce si prohnané pohledy, zatímco Sam jenom tiše kroutil hlavou.
„Tedy," začal pomalu vysvětlovat Harry, „bylo by tu pár dívek, ale ony ve skutečnosti, no…vlastně ani nebyly, protože…těžko se to vysvětluje..."
„Jo, to vidím," řekl Trevor a Harryho na chvíli zachvátila panika. „Byla to stávka, že jó?"
„Něco na ten způsob."
„To je drsný, Harry, to tedy jo," přidal se Nigel, „to je to pravý pro mužský ego, že jó, Harry?"
„Ale tvému ptáčkovi se to moc nelíbilo, co?" Sam si potáhnul z cigarety. Harry se na chvilku zamyslel nad lektvarem, který ovládal Hermionu před šesti měsíci…
„Máš pravdu, Same. Hermioně se to nelíbilo."
„Her-mi-o-na," zazpíval Nigel. „To je tedy jméno! Tys to s ní dělal, s Her-mi-o-nou, že jó, Harry?"
Harry se prudce otočil a jeho tváře se zbarvily do karmínově rudé. Nigel se smál, ale Trevor řekl: „Nigele! To není tvoje starost! Nech ho na pokoji!"
„Proboha, Treve, to je přece život, jen se ptám."
„Nigele, myslím, že znáš všechna slova, která jsem použil."
„No jasně! Jenom jsem chtěl vědět...nic ve zlým, Harry:"
„A…." začal Harry s plnou pusou.
„Nigele," řekl najednou tiše Sam, „i kdyby byl Harry se svou dívkou jenom jedenkrát, je to pořád víc akce, než jsi měl ty za poslední tři roky…"
„Čtyři," opravil ho Trevor vesele.
Sam se začal řehtat a za chvíli už všichni, včetně Nigela podlehli jeho nakažlivému smíchu. Po jídle odešli na zadní zahradu, aby se chvíli slunili. Pro harryho bylo dost obtížné nemyslet při tom na Hermionu. A dnes navíc musel pořád přemýšlet o tom muži, kterého Voldemort mučil v lese (a zase si přál, aby mohl zahlédnout jeho tvář lépe…). Ulevilo se mu, když se zas pustili do práce, byla pro něho dobrým rozptýlením.

Když si pak večer řekli s klukama ahoj, šel Harry přímo do domu paní Figgové, jeden blok od Arden Circle. Otevřel si klíčem, který mu dala už dříve a zavolal: „Haló? Paní Figgová? Tady je Harry Potter. Přišel jsem z práce." Půl minuty bylo ticho, jen kolem nohou se mu otírala kočka s oranžovými pruhy. Sehnul se a podrbal ji za ušima, čímž z ní vyloudil hlasité předení. Pak na poschodí třískly dveře a on slyšel, jak dolů po schodech schází paní Figgová. Kočka u Harryho nohou se najednou zatvářila poplašeně a utekla do kuchyně.
„Heš!" zasyčela jedovatě paní Figgová. „Co si myslíš, že děláš, vpadneš sem a křičíš na celý dům! Chovej se jako civilizovaný člověk a ne jako kdybys právě vylezl z jeskyně!" „No, tedy…."začal Harry, ale raději toho nechal. Chtěl ji opravit, že u něho to nebyla jeskyně, ale komora pod schody. Mimo to, byla to ona, koho se lekla její vlastní kočka. Ale nakonec řekl jenom: „Ano, paní." Úplně pokorně. Najednou si položila jednu dlaň na svou hrudní kost a Harry zpozorněl. Je s ní všechno v pořádku? Schody dolů seběhla velice rychle. Proč se tedy k němu teď chová, jako by tady nebyl vítán? Nikdy ji neviděl pohybovat se jinak, než že se pomalu melancholicky vlekla. I její ruka na hrudi se mu zdála být jiná – vypadala tak…mocně. Nezdála se být zadýchaná. Snažila se získat jeho sympatie, nebo se pokoušela u něho vyvolat pocit viny za to, že běžela? Nebyl si jistý. Začal stoupat nahoru do schodů, ale stála mu v cestě. Pohnul se do prava, ona taky. Vrátil se znovu na levou stranu a ona mu znovu zablokovala cestu.

„No, víte, jsem zvyklý dát si po práci sprchu," pokoušel se jí vysve(tlit. Stoupla si o krok vedle a nechala ho projít, ale jakmile prošel, vydala se po schodech te(sne(za ním. Když přišli do koupelny, Harry se otočil a řekl: „Myslím, že dál to zvládnu sám."
Paní Figgová o krok ustoupila, ale nezdálo se, že by si ne(jak uve(domovala, že mu po celou dobu šlapala na paty.
„Chci ti připomenout jednu věc," řekla mu ostře, mávajíc mu prstem před nosem, „pokoj na šití ve kterém budeš spát a koupelna jsou jediné pokoje, do kterých můžeš tady na poschodí vstoupit. Rozuměno?"
Harry se podíval chodbou do obou stran na zavřené dveře, které mu hned začali připadat zlove(stne(. Pokoj na šití, kde me(l spát, byl přesne(na tom míste(, jako Dudleyho pokoj v dome(Dursleyových, zatímco pokoj paní Figgové byl přesne(tam, kde byl v Zobí ulici pokoj tety a strýce. Neme(l pone(tí, co by tak mohlo být v dalších dvou pokojích, ale teď se ho samozřejme(zmocnil pocit, že to musí nutne(zjistit. Nepamatoval si, že by me(l do těch pokojů zakázaný přístup tehdy, když byl malý, ale možná, že tenkrát byly jednoduše zamčené a ona byla přesve(dčená, že se tam malý Harry nemůže dostat. Teď si ale možná myslela, že Harry je skutečný delikvent a vláčí ssebou celou sadu paklíčů, nebo ne(co podobného...

Až doteď si nikdy neuve(domil, že dům paní Figgové má stejný půdorys jako dům Dursleyových, protože vypadal úplne(jinak. Teď se poprvé zamyslel nad tím, jak je dům tety zbytečne(asketický. Jejich dům byl pořád čistý a bez poskvrny, zatímco dům paní Figgové byl pravý opak.
„Půjdu jenom do pokoje na šití a do koupelny. Jasne(. A teď bych se rád osprchoval..."
„Ale rychle! Večeře bude za čtyřicet minut. A já ti ji nebudu ohřívat, jestli přijdeš pozde(!"
„Ano, paní," řekl Harry tiše a zavřel se v koupelne(.

K večeři bylo suché kuře, zelenina uvařená až do bodu, kdy se prakticky rozplynula, rozvařené škrobové brambory a limonáda, z nedostatku cukru prakticky bez chuti. Zdálo se, že moussaka je asi jediné jídlo, které umí paní Figgová uvařit dobře, ale zřejme(nebyla naklone(na tomu, vařit ji ne(jak časte(ji. Harry byl ale příliš hladový na to, aby se staral o kvalitu jídla. Podstatná byla jenom kvantita, protože práce zvyšovala jeho apetit.
Po večeři paní Figgová odešla do obýváku sledovat televizi, program, který i Dursleyovi milovali; -Kdo chce tady být za blbce, tváří v tvář celé zemi, s možností vyhrát velké peníze?- Jeho strýc a teta se pokaždé celou dobu hloupe(smáli, i když pove(tšinou neznali správnou odpověď ani na jednoduché otázky. Naopak, zdálo se, že paní Figgová toho ví o mnoho víc.
„Které Dickensovo dílo má jako hlavní postavu slečnu Havishamovou? Proboha, to je ale tupec! Je to Velké očekávání! A ne ta zatracená Záhada Edwina Drooda! Proč to pro pana krále neviš?" Zdálo se, že hlavní zábavou paní Figgové je povídat si se soute(žícími a utahovat si z jejich zřejmé mentální nedostatečnosti. Taky ráda navrhovala různá zame(stnání vhodná pro osoby se sníženou inteligencí, jako například ruční testování granátů v armáde((za souhlasu testující osoby s případným výbuchem).

Zmínka o Dickensovi vnukla Harrymu nápad. Rád by si o ne(m ne(co přečetl ve své ‚Sbírce mudlovské literatury', ale nemohl si přece jen tak sednout vedle paní Figgové v obýváku s knížkou, která má takový název, a proto jí řekl, že si jde číst nahoru do pokoje.
„A proč si nemůžeš číst tady dole? Zeptala se ostře. Samozřejme(jí nemohl vysve(tlit, že nechce, aby vide(la knížku se slovem ‚mudla' v názvu a tak mlčel a paní Figgová vztekle poskakovala na pohovce a nakonec řekla, že on nechce jít nahoru číst, ale de(lat ‚ne(co' úplne(jiného. Harry zrudnul, a naštvane(přemýšlel, proč se všichni dospe(lí domnívají, že kluci v puberte(nemyslí na nic jiného, než na... ‚Jó, jiste(', říkal si naštvaně, ‚všichni puberťáci myslí jenom na to...'
Nakonec si jenom rezignovane(povzdychnul a rozhlédnul se po pokoji. Oranžove(pruhovaná kočka se stočila do klubíčka vedle nohou paní Figgové, zatímco černá kočka s bílou náprsenkou a bílými tlapkami se myla u stolku s televizí. Pak si všimnul, že paní Figgová má celkem slušne(zásobenou knihovnu, v ne(kolika policích hezky podle abecedy seřazené knížky. Našel ne(jaké Dickensovy novely a rozhodnul se pro ‚Olivera Twista', kterého ješte(nečetl. Když knížku otevřel, zjistil, že stránky v ní ješte(nejsou ani rozřezané. Jenom na přebalu byl pokrčený list. Musel si jít vzít ze stolu paní Figové nůž na dopisy a rozříznout ne(kolik stránek, aby je mohl číst. Pamatoval si, jak kdysi ještě v mudlovské škole ne(který z učitelů řekl, že na to je potřeba ne(co velice ostrého, aby všechny stránky měly hezky začište(né okraje. Ale nějak se mu nechtělo vynaložit tolik úsilí jenom proto, aby me(l co číst. Vrátil ‚Olivera Twista' do police a vytáhnul ‚Daleko od bláznivých mas' od Thomase Hardyho. Rade(ji by četl ‚Tess z D'Urbervilles' (i když je to trochu depresivní). Otevřel knihu od Hardyho jenom aby zjistil, že tuhle knížku taky ješte(nikdy nikdo nečetl, že má taky ještě nerozřezané stránky. Otočil hlavu a přes rameno se podíval na paní Figgovou.

„Další génius!" říkala práve(sarkasticky. „Monte Carlo přece nemůže být třetí nejve(tší me(sto v Itálii! Vůbec přeci není v té prokleté Itálii! Jasne(; další zájemce o práci v automobilce. Může de(lat testovací figurínu při bouračkách. Tyhle crash testy byl měly být více realistické..."
Harry potichu vybral z police kopii ‚Pýchy a předsudku'. Stránky nerozřezané. ‚Nádherné výšiny. Má Antónie. Robinson Crusoe. Shane. Zvoník od Matky Boží. Don Quixote. Anna Karenina. Plač, má milovaná zeme(. Cesta kolem sve(ta za osmdesát dní. Stařec a moře. Jilmová brána.'
Bylo jedno, z jaké krajiny pocházel originál, jestli to byl překlad nebo ne - žádna z knih neme(la rozřezané stránky. Nikdo je nikdy nečetl. Ani jednu.
‚Vida,' pomyslel si Harry. ‚Jsou tady jenom na dekoraci.' Vrátil se ke své první volbe(a položil ‚Olivera Twista' vedle

pohrdave(se tvářící dýmove(šedé kočky, která ležela na ubrusem pokrytém stolku, a vidal se do jídelny, najít ostý nůž. Otevřel jednu zásuvku, a ta hlasite(zaskřípala.

„Co to tam de(láš?“ ozvalo se okamžitě z obýváku. Harry provinile zabouchl zásuvku, a upřel pohled na krémovou kočku spící na parapetu v jídelne(. Zamžourala na ne(ho, jedno oko me(la jantárové, druhé zelené. Raději se vrátil do pokoje.
„Chte(l jsem si číst tu knihu,“ řekl, ukazuje tam, kde ležela na stole, pod packou šedé kočky, „ale stránky nebyly rozřezané. Hledal jsem ve stole ne(co, čím bych je rozřezal.“
„Tak za prvé, drž se dál od mého stolu! A za druhé, nebuď sme(šný! Četla jsem ty knihy už mnohokrát. Samozřejme(, že má rozřezané stránky. Všechny knížky je mají rozřezané!“
Harry se zamračil. Šel ke stolu, opatrně odsunul kočičí packu, zvednul knihu a otevřel ji. Stránky me(ly zlatý okraj, kterého si předtím nevšimnul. Rychle knihu prolistoval; všechny listy byly krásne(, bíle a úhledne(strojove(seříznuté. Tajne(vytáhnul z police jiný titul, na který se díval před chvíli. Každá stránka byla ode(lená a připravená ke čtení, mnohé z nich byly stříbrne(nebo zlate(orámované.
‚To je divné, ’ přemýšlel Harry. ‚Že bych nechte(ne(kouzlil? To není možné, to bych věděl...’
Sednul si, aby mohl začít číst. Šedá kočka mu okamžite(vyskočila na klín a začala příst. Harry sebou trhnul, jak se mu ostré drápky zaryly do stehen, a oddechl si, když se zvířatko usadilo a zabořilo tlamičku mezi tlapky. Přečetl ne(kolik kapitol, ale nemohl se dostat dál - ten příbe(h se mu zdál být málo pravde(podobný a on byl tak unavený, že už málem neudržel otevřené oči. A kočičí předení ho kolébalo ke spánku...
„Minsk!“ zakřičela paní Figgová, zatímco se na televizní obrazovce další nešťastná duše zesme(šňovala před celou zemí. Harryho i kočku tím vytrhla ze spánku. Šedá micka seskočila na zem a rozhořčene(odkráčela pryč z místnosti, podle všeho, aby si našla na spaní klidne(jší místo. Naopak Harry byl rád, že se probudil - práve(se mu začalo zdát o mučeném muži v lese...

„A ty si říkáš učitel!“ poznamenala paní Figgová vyčítave(. Harry nic nechápal, byl zmatený. Chvíli trvalo, než mu došlo, že myslela toho ubohého muže v televizi. Me(l asi říct ‚Minsk’ na ne(jakou otázku, kterou mu položili. „Jestli je ve(tšina dnešních učitelů jako ty, tak to hodne(vysve(tluje,“ řekla, klouzajíc pohledem zúžených očí po obrazovce.
Harry se pokusil potlačit zívnutí a zvednul se k odchodu. „Jdu nahoru. Zítra ráno vstávám do práce.“
„Cože? V sobotu?“
„No, klient si přál, abychom jeden týden de(lali šest dní, a tak sem si mohl vybrat jeden den volna kdy chci. Vybral jsem si středu, abych nemusel pracovat v den mých narozenin.“ Trevor bude mít taky ve středu volno, takže v ten den bude vedoucí Dick. Harry ho tedy pravde(podobne(zase neuvidí, musel by si vyme(nil svůj volný den.
„Neve(de(la jsem, že budeš pracovat i o sobotách...“
Harry se na ni zamračil; zdálo se mu, že ona to nepovažuje za dobrý nápad. Všimla si, jak se na ni dívá a zachmuřene(na ne(ho vybafla: „A kdy budeš de(lat ne(co i v mé zahrade(, to bych ráda ve(de(la.“
„Ne(co můžu ude(lat, až se vrátím z práce. Dobrou noc.“

Neodpove(de(la a otočila se zpátky k televizi. Chování paní Figgové mu připomne(lo, jak velice mu chybí Sandy, jak velice moc. Nedokázal ne(které ve(ci Sandy vysve(tlit, ve(ci, které lidé narozdíl od hadů proste(‚ve(de(li’, ale Sandy byla přesto vždycky zdvořilá. Musel se tomu usmát; hadi jsou ve skutečnosti velice milá stvoření, a navíc mívají i věštecká vide(ní. Ale kdo o tom ví?
Vyšplhal nahoru po schodech a chystal se do postele. Když vycházel z koupelny, kde si čistil zuby, zazdálo se mu, že jedny z dveří na konci chodby se rychle zavřely. Chvíli na ně zíral, ale pak si pomyslel, že a asi jen příliš unavený a má vidiny...
Ale ještě než začal podřimovat, ne(co ho napadlo. ‚No jasne(. Zásuvka paní Figgové, ta, kterou jsem otevřel, když jsem hledal nůž na dopisy...’ Chvíli přemýšlel, co tam vlastne(vide(l. Tedy...
Bylo tam ne(kolik lahviček inkoustů v různých barvách, vysoce kvalitní pergameny v odstínu champagne a ne(kolik nádherných per, pravde(podobne(z ocasu orla...
Jenomže Harry byl velice, velice unavený, a tak brzy zapomne(l nad čím přemýšlel a rychle usnul... * * *

Byla neděli ráno a Harry scházel po schodech tak jak byl zvyklý – totiž velice tiše. Tím pádem víceméne(překvapil paní Figgovou, která vycházela ze své ložnice jenom ve svém nočním úboru a v županu. Nepředpokládala, že bude vstávat tak brzy. Řekl jí o svém zvyku chodit každé ráno be(hat a cítil se přitom trochu provinile, jako kdyby se přiznával třeba k pijáckým návykům. Nebylo divu, dívala se na něj podezřívave(, jako by si myslela, že hlavním důvodem jeho časného vstávání, byla touha vide(t ji v pyžamu.
Po běhání si dal sprchu a pak sešel dolů do kuchyne(, aby si připravil něco k snídani. Poučil se - den předtím sede(l v jídelne(za stolem a čekal dobrých dvacet minut, než prošla paní Figgová přes lítací dveře vedoucí z kuchyne(a řekla, že jídlo mu do pusy samo nenapochoduje. Začínal si zvykat na to, jak to u ní chodí.
Podařilo se mu najít mírne(zatvrdlý toustový chléb, také lokalizoval máslo, ale nemohl najít žádnou marmeládu ani džem. Krémove(zbarvená kočka na ne(ho ospale zírala z vrchu ledničky, zatímco černá kočka se ovíjela kolem jeho nohou, což ho nutilo pohybovat se velice opatrne(- neustále se bál, že na ni šlápne. Mrknul do lednice; nenašel žádný ovocný džus, a tak naplnil konvici vodou a položil ji na sporák, aby si uvařil čaj. Doufal, že se mu podaří zjistil, kam ho paní Figgová schovala.

„Co si myslíš, že de(láš?“

Harry leknutím poskočil a třísknul otevřenými dvířky od skříňky. Otázka, kterou paní Figgová na ne(ho zavřeštěla ho mírne(řečeno vyplašila. Kolekce dekorativních lžic, zave(šená na dvířkách, spadla z malinkatých háčků a s řinčením se naskládala na stříbrnou kopu. Černá kočka se hnala pryč z místnosti a krémová kočka zůstala na lednici ve své pozici sfingy, ale zasunula se více do rohu.
„Podívej, cos ude(lal! No, teď se o to nestarej. Přišli bychom pozde(do kostela. Mimochodem, cos vlastne(hledal?“
„Čaj. Co myslíte tím kostelem?“
„Je v plechovce na vrchu ledničky.“ Harrymu chvíli trvalo, než mu došlo, že myslela čaj, ne kostel. „Přece víš,“ pokračovala, „to místo ve vesnici s vysokou ve(ží a se zvony, které de(lají randál každé ráno. Kostel. Nechci přijít o kázání pana Babcocka. Myslím, že mu navrhnu téma pro příště(: ‚Proč si mladí lidé myslí, že pravidla pro ne(neplatí.’ A moc ti doporučuju, abys dával pozor. Pozde(ji se te(zeptám na pár ve(cí.“
Harry se natahoval ke kočce pro plechovku, a lehce se podivil, co všechno se může stát předlohou pro biblické kázání.
„Do kostela s vámi nepůjdu.“ oznámil suše. Podíval se do plechovky. ‚Do prčic,’ pomyslel si. Sypaný čaj. Zamračil s a upřel na paní Figgovou rozpačitý pohled. Ta si jen povzdechla a postrčila k němu stříbrnou kovovou kuličku s dírkami.
Harry si vzal podávané cedítko, nabral s ním přímo z plechovky čaj a zarovnal ho. ‚Alespoň nebudu mít v šálku žádné lístečky, přemýšlel...

„Takže ty se mnou nepůjdeš, jo?“ řekla hrozive(, jakoby se připravovala na souboj.
„Ne. Dnes půjdu do Zobí ulice číslo 4 a budu pracovat na zahrade(. Slíbil jsem tete(, že tam občas zajdu. Ale neslíbil jsem jí, že budu chodit do kostela.“ Harry vložil cedítko s čajem do staré hne(dé čajové konvice a tu pak položil doprostřed jídelního stolu. Sednul si a otevřel nede(lní noviny, které si přinesl, ale bezděky čekal na její další výhradu.
„Jo, to vidím,“ bylo všechno, co řekla a Harry byl překvapený, že její hlas zne(l trochu ublížene(. Podíval se na ni přes stránku novin. Vypadala zmatene(a zdálo se mu, že taky tak ne(jak zestárle. ‚Kolik jí vlastne(může být let?’ přemýšlel. Najednou se sám za sebe styde(l. Možná jenom chte(la mít společnost, cestou do vesnice na kázání a zpátky, aby nesede(la sama v kostelní lavici....
Rade(ji rychle zahnal tyhle pocity pryč. ‚Když s ní půjdu dnes,’ napadlo ho, ‚bude to samé ode me(očekávat až do konce léta. Rade(ji to zarazím hned od začátku.’
Voda na sporáku začala vřít, paní Figgová ji nalila do konvice s čajem a vyndala z lednice smetanu. Černá kočka se práve(vrátila a lísala se jí o nohy, cítíc smetanu, kterou držela v ruce, ale stará paní zvíře odehnala. Harry ji pozoroval, ale snažil se, aby si toho nevšimla. V tomhle dome(byl naposledy před šesti lety, a přestože to uvnitř vypadalo pořád stejně, nemohl se zbavit dojmu, že se tu od té doby něco podstatného změnilo. Ale možná to byl on, kdo se změnil, přeci jen - tehdy byl desetiletý chlapec a nebyl ješte(natolik samostatný, jako teď, když mu bylo skoro šestnáct. ‚Už mám skoro šestnáct let,’ napadlo ho. Za ne(jaké tři týdny. Najednou z toho me(l radost.
„Víte,“ řekl paní Figgové, zatímco si natíral toast máslem, „za necelé tři týdny mám šestnácté narozeniny....“

Najednou prudce trhla hlavou a oči se jí doširoka rozevřely, vypadala, jako by si najednou na ne(co vzpomne(la.
„Narozeniny!“ vyhrkla. Harry se zamračil. Co je to s ní?
„Ano, moje naroze...“
„Nepřibližuj se!“
„Cože?“ Zíral na ni. Stála nehnutě na místě a Harry se taky nehýbal. O co tady šlo?
„K domu. Dnes. Pracuj jak dlouho chceš v zahrade tety Petunie. Nevracej se před čtvrtou odpoledne!“
Nakrčil obočí. „Proč?“
„Nestarej se!“ řekla rozlobene(a její hlas stoupal do výšky. „Proste(se sem nepřibližuj!“
‚Jedná se mnou jako s vetřelcem,’ napadlo ho. ‚Tak jo, půjdu do našeho domu, když už budu v zahrade(. Budu se dívat na televizi, nebo hrát hry na Dudleyho počítači.’

Dudleyho počítač.

Harry se zašklebil; jediné co zatím nechte(l, bylo jít do Dudleyho pokoje. Už ne(jaký čas me(l přístup ke všem úžasným hračkám a přístrojům, kterými teta se strýcem zasypávali svého syna, ale ani se jich nedotnul. Ve(de(l, že až doposavad se v Dudleyho pokoji nepohlo ani s jedinou ve(cí, všechny byly přesne(tam, kde je Dudley zanechal. Ale teď možná...
„Slyšel jsi me(?“ dožadovala se paní Figgová odpove(di, stahujíc dolů stránku od novin, která ukrývala jeho tvář. Přikývnul. „Ano, ano. Nebudu se sem přibližovat.“

Když dojedli a uklidili po sobě, pomohl jí naplnit kočičí misky žrádlem a vodou. Pak společně odešli z domu, každý jiným směrem. Harry si hvízdal; jak se přibližoval k Zobí ulici, dostával se do stále lepší nálady - teta se strýcem (a taky Dunkirk) nebudou v domě. Udělá práci na zahradě teď ráno, dokud je ještě chladno, a pak se rozhodne, co bude dělat po zbytek dne, až do čtvrté.
Ale ranní chlad vůbec nebyl chladem - už teď se začínal potit a to byl ještě pěkných pár bloků od Zobí ulice. Napadlo ho, že byla chyba obléct si džíny namísto kraťasů, a tak se otočil na patě a zamířil zpátky do domu paní Figgové. ‚Sice mi zakázala vracet se před čtvrtou, ale vždyť už šla pryč,’ vymlouval se v duchu. ‚Nepřijde na to.’
Vešel dovnitř a ztuhnul; z poschodí se dolů do vstupní haly linula hudba. ‚Někdo se vloupal do domu!’ napadlo ho. ‚Aby poslouchal rádio?’ oponovala racionální část mozku. Sklonil zdviženou špičku deštníku, který hned instinktivně

vytáhnul ze stojanu u dveří, ve snaze nějak se ozbrojit. Musel vypadat směšně. Možná, že to byl jenom budík. Paní Figgová ho pravděpodobně zapomněla vypnout. Nebo některá z koček šlápla na vypínač. Oranžově pruhovaná kočka se mu znovu otřela o nohy, předtím ji pojmenoval na „vítací“ kočku, ale teď ji ignoroval.
Mířil nahoru po schodech vstříc hudbě, deštník si pro jistotu vzal ssebou, ale nesl ho více jako deštník, než jako bojový nástroj. Nahoře zjistil, že hudba vychází z jednoho z pokojů, do kterých měl zakázaný přístup. 'Co budu dělat?' přemýšlel zamračeně. Nakonec se rozhodl jenom si převléct kraťasy a odejít. Možná ta muzika sama přestane. Neměl přece žádný pádný důvod chodit do toho pokoje pro hosty.
Donutil se jít do pokoje na šití, vyměnil si džíny za kraťasy a snažil se přitom vzdálené tóny ignorovat. Když však vyšel ze svého pokoje a položil nohu na první schod, uslyšel spoza dveří zakázaného pokoje zároveň s hudbou i nezaměnitelný zvuk lidského hlasu.

„Auu!“ zaslechl následně po tlumeném úderu. ‚Někdo do něčeho narazil a možná se i zranil; do domu se opradu vloupal vetřelec!' honilo se Harrymu hlavou. Někteří lidé se zřejmě nechají najímat, aby se vloupali do cizích domů za účelem poslouchání rádia. Harry pozdvihnul deštník, který stále třímal své pravé ruce; původně chtěl jít bez povšimnutí dolů, ale teď se přiblížil k zavřeným dveřím a přál si přitom, aby měl v ruce místo deštníku aspoň hůl. Srdce mu tlouklo nahlas a bolestivě.
Upřeně se zadíval na kliku. Napřáhl dlaň a zkusil ji stisknout. Nepohnula se. Dveře byly zamčené. Znovu pomalu natáhnul ruku. ‚Soustřeď se,' přikazoval si. ‚Tohle přeci umíš…' Zavřel oči a všechnu svou energii soustředil na dveře. ‚Je to úplně jednoduché kouzlo. Brumbál dělá taky kouzla bez hůlky. Je to jenom odemykací kouzlo…' Znovu otevřel oči, ruku asi pět centimerů nad klikou. „Alohomora!“ řekl mocně a stiskl kliku, očima se zavrtávaje do dveří.
Fungovalo to! Dveře se s houpaním otevřely, sice pomaleji, než kdyby na to samé kouzlo použil hůlku, ale otevřely se a Harry uviděl, kdo se praštil do holeně a řekl ‚Au!'. Zůstal stát v nevíře, s otevřenou pusou. Ta druhá osoba byla taky šokována, zírala na Harryho mlčky, s široce rozevřenýma očima.
Harry vešel do pokoje, ještě pořád držel deštník před sebou jako zbraň. Kroužili kolem sebe, oba neschopni slova. Nakonec Harry sklonil deštník a ztěžka polknul, zatímco jeho mozek se znovu snažil zapojit modus logických pochodů, aby zpracoval tenhle neuvěřitelný objev. Druhá osoba mezitím konečně nabyla schopnosti mluvit.

„Pottere!“

Harry potřásl hlavou a vypravil ze sebe, „Malfoyi…“

„Co ty tady děláš?“
„Co já tady dělám? Co ty děláš v domě paní Figgové? Ona je mudla! Myslel jsem, že máš být se svou starou chůvou! Brumbál to změnil?“ Malfoyova tvář se měnila v prohlídku zmatených výrazů.
„Teta Bella je moje stará chůva. Paní Figgová? Kdo je paní Figgová?“
Teta Bella. Paní Figgová. Harrymu se smrštil mozek. Bella. Figgová. Arabella. Arabella Figgová. Někdy před rokem Brumbál něco říkal o staré partě…...
Zvednul hlavu a podíval se na Draca Malfoye. „Tvoje teta Bella a moje paní Figgová jsou jedna a ta stejná osoba.“
Malfoy zvednul obočí. „Můžeš ještě jednou?“
„Slyšel jsi mě dobře. Musí to tak být. To by také mnohé vysvětlovalo…proč Brumbál dovolil Dursleyovým, aby se o mně starala, když jsem byl ještě malý. Není to mudla, je čarodějka!“
„Tys nevěděl, že je čarodějka?“ zeptal se Malfoy pohrdlivě.
„Já nevěděl ani o sobě, že jsem čaroděj, do mých jedenáctých narozenin, Malfoyi. A kromě těchto několika dní, jsem ji naposled viděl, když mi bylo deset. A tehdy jsem vůbec netušil, že existuje nějaký čarodějný svět.“

Malfoy se posadil na postel a tvářil se zachmuřeně. „Když už mluvíme o narozeninách, dnes jsou moje. Hups. Přeji si všechno nejlepší.“ Harrymu tím připomněl jeho samého, jeho jedenácté narozeniny…
Ale bylo to zvláštní… „Skutečně máš narozeniny sedmého července? Sedmý den v sedmém měsíci?“ zeptal se Malfoye.
„A narozen v sedm hodin. Máma z toho nebyla šťastná. Vždycky fňukala, že musela být vzhůru celou noc, než se mi uráčilo se narodit. Tak nějak jsem se za to cítil vinen. Ale to už mám za sebou.“ Smutně se usmál. „Jak dlouho už tady jsi, Pottere?“
„Od pátku. Dursleyovi odjeli na okružní plavbu lodí. Ale přes den jsem v práci.“
„V práci?“ Na Malfoyovi bylo vidět zvláštní zájem. Harry předpokládal, že pracovat je pod jeho úroveň.
„Jo, přece víš, co to je. Manuální práce, o které si myslíš, že je ponižující.“
Malfoy se zašklebil. „Kdo se tu stará o ponížení? Jsem zničený, Pottere. Potřebuji nějaké peníze. I když jsou to mudlovské peníze. Můžu je pak vyměnit u Gringottových.“
„Říkáš, že bys šel se mnou do práce?“
„Proč ne? Už je to přece venku. Já vím, že jsi tady, ty víš, že já jsem tady. Už se nemusíme navzájem sledovat. Pravda, je tady ještě několik nezodpověděných otázek, jako například, proč mě ta stará čarodejnice tady zamykala v ráno, v poledne a večer už od konce školy; nebo proč ti neřekla, že tu jsem a proč neřekla mně, že jsi tu ty. Jaký k tomu měla důvod? A jaký měla důvod neříct ti, že je čarodějka?“
„Tedy, to bylo asi proto,že tehdy jsem byl příliš malý a Brumbál mi s tím nechtěl plést hlavu. Protože, no však víš, celá ta věc kolem…no víš…“

Malfoy přikývnul. „Jasně. Ta pověstná věc. Podle mě na tebe měla dávat pozor. Presvědčit se, že jsi v pořádku."
„I já to tak odhaduju. Ale mohla se u toho tvářit alespoň trochu radostněji. Předpokládám, že tohle je její úkryt…."
„Chceš tím říct, že tady v tomhle domě žije už celé roky? Mezi mudlama?" Malfoy se tvářil, jako by tomu nemohl pořád uvěřit.
„Správně. Vídával jsem ji každý den cestou do školy. Seděla před domem s košíkem, ve kterém měla párek koček…"
Najednou se jako blesk Harrymu vybavila vzpomínka; šel do školy, malá tenká postavička, zkřivěná pod zátěží učebnic v batohu na zádech, a ona kráčela vždy tak deset, patnáct kroků za ním, jakoby šla do vesnice. A vždycky se zdála zvláštně nabručená, když ho Dudley se svým gangem začali týrat… Nikdy se necítil nijak zvlášť chráněný - přeci jen ty blbečky ignorovala, teď ale zjistil, že ho chránila před hrozbou jiného druhu.

„Řekl jsi KOČKY?" vyslovil nervózně Malfoy, dívaje se znepokojeně mezerou ve dveřích směrem dolů do haly.
„Jasně, Malfoyi. Smrtící malé kočičky s nechutně ostrými drápy a vraždícím předením." Harry nad tím musel zakroutit hlavou. „Jedna věc je, nemít rád kočky, ale mít z koček strach? Nejsou přeci veliké, nebo tak něco. Vlastně jsou celkem milé. Co je ale dost zvláštní, zdá se mi, že ji ty kočky nemají zrovna moc v lásce, ale popravdě, ani se jim moc nedivím."
Malfoy se vrátil do pokoje. „Žádný problém," uklidnil Harryho. „A cos chtěl vlastně dnes dělat?"
„Chtěl jsem pracovat v zahradě mé tety. Říkal jsem paní Figgové, že jsem to tetě slíbil na rozdíl od návštěvy do kostela. Když už o ní mluvíme…." Zkontroloval svoje hodinky. Bylo teprv jedenáct. „Dobře. Pravděpodobně se nevrátí před jednou. Bohoslužba trvá asi hodinu, pak debata s ostatními kostelními babkami a ještě cesta domů..."
„Říkal jsi kostel? Ona chodí do kostela?"
„No, bylo by zvláštní, kdyby nechodila, tady tam chodí totiž každý. Tedy v jejím věku. Moje teta se strýcem nás tam brali jenom o Vánocích a Velikonocích, ale tyhle staré dámy tam chodí pravidelně. Všichni by se asi divili, kdyby tam nechodila. Předpokládám, že je to taky součást jejího maskování."

Malfoy nevěřícně potřásl hlavou. „Nemůžu uvěřit, že jsem od začátku léta byl s tebou v jednom domě."
„Tak ty tomu nemůžeš uvěřit? Vždyť ty jsi alespoň věděl, že je čarodějka!" A najednou si vzpomněl na lahvičky s inkoustem, pergamen a pera na psaní, která viděl v jejím stolku… A pak ty ne/rozřezané stránky knih… On je tedy nezměnil, byla to ona! Praštil se rukou do čela. Malfoy se na něho zadíval. „Copak?"
„Ale nic. Jenom se cítím jako hlupák, protože jsem si určité věci předtím nedokázal dát dohromady."
„To přeci není nic nového. Hlavu vzhůru, kámo!"
„Aby sis ty nerýpnul, Malfoyi."
„Jako vždycky."

Zůstali na sebe zírat, oba se cítili mírně trapně. Rádio pořád vyřvávalo. Harry k němu zašel a vypnul ho. „Teď už není důvod, abys zůstával tady nahoře. Pojď klidně dolů. Snad bychom si měli s Figgovou promluvit, až se vrátí. V zahradě mé tety můžu pracovat někdy jindy."
Malfoy přikývnul a následoval Harryho dolů do obýváku. Snídani paní Figgová pravděpodobně přinesla snídani Malfoyovi do pokoje. ‚Aspoň doufám, že ho nenechala o hladu,' přemýšlel Harry. ‚Ale proč nás držela odděleně? A proč mi neřekla, že je čarodějka?'
Posadili se dole v obýváku a čekali na její návrat. Šedá kočka chvíli kroužila kolem Harryho nohou, a nakonec mu vyskočila do klína (v duchu ji nazval mazel). Malfoy znepokojeně sledoval černou kočku, dokud se neujistil, že si ho nevšímá a nechce si jít sednout na něho. Chvíli sledovali televizi, každý program maximálně tak třicet vteřin. Harry nechal Malfoyovi dálkové ovládání; ten byl ním úplně fascinován a měnil stanice téměř okamžitě, dřív než Harry stačil zjistit, jestli se jedná o reklamu nebo o nějakou relaci. ‚Malfoy má novou hračku,' pomyslel si Harry. Draco evidentně ještě nikdy předtím neviděl televizi.

Nějak přestali vnímat čas a najednou se prudce otevřely vchodové dveře a oni uslyšeli ve vstupní hale kroky paní Figgové. Šedá kočka seskočila Harrymu z nohou a schovala se za jeho křeslo. Harry si dal prst před rty a odplazil se za ní.
„Draco!" křičela paní Figgová nahoru do schodů. „Jsem zpátky!"
„Jsem tady," opáčil Malfoy lenivě, ale dost nahlas, aby ho slyšela. Otevřela dveře do obývacího pokoje a rychle vešla.
„Draco! Co tady dole děláš? Díváš se na televizi? Neslyšeli tě sousedi? Chtěla jsem jít pro tebe nahoru, abys sem na chvíli přišel, když už máš ty narozeniny, ale vidím, že to nebyl dobrý nápad! Okamžitě se vrať do svého pokoje!"
„A proč jako? To mám být i v den svých šestnáctých narozenin zavřený? Z jakého důvodu?"
„Důvodem je tvoje bezpečí. Nikdo cizí tě tu nesmí vidět! Co kdyby prozradil smrtijedům, kde jsi? Stačilo by, aby na něj použili kletbu Imperius."
„Jestli jde jenom o tohle," řekl Harry a vstal, aby ho mohla vidět, „tak co se mě týče, můžete být klidná. Umím odolávat Imperiusu. Tedy nechci se chvástat…"
„H-H-Harry! Řekla jsem, že se nemáš vracet před…"
„Rád vás znovu vidím, Arabello Figgová. To je vaše pravé jméno, nebo se mýlím?" Zkřížil ruce na prsou a zamračil se na ni. Najednou skutečně vypadala velice zestárle, a taky celkem zmateně a šokovaně. Ale Harry se už od ní nechtěl nechat dále zastrašovat. Teď znal její tajemství. Díval se, jak se jí otvírají ústa, ale nevydala ani hlásku. Skácela se do křesla vedle něhož stála a vypadala poraženě. „Oh, Albus z toho nebude šťastný…."
„Takže tohle všechno je kvůli Brumbálovi?" prakticky zaskřípal otázku Malfoy, vyskakuje na nohy.
„Buď zticha, Draco!" utrhla se na něj. Její stará nálada se jí rychle vracela. „A sedni si, oba si sedněte. Je to na dlouho a

hodně komplikované…."

Harry si sednul a ona jim oběma začala vyprávět o práci, kterou jí pověřil Brumbál; sledovat dva ze tří lidí, o nichž se mluví v proroctví. Jako první si zařídila práci u Malfoyových, začala dělat malému Dracovi chůvu. (Vlastně tam zapadla, když ještě byla ve škole, patřila do Zmijozelu, ale to Harryho vůbec nepřekvapilo.) Pak si, samozřejmě s Brumbálovou pomocí, zařídila bydlení ve svém novém domě v Malých Lamenticích, a zašla k Dursleyovým, aby jim nabídla své služby pěstounky za tak málo peněz, že to zabralo i na ně. Nevolali ji na hlídaní Harryho příliš často, a to bylo dobře, protože potřebovala spoustu času na přemísťováni mezi Surrey a Malfoy Manor. A pak tady byl problém, jak se zařadit do komunity obyvatel v Malých Lamenticích. Nejlepší se zdálo být, jít na to přes kostel - scházejí se tam každou neděli a po kázání klevetí se sousedy. Bylo těžké dělat tyhle dvě věci najednou, zvlášť náročné bylo zaměstnání u Malfoyových, kteří se svým synem netrávili prakticky žádný čas.
A tak, když Dursleyovi chtěli, aby jim hlídala Harryho, obvykle se starala o oba chlapce najednou. Malfoyovým řekla, že vezme Draca do domu své sestry. Těm se to jen zamlouvalo. Však kdyby chtěli, aby se jim v jednom kuse pletl pod nohy, nenajímali by si pěstounku. Připoutala ho k sobě a letěla na koštěti v noci do Surrey. Pak si Harry a Draco spolu hráli celý den a nakonec na ně oba použila velice jemné zapomínací kouzlo, takže si pamatovali jenom ji. Když jim bylo tak kolem čtyř let, stalo se to všechno o moc obtížnější; jako všechny děti si začali uvědomovat sami sebe a své sebevědomí a ona měla obavu, že bude každý doma svým rodinám vyprávět o tom druhém chlapci, se kterým s celý den hraje…

„My si spolu hráli?" zeptal se Malfoy nedůvěřivě.
„Byli jste nejlepší přátelé. Nemůžete si to pamatovat. Kouzlo zapomnění. Opatrnost nadevše. Však víte, jaké jsou malé děti; seznámí se spolu a myslí si, - Tak, mně jsou čtyři, tobě jsou čtyři, já jsem kluk, ty jsi kluk, takže budem přátelé na celý život…."

„Přátelé na celý život?" přiškrceně se zeptal Harry.
„Ale, vždyť víš, jak to myslím. Děti v tom věku tyhle věci nerozlišují, nezatěžují se tím."
„Dobře řečeno," zavrčel Malfoy, zíraje na Harryho, jako byla jeho vina, že si to on Malfoy nepamatuje.
„Mohla byste…" začal nerozhodně Harry.
„Co?" ostře se ho zeptala.
„Nó,--bylo by možné, za těchto okolností odstranit kouzlo zapomnění? Abychom si vzpomněli? Teď už přeci není důvod, abychom měli tyhle vzpomínky blokované." ‚Dokonce, i když zahrnují Malfoye,' dodal v duchu. Skutečně rád by měl vzpomínky na dětství.
Zamračila se. „To není tak jednoduché. Musím zjistit, jak by to šlo."
„A mezitím," vmísil se do toho Malfoy, „bych rád žil svůj život i mimo ten příšerně rudý pokoj, prosím. Teď, když už se nemusím před Potterem skrývat."
„Malfoy má pravdu." Souhlasil s ním Harry.
„To bylo nutné, Harry o tobě neměl vědět. A to se takhle vždycky oslovujete? Potter a Malfoy?"
Podívali se na sebe a pokrčili rameny. „Vždycky jsme to tak dělali," řekl Harry slabě.

„Ale ne, nedělali. Navzájem jste se oslovovali Harry a Draco. Nevadí. Však si zas vzpomenete, jakmile přijdu na to, kam jsem dala tu knihu s kouzly na zapomnění…." Najednou se Harry začal smát, a za moment už se smál i Malfoy. Paní Figgová na ně zmateně koukala. „Co? Co je tady k smíchu?"
„Potřebujete kouzlo na vzpomenutí si, kde jste nechala knihu s kouzly na zapomnění!" Harry se musel chechtat. Pomalinku se i paní Figgové zvlnily rty, pak se postupně roztáhlz do úsměvu a nakonec se připojila k jejich smíchu. Harry si nepamatoval, že by ji byl někdy předtím viděl se smát (výsměch lidem v televizi se nepočítá, pomyslel si). Měl pocit, jako by se už nikdy neměl přestat smát. Taky Malfoy se držel za břicho a bezmocně se prohýbal smíchem. Právě teď, když si Harry myslel, že se v jeho životě už nic nemůže změnit, změnilo se… * * *

Ten večer se konala malá narozeninová párty pro Draca Malfoye. Harry objednal v sousedství paní Figgové jídlo v indické restauraci s donáškou a tak měli dobrou rýži a nebezpečně vyhlížejíci rudé kuře s omáčkou. Ukázalo se, že moussaka, kterou měl Harry u paní Figgové rád, ve skutečnosti pocházela z nedaleké řecké restaurace, která se časem změnila na indickou. Paní Figgová se jim přiznala, že neumí vařit. To byla ovšem pro oba krutá novinka.
Pak mluvili o změnách, které nastanou, teď když už se nebudou muset před sebou skrývat. Harry zavolal Hermioně, řekl jí, že paní Figgová je Malfoyova bývalá pěstounka a poprosil ji, aby mu poslala Hedviku zpátky. Taky si vyloudil povolení občas Hermioně zavolat, to by si předtím nikdy nedovolil. Bohužel se ukázalo, že nemůžou používat krb paní Figgové na rozmluvy s Ronem - její krb byl z bezpečnostních důvodů odpojen z Letaxové sítě. Harrymu to ale příliš nevadilo, když bude mít Hedviku, může Ronovi psát aniž by se musel spoléhat na normální poštu (stejně si nemyslel, že by britský postovní úřad věděl, kde nejít Brloh). A milostivě dovolil Malfoyovi používat Hedviku pro korespondenci s Ginny. Ovšem paní Figgová pořád ještě vypadala nervózně a mumlala si pod nos něco o tom, že to musí říct Brumbálovi.

Po jídle si paní nalila sklenku brandy a nabídla i oběma klukům. Harrymu poklesla nálada, vzpomněl si na vysokoprocentní whiskey, kterou mu dal Snape; tehdy mu bylo dost špatně. Malfoy nabídku přijal, jakby ne, jsou to přeci jeho narozeniny, uvažoval Harry (a pak si vzpomněl taky na placatku, kterou měl Draco na ceilidhu).

Pak se bavili o škole, paní Figgová se jich ptala, jak jim to jde. Každý jí řekl svou verzi, navzájem se přerušovali a hádali se, dokud je nezastavila výkřikem „To stačí! Ticho oba dva! Už mám toho vašeho překřikování dost. Nezapomínejte, že jsem vám oběma měnila plenky! A když jste byli malí, vycházeli jste spolu výborně! Nechci už slyšet ani jedno zlé slovo na toho druhého!“ Ztichli, přeci jen, ona měla autoritu…
Malfoy se zašklebil. „Můžeme změnit své myšlení…?“
Harry se přistihnul, že o tom uvažuje. Byl připraven udělat ústupek. „Malfoy mi nakonec poděkoval za Famfrpálový pohár.“
„A Potter poděkoval mně za školský pohár,“ řekl Malfoy zdráhavě.
„Možná jsem na vás neměla používat to paměťové kouzlo. Možná by bylo lepší, kdybyste o sobě posledních pět let věděli, že jste jednou byli přátelé… Počkejte chvíli….“

Šla ke stolu, který stál u zdi mezi obývacím pokojem a kuchyní; otevřela zásuvku a vytáhla veliké album fotek. Odnesla je do obýváku a položila na stůl tak, aby všichni dobře viděli. Otevřela ho někde uprostřed, a pak otočila ještě několik stránek, než našla co hledala.
„Tady. Podívejte se a řekněte mi, jestli tu nevypadáte jako nejlepší přátelé.“
Byla to fotka dvou malých, vytáhlých kluků na pláži. Jejich černé a blond vlasy povívaly v mořském vánku. Za nimi byly světlé pruhované slunečníky a vedle nich veliký pískový hrad, který zjevně postavili společně. Měl hromadu věžiček, propletených schodišť a mírně zakřivených zdí. Kluci měli každý ruku kolem ramen toho druhého, ve volné ruce drželi kýbliček s lopatkou. Společně mžourali do slunka, zatímco jim nad hlavami na obloze modré tak, až z ní bolely oči, poletovalo hejno racků. Harry téměř cítil hukot vln, slaný mořský vzduch… Vždycky si myslel, že u moře nikdy nebyl, ale teď jakoby se ho dotkl záchvěv vracející se vzpomínky…
Malfoy otočil stránku a našel i jiné fotky, na kterých také byli oni dva. Skutečně vypadali jako nejlepší přátelé. Jejich tváře byly na těch fotkách více kulaté, ještě obalené dětským tukem. Oba měli taky neuvěřitelně světlou pokožku. Harryho oči se zdály až nepřirozeně zelené – tehdy ještě nebyli shovaná za brýlemi. Bylo to tak zvláštní, dívat se na ty fotky, události, které leželi tehdy před ním a o nichž nevěděl, část jeho dětství o které vůbec nic netušil…

„Samozřejmě, když byl Draco dostatečně starý pro soukromého učitele, Lucius Malfoy mě propustil. S tím Brumbál nepočítal, doufal, že na něj budu moci pořád dohlížet a držet ho dál od spáru jeho otce….“ Paní Figgová se s lítostí podívala na Malfoye. „Snažila jsem se. Všichni jsme se snažili. Nikdy jsme nechtěli dovolit….“
„Aby to dopadlo takhle?“ zeptal se tiše, vyhrnul si rukáv a odhalil znamení na své paži. Pak rukáv znovu spustil a ona přikývla.
„A pak najednou se ukázalo být dobré, že si na Harryho nepamatuješ, když už jsem nemohla ovlivnit tvoji výchovu. Podle mě Albus ví vždycky všechno nejlépe - proto jsem taky nechtěla, abyste se tu potkali. Obávala jsem se, že byste se pokusili navzájem zabít. I když mi můj bratr napsal o tom, jak se vaše vztahy zlepšily, nebyla jsem si jistá. Přála jsem si, abych si s ním byla mohla promluvit na ceilithu.“ Harry si snažil vzpomenout na ceilith. Arabella užila mnoholičný lektvar a v podobě Mary, ženy Iana Lucase, byla hlavní nástrahou… Nejistě se podíval na Malfoye, který zatím neznal velikost Brumbálových utajených operací. Ani Harry o nich o všech nevěděl. „Jenom jsem ráda, že viděl ty Smrtijedy přes zeď hospody a …..“
„Cože?“ přerušil ji Harry. Nechápavě na něho hleděla.
„Co se ti nezdá?“
„Řekla jste, že váš bratr viděl Smrtijedy přes zeď. Pošuk Moody je váš bratr?“

Malfoyovi spadla čelist. „Já se snad nedostanu ze spáru téhle rodiny…“
Přikývla. „Jasně. Alastor je můj bratr.“ Pak se najednou zachichotala a na chvíli vypadala přesně tak, jak mudlové popisují zlomyslnou starou čarodejnici. „Kdo myslíte, že mu vymyslel tu přezdívku – Pošuk? Přeci, od čeho jsou malé ďábelské sestřičky?“
Harry nedůvěřivě potřásl hlavou. Paní Figgová si nalila ještě jednu sklenku brandy, napila se, pomalu válejíc zlatavou tekutinu na jazyku než ji polkla. Zamyšleně se zahleděla někam do neznáma.
„Nevlastní bratr, přesne(ji. Náš otec byl Cameron Moody. Žil v Edinburghu. Zamiloval se a oženil s mudlovskou ženou. Bylo jí dvakrát tolik co otci, jestli si to dokážete představit. Oh, otec byl tak šarmantní. Nikdy se nerozvedli; když zjistil, že je te(hotná, odešel s ní na ostrov Sky. Tam se taky Alastor narodil, na Nový rok, 1879. Skoro před sto lety, bože. Už tehdy jí bylo skoro čtyřicet, a pak už nemohli mít více de(tí, za žádnou cenu. Alastor o tom nikdy přímo nemluvil, vždycky jenom v náznacích, že se pokoušeli je mít, ale nevyšlo to. Navzdory všem záme(rům a cílům. Morag Fraser žila jako tátova žena, dokonce se představovala jako Morag Moody. Když bylo Alastorovi ne(kolik let, přeste(hovali se do vesnice v hrabství Yorkshire, do malé čarode(jnicke komunity, dobře ukryté před okolními mudly. Všem říkali, že jsou manželé. Alastor žil s nimi, než šel do Bradavic. A tam..“

„Co?“
„Chodil do Bradavic spolu s ní.“
Harry a Draco se zmatene(podívali na sebe. „S kým?“ dožadoval se Malfoy.
„S Cathy Marvolo.“
„Oh,“ řekl Harry a polknul. Předpokládal, že Malfoy ví, komu patřilo jméno Marvolo.
„S kým?“ zeptal se znovu Malfoy.
„S matkou Toma Riddla,“ informoval ho Harry. Paní Figgová ho neopravila, a tak ve(de(l, že jeho předpoklad byl

správný. Malfoy se ale pořád tvářil nechápave(. „Tom Marvolo Riddle je Voldemortovo skutečné jméno.“ Dracovy oči se doširoka otevřely a paní Figgová pokračovala ve vypráve(ní.

„Byl do ní zamilovaný, vážne(. Ale ona pak potkala toho mudlu. Když dostudovala v Bradavicích, ve(tšinu svého času strávila tím, že ho sledovala. Nikdy mu ale neřekla, že je čarode(jka. Vzali se v roce 1926 a v 1927 se narodil on. Já jsem se narodila ve stejném roce. A byla jsem v Bradavicích ve stejném ročníku jako on. Ve stejném ročníku s Voldemortem.“
Malfoy nasucho polknul; poprvé ji slyšel říct to jméno. Harry si vzpomněl, jak Malfoy to jméno vyslovil na čarode(jnickém soudu a znovu se podivil. Muselo to být pro ne(ho te(žké… „Ale,“ řekl Malfoy přeskakujícím hlasem, „nebylo vaší máme(už kolem sedmdesáti? A ješte(k tomu mudla?“
„Už jsem to přeci říkala; Alastor a já jsme nevlastní sourozenci. Jeho matka zemřela v roce 1924. Bylo jí šedesát. V té době to byla obvyklá délka života. Nevím, jaká byla příčina smrti. Otec ji mnoho let oplakával, ale pak potkal čarode(jku jménem Amelia Chesterton – mojí matku – vzali se a me(li me(. Alastor tím byl mírne(pohoršený, řekl mi to, když jsem šla do Bradavic. Moje matka byla o pe(t let mladší než on! A otec od ne(ho očekával, že jí bude říkat "mami"! Ale to on nikdy neude(lal; oslovoval ji Amelie, a jí se to celkem líbilo....“
„Takže,“ řekl Harry přiškrcene(, „vy jste chodila do školy s Voldemortem. Tedy, s Tomem Riddlem. A s Hagridem. A vy – znala jste Uršulu? Předtím než ji zabili? Pamatujete se na to, jak byla otevřená Tajemná komnata?“
Paní Figgová mávla rukou. „Stop, stop! Pro dnešek by to už stačilo. Všechno má svůj čas. Ano, na to všechno si pamatuju. Ale nechme si to na jindy, dobře? Zítra jdete do práce a já teď potřebuju svůj spánek.“ Její tvář se svraštila do úsme(vu a Harry si teď všimnul podobnosti s jejím bratrem. Ne s tím, jak vypadal teď, ale s tím, jak si ho pamatoval z Brumbálovy myslánky. A ona i její bratr byli ve Zmijozelu, on v tu samou dobu jako matka posledního potomka Salazara Zmijozela a ona s Tomem Riddlem osobne(... * * * *

Harry vlastne(neme(l pro Malfoye vůbec žádný dárek k narozeninám, a tak proto mu řekl, že se místo toho aspoň za ne(j zaručí u Trevora, jestli skutečne(bude chtít s ním pracovat. Paní Figgová vypadala velice nervózne(, když jí požádal o dovolení, ale nakonec neřekla vůbec nic. A tak příští ráno Draco Malfoy doprovázel Harryho na ulici Magnolia Crescent číslo sedm. Trevor se tvářil podezřívave(, když se Harry objevil s bledým blonďatým klukem. Vytáhnul ze zadní kapsy telefon a začal rychle stláčet drobná tlačítka.
„Haló, Dicku! Tady je Trevor. Problém s Harrym. Přivedl do práce kamaráda, takového bledého, ...nó...“ Kývnul sme(rem k Malfoyovi. „Jak že se to jmenuješ?“
Ten na vteřinu zaváhal, a pak řekl, „Draco Malfoy.“
Trevor jméno zopakoval do malého telefonu. Malfoy se opřel o Harryho a zašeptal koutkem úst, „S kým to jako mluví?“
„Mluví do telefonu. Určitě jsi už slyšel o telefonech.“
„Myslel jsem, že ty mají stočenou šňůru a jsou připevne(né na zdi...“
„Ne vždycky. Lidé mají i jiné. Teď i tyhle bezdrátové.“

Malfoy se zamračil a sledoval, jak Trevor poslouchá, co mu říká Dick. Zdálo se, že Dick mluví ne(jak dlouho. Každých pár sekund Trevor ne(co zachrochtal a přikývnul. Harry jsi všimnul, že i teta a strýc to de(lají, přikyvují, když telefonují. Zdálo se mu to bezdůvodné - osoba na druhém konci to přece nemohla vidět. Asi se tomu nemohli ubránit… Pro Harryho bylo ovšem zvláštní nevidět toho, s kým mluví. V loňském roce jsi zvykl, že vide(l Siriuse, když s ním mluvil přes Snapeův krb. Samozřejme(, krb by se do zadní kapsy u kalhot asi te(žko vešel...
„Dobře,“ řekl Trevor do telefonu. Oba dva, Harry i Malfoy, nepokojne(přešlapovali na míste(.
Trevor zasunul telefon zpátky do zadní kapsy. „Takže bude to takhle. Dick ví, že já nejsem moc rád, když musím ne(komu novému vysve(tlovat práci. Bez urážky de(cka, jsem už takovej. Proto te(, Harry, zaučoval minulé léto on. Takže teď se vyme(níme. Já budu dohlížet na práci jinde a Dick bude šéfovat tady. Me(l by tu být za chvíli. No, a snad už byste mohli začít pracovat, ne?“ řekl Harrymu.
Harry přikývl a naznačil Malfoyovi, aby šel za ním pro rukavice a nářadí. Malfoy byl víc než jen trochu nešikovný. Jeho paže byli tenké a zvláštní, jakoby beze svalů. Byl nezdrave(bledý a vypadalo to, že se asi spíš spálí do ruda jako rak, než aby se opálil. Ale Harry taky brzy zjistil, že jestli má Malfoy ne(čeho nadmíru, pak je to odhodlání. Harry ho sledoval jak kope, pot se mu lil po tváři, mračil se, když kladl nohu na rýč ve snaze zatlačit ho do tvrdé zeme(, skřípal při práci zubama, ale nepovolil. ‚Malfoy a fyzická práce,’ pomyslel si Harry. ‚Teď už snad uve(řím všemu.’

Po chvíli vjel na Galbraithovic příjezdovou cestu Dickův špinavý modrý Renault. Harry plesknul hlínu na kořeny kaučukovníkua narovnal se. Usmál se a zamával na Dicka, který na ne(ho kývnul a otočil se k čekajícímu Trevorovi, aby si s ním promluvil. Dick byl jako vždycky opálený, stejne(jiskřivě modré oči, bílé vlasy měl zčesané z čela, kolem očí a úst se mu táhly hluboké vrásky od smíchu.
Když skončil s Trevorem, šel k Harrymu a natáhl dlaň. „Rád te(znovu vidím, Harry.“ Po potřesení rukou se otočil k Dracovi, který už začal napřahovat předloktí sme(rem k ne(mu, ale najednou zmrznul. Zůstal na staršího muže v nevíře zírat.
„Vy!“ to bylo všechno co řekl, než ztuhnul s otevřenou pusou.
Harry se na ne(ho zamračil. ‚Malfoy si evidentne(myslí, že Dicka zná.’ Napadlo ho. Dick se usmál, kývnul na Malfoye, a uchopil jeho ruku.
„Rád te(znovu vidím, Draco.“
‚On ho skutečne(zná,’ užasle si pomyslel Harry. Ale odkud...

Pak se Harry opřel a zadíval se do tmavé, opálené tváře s jiskřivě modrýma očima. V duchu si k nim připojil bílou bradu, prodloužil vlasy a ješte(přidal půlme(síčkové brýle...
Najednou se Harryho oči široce rozevřely a hlas se mu zadrhnul kdesi v hrdle. Pořád si nebyl jistý jestli se úplně nepomátl.

„Aberforth?“

Starý muž se na Harryho široce usmál, v modrých očích se mu vytvořily vejířky drobných vrásek. „Ano, Harry. Očekával jsem, že si toho všimneš, když jsem te učil....“

„Ale ...nikdy me nenapadlo...tedy myslím Dick...vy, myslím tím...jste byl... co tím chci říct...byl mudla.“ Harry mel najednou pocit, jakoby zapomnel mluvit anglicky. Civel na Nigela a Sama, kteří byli v přední zahrade na kolenou a rukama se hrabali v hlíne. Nezdálo se, že by neco slyšeli. Trevor šel ke svému autu; práve odjížděl do New Stockingtonu za svou novou prací. Harry vedel, že ho dnes ješte uvidí, pozdeji, když se vrátí, aby odvezl Nigela domů.

Malfoy vypadal velice samolibe. „Vůbec jsi na to nepřišel, ani tehdy poprvé, když jste s ním meli Formule, že jo, Pottere?“
Harry civel na Malfoye. Taky vůbec nepřišel na to, že paní Figgová je čarodejka. ‚Jsem skutečne velice všímavý,’ pomyslel si Harry kysele. Necítil se obvzlášť brilantne. , Mel bych Hermione říct, aby si našla přítele, který má víc inteligence než kaučukovník...,’ napadlo ho.
„Moody říkal, že žijete ve svete mudlů, protože máte....no...filosofickej problém,“ řekl Harry tiše. Aberfort....Dick, ne.....Aberfort se na Harryho znuvu usmál.

„Ve skutečnosti, to co, se stalo, bylo, že jsem se zamiloval.“
Malfoyova pusa se naprázdno otevřela; v očích mel zlomyslný lesk. „Byla to taková náhodná známost?“ zeptal se - jednoduše nemohl odolat téhle otázce.
Aberfort se nahlas zasmál, až se Sam a Nigel zahledeli jejich smerem. „Ne, byla to žena, mudla....která byla posledních patnáct let mojí manželkou....“ Malfoy se půvabne začervenal a vyslovil jemnou omluvu. „To je v pořádku. Nemohl jsi to vedet. Moc se jí nezamlouvala myšlenka, že by mela žít v čarodejnickém svete, takže jsme žili tady. Magii používam jenom v nevyhnutelných případech, a zvyknul jsem si na tenhle způsob života, proto i po její smrti žiju mezi mudly a málokdy používám magii. A vůbec mi to nechybí. Jsem spokojený s tímhle životem, když je špatné počasí, nekdy i nekolik mesícu relaxuju, a když je pekne, pracuji v zahradách, kde vytvářím rostlinné scenérie a dívám se, jak rostou. Dokonce i rostliny, které by normálne v Anglii nerostly. Přiznávám, že občas použiji nejakou tu magii na jemnou pomoc u nekterých rostlin. Jsem jediný clovek na Britských ostrovech, který dokáže přinutit jakýkoliv druh tropické rostliny kvést, například i v zime.“ Jeho modré oči na ne zamrkaly.

Harry mel pocit, že by se chtel zeptat snad na milion otázek, ale Aberfort mu to zatrhnul. „Tak, teď už to víš, Harry. Nemyslíš, že bychom se už meli vrátit k práci? Můžeš mi pomoct u cesty vytvořit nový okraj trávy. Jo, a mimochodem, pro Nigela a Trevora jsem Dick Abernathy, majitel Abernathyho zahradnictví. Říkejte mi Dick, ne Aberfort.“
Harry najednou cítil, jak se v nem znovu oživují jeho pozorovací schopnosti. „Říkal jste, pro Nigela a Trevora. A co Sam?“
Jeho oči na neho znovu zamrkaly. „Skutečne sis myslel, že te tady nechám pracovat bez magické ochrany, Harry? Sam je čarodej. A samozřejme o vás dvou ví všechno.“
„Sam je co?“ Harry začínal být ponekud hlučný, bylo načase, aby se trochu ztlumil.
„Ano. Mel problémy najít práci, když ho před peti lety pustili z Azkabanu, takže ho Albus poslal pred čtyřmi lety za mnou, a od té doby pracuje pro me.“

„Azkaban!“
„Dlouhý příbeh. Ano, byl poslán do Azkabanu na deset let, protože porušil čarodejnické zákony. Ne, on není temný čarodej. A, samozřejme, nepoužil kletbu, která se neprojmíji, za to by dostal doživotí. Dodnes je kvůli té veci ješte hodne podráždený. Když vám to bude chtít říct, tak vám to řekne. Ale do té doby, nestrkejte do jeho vecí nosy.“ Najednou znel jeho hlas stejne ostře, jako nekdy zní hlas jeho bratra. „Je čas, dát se znovu do práce,“ řekl po chvíli, a jeho hlas byl znovu Dickův. Najednou si Harry uvedomil, že Aberfort má i jiný přízvuk než Dick. Byl z toho zmatený...
Oba kluci přikývli. Pak Aberfort vedl Malfoye k ceste, zatímco Harry se vrátil ke svým kaučukovníkům. Harry se každou chvíli díval na Sama. Jednou Sam zvednul hlavu a jeho pohled se setkal s Harryho pohledem, neznatelne pokýval hlavou a znovu se vrátil ke své práci.

Obedvali v kuchyni Galbraithových bez Aberforta („Dick“ Harry se pokoušel donutit sám sebe, myslet na neho pod tímhle jménem), ten odjel do New Stokingtonu vyřešit problém s kamiónem, který vezl umelé hnojivo. Když se pozdeji všichni slunili na zadní zahrade jak meli ve zvyku, Malfoy si statečne taky sundal tričko, jako všichni ostatní, a Harry mel co delat, aby se nerozesmál z poznámek, kterými ho častoval Nigel za jeho bledost a vzpomel si na loňské léto, kdy se takhle smáli jemu. Pak si ale Sam všimnul modřiny a Temného znamení.
„Co je to?“ zeptal se, ukazuje na znamení. Harry sledoval Samovou tvář; vypadal jako by to skutečne nevedel. Harry si

vzpomněl, že i Sirius byl zmatený, když se Karkaroff snažil podívat na Snapeovu ruku, bylo to tehdy ve čtvrtém ročníku. Samozřejme, skutečnost, že Smrtijedi mají Temné znamení, nebyla všeobecne známa, dokonce ani u tech z čarodejného sveta, co byli v Azkabanu (možná ani ti, kdo ho videli na obloze, to nevedeli). ‚Azkaban,' napadlo znovu Harryho. Zachvel se při pomyšlení na Sama, který tam žil ze dne na den, a musel znovuprožívat, díky mozkomorům, své nejhorší životní vzpomínky.
Harry slyšel přijíždět auto a podíval se tím smerem; Aberfort se vrátil z New Stokingtonu. Vystoupil z auta a opatrne zavřel dveře; Harry mel dojem, že by se celé rozsypalo, kdyby jimi prásknul. Kráčel kolem nich, zatímco Malfoy a Sam pokračovali ve své konverzaci.

Malfoy se podíval dolů na svou ruku a zamumlal. „Oh, tohle, ale to nic není. Je to takový druh výzvy...." Sam přikývnul, ale nevypadal moc přesvedčený. ‚Mel by vedet, že je to Temné znamení,' pomyslel si Harry, ‚i když asi neví, že jej Voldemort používá na svolávání svých verných.' Až teď si vlastne uvedomil, že Malfoy má tímhle způsobem taky kontakt na Voldemorta. Harry přemýšlel, co by se asi stalo, kdyby je teď Voldemort volal. Jeho by pravdepodobne pálila jizva, tak by si ji začal žmoulat jako vždycky, Malfoy by si asi žmoulal ruku a Nigel by si pravdepodobne myslel, že se oba dva zbláznili.
Pak se Malfoy začal ptát Sama na jeho tetování. Komplikovaná detailní práce na jeho nohou vytvářela zdání, jako by mel oblečené kroužkové brnení. Horní část jeho paží zdobily keltské ornamenty, a zuřivý lev na jeho hrudi a břichu se nápadne podobal nebelvírskému lvu. Na jeho levém předloktí bylo ozdobným písmem napsáno VERA. Veliký orel s roztaženými křídly a s hlavou otočenou na stranu zdobil jeho záda. Ten se Malfoyovi líbil nejvíc.
Přemýšlel jsem nad tím, že si dám udelat draka," řekl Samovi. „Ale už jsem to vzdal."
„Našetři si nejaké peníze a za pár týdnů, jestli budeš chtít, te vezmu k jednomu chlápkovi. Delá překrásnou práci. Mohl by ti překrýt ty modřiny, například....." Malfoy se podíval na svou ruku a zamračil se; Harry věděl, že to jsou modřiny zůsobené magií Byly pro Malfoye velikým zdrojem utrpení. Vzpomnel si, jak je Malfoy ukazoval porote při soudu.....

„Same," řekl Aberfort opatrne, sedaje si na otočený kbelík a srkaje kávu z papírového kelímku. „Dracovi bylo práve teď šestnáct, a ty mu navrhuješ, aby se nechal tetovat..."
„A je pravdepodobné, že si jeho rodiče budou stežovat?" Aberfort mlčel, jeho rty se sevřely do tenké linky. „Nemyslel jsem to zle. Řekl jsem, že jestli si chce nechat udelat tetování, tak ať si ho nechá udelat. Jedno už přeci má, takže už ví, že ty jehly až tolik nebolí. Dracovy oči se doširoka rozevřely.
„No, ješte jsem se nerozhodl..."
Nigel se zasmál, přidal se i Sam. „Jenom jsem si, Draco, dělal legraci..." Malfoy se slabe usmál, a znovu se šel slunit, pořád ješte vypadal mírne nervózne z vyhlídky, že by si mel nechat udelat tetování. Harry si vzpomnel na Vánoční noc na Doverských skalách....

Tohle byl poslední den co pracovali s Nigelem; Aberfort ho převelil do práce v New Stokingtonu, takže teď, bez vedomí Galbraithových, pracovali na jejich pozemku čtyři čarodejové. Harry vetšinou dřel vedle Sama, zatímco Aberfort si vzal pod ruku Malfoye. Byl překvapive učenlivý, aby se naučil nové řemeslo, na všechno, co mu řekl Dick přikyvoval a statečne se pokoušel hýbat s rostlinami a kameny, které byly pro neho příliš težké. Jednou, když šel Aberfort do auta pro nejaké papíry, Malfoy bojoval s velikým težkým pytlem s hlínou, a Sam práve přenášel nejaké stromy do přední zahrady. Harry odešel od své práce - kopal díry pro hlízy rostlin - zvednul pytel na ramena a podíval se na tenkého, blonďatého chlapce.
„Kam ses to pokoušel odnést, Malfoyi?" Ten jenom mlčky ukázal na místo vzdálené asi pet metrů od místa, kde stáli. Harry tam přešel a zeptal se, „Sem?" Malfoy přikývnul, Harry shodil z ramen pytel s hlínou a pak se vrátil ke svým hlízam. Malfoy se zmatene podíval na pytel, pak na Harryho.
„Jak to, že ty tohle dokážeš, a já ne?"
„Protože já chodím každý den behat za poslední rok. Musíš si posílit nohy. Mne to jde, protože mám silnejší nohy."
Malfoy vypadal zamyšlene. „Kdy chodíš behat, ráno?"
„Jo,...počkej chvíli, Malfoyi. Nemůžeš se mnou chodit ráno behat."
„Proč ne? Bylo by to bezpečnejší. Nebyl bys sám."
„Jenom by ses mi díval na záda. Vážne, Malfoyi."
„Poslouchej, ty..."
„Já proste nechci, abys se mnou chodil, stačí?"
Malfoy na neho udelal ksicht, a pak začal otvírat pytel se zemí, a lopatkou ji nabírat do předem připravených kovových veder a přidávat hnojivo v precizních množstvích, čímž vytvářel půdu s různým pH pro různé rostliny. Harry vedel, že tohle je práce přesne pro Malfoye; hodne se to podobalo Lektvarům.

„Fajn," vyplivnul jedovate. „Tolik k tomu, že jsme kdysi jako deti byli přátelé...."
Harry pocítil takové bodnutí viny, až se sám otřásl. ‚Přeci se nenechám Malfoyem manipulovat,' říkal si sám pro sebe. Znovu se zamyslel nad tím, že by chodil behat společne s Malfoyem, ale zavrhnul to. Jednuduše to nedokázal přežvýkat. ‚Proč vlastne?' Chodil přeci behat s Dudleym minulé léto, a potom se z nich pomalu začali stávat přátelé. Pokoušel se představit si, jaké by to bylo chodit behat s Malfoyem, dolů do vesnice, pak zastavit u hřbitova...
Tohle. To bylo ono. „Malfoyi," řekl vyrovnane, „víš jedná se o tohle.....když jdu ráno behat, pokaždé se zastavím u Dudleyho hrobu a u hrobu mých rodičů. Pochybuju, že bys to chtel delat taky."
Malfoy pokrčil rameny. „Můžu zůstat u brány a počkat na tebe, nebo ne?"

Harry polknul. „Dejme tomu...“

A tak začal Malfoy každé ráno behat s Harrym, a opíral se o sloup u brány do hřitova, zatímco čekal na Harryho. Behali potichu, každý z nich sledoval cestu před sebou. Po nekolika týdnech behání a pobytu na sluníčku, Malfoy začal vypadat zdrave a silne a Harry sám sebe přistihnul, že se mračí, když videl tyhle zmeny. ‚Ginny zapomene zavřít pusu, až ho znovu uvidí,’ přemýšlel. Ale vůbec mu to nevadilo.
V sobotu, před Harryho narozeninami, Harry a Sam dřeli vedle sebe mlčky v zadní zahrade. Když dokopali díry pro speciální druhy rostlin, odložili na chvíli rýče a Sam si sednul na velkou skálu. Malfoy a Aberfort byli v přední zahrade. Sam vytáhnul z kapsy balíček cigaret. Harry si sednul na zem a sledoval ho. Sam se díval nekam do dálky, ne na Harryho. Vyfouknul obláček dýmu, a Harry se snažil moc nekašlat, když mu trochu kouře vniklo do nosu, aby to nevypadalo, že ho chce kritizovat. Ne, že by se o to Sam staral. Nebo si to alespoň myslel.
„Mel bych s tím zkusit přestat. Začal jsem, když mi bylo čtrnáct,“ vysvetloval Sam, a Harry pochopil, že mluví o cigaretách. „Narodil jsem se jako mudla. Všichni mí přátelé doma začali kouřit, tak jsem s tím začal taky, abych se přizpůsobil. Být čarodejem, a celý rok být pryč ve škole.... chtel jsem zapadnout mezi ne jakýmkoliv způsobem. Nikdy jsem nikomu z nich neřekl, že jsem čaroděj.“
Harry nic neříkal, pozoroval dým stoupající ze Samovy cigarety, přemýšleje nad tím, co by delal, kdyby mel přátele mezi ostatními detmi v Malých Lamenticích, když byl ješte malý, jestli by ješte pořád byli přáteli i po jeho jedenáctých narozeninách. Řekl by jim o sobe, že je čarodej? Bylo by to bezpečné? Nevedel. Ticho viselo mezi ním a Samem.
„Ty chceš vedet, co jsem udelal, že jo?“ zeptal se najednou Sam, postavil se a típnul cigaretu. Sklonil se a zbytek hodil do kelímku s vychladlou kávou. Znovu si sednul, tentokrát na převrácený kbelík. Harry ho tiše pozoroval, slova mu uvízla nekde v krku. Jenom neme přikývnul, zvedavý na to, co uslyší. Sam se na neho zadíval, jakoby posuzoval, co presne mu může říct.

„Aberfort říkal.....“
„Dick,“ přerušil ho Sam rychle. „Říkej mu Dick. Už na to nezapomeň.“
„Hm. Dick říkal, že jsi byl v Azkab.....chci říct, že jsi byl deset let ve vezení.“
Sam se znovu zahledel do dálky. „Ano.“
„A, že te pustili před peti lety.“
Znovu jenom, „Ano.“
„Tedy...“ začal Harry, „zavřeli te před patnácti lety.“
„Správne.“
Harry polknul. Jeho rodiče zemřeli před patnácti lety. Siriuse zavřeli před patnácti lety. „Poznal jsi ve vezení Siriuse Blacka?“
Sam potřásl hlavou. „Black dostal doživotí. Já jsem nepoužil kletbu, která se nepromíjí. Byl jsem s jinými, s temi, kteří meli tresty na určitou dobu. Ti s doživotím byli oddeleni. Byli jsme v cele - dva krát tři metry - čtyři. Ne práve prostorné. Od té doby, co me považovali za vraha jednoho ze spoluvezňů, jsem mohl dostat doživotí. Alespoň bych mel dost místa na dýchání. Samozřejme, že jsem to neudelal. Stačilo, že jsem byl zodpovedný za smrt jiného človeka....a mimoto, mozkomoři to z tebe vytáhnou. Dostaneš se až do bodu, kdy cítíš strach úzkost a zoufalství svých spoluvezňů uvnitř své hlavy....“
„Co...co se stalo?“ Harry mohl steží mluvit.
„Myslíš, jako co jsem udelal, že me poslali do vezení?“ Harry přikývnul. Sam stáhnul rty do tenké čárky. „Protože, mou vinou nekdo zemřel. Byla to nehoda. Nechtel jsem zabít, ale stejne to byla moje chyba....“
„Nehoda? A přesto te zavřeli do vezení?“
„Nehoda nebo ne, ten človek byl mrtvý. A jeho smrt zavinilo kouzlo, které jsem použil. Nebyla to smrtící kletba, ale přesto zabila. A to bylo všechno, co zavážilo.“
„Co to bylo za kletbu?“
Sam si vzdychnul. „Odzbrojující kouzlo. Jenom bylo příliš silné, alespoň předpokládám. Když si nedáš pozor, odhodíš někoho vzduchem. A on si může vážne ublížit. Nebo zemřít.“
„Ale....ale, když jsi nekoho odzbrojoval, nebyla to sebeobrana?“
Sam pokrčil rameny. „Myslím, že bych si mohl nárokovat, že to byla sebeobrana. Ale necítil jsem se tak.“
„Cože? Necítil jsi se tak? To jsi nemel ani soud?“
„Ne. Nebylo ho potřeba.“
„Nebylo ho potřeba?“ zopakoval po nem Harry. „Proč?“
„Protože jsem přiznal svou vinu. Ministerstvo přijalo mé přiznání, proto nebylo potřeba me soudit.“
„Ale proč...“
„Harry.“ Harry přestal prskat a zůstal na Sama zírat. Sam vypadal smutneji, než ho kdy videl. „Harry,“ řekl znovu. „Byla to moje žena. Zabil jsem svou ženu. Miloval jsem ji velice moc. Pořád ji miluji. Prosím.....vraťme se k práci.“

Harryho najednou napadlo, že Sam musí být starší, než si původne myslel, když už byl před patnácti lety ženatý. Harry si myslel, že je mu tak kolem třicítky, ale pravdepodobne mu bylo tak o deset více. Až teď jsi všimnul, že mu mezi jeho kaštanovými vlasy sem tam prosvítají i šediny. ‚Zabil jsem svou ženu.’ ‚Ale když ji chtel odzbrojit.....patřila ke smrtijedům?’ divil se Harry. Aberfort říkal, že Sam nebyl temný čarodej (a taky mu důvěřoval, když ho nechal dohlížet na Harryho bezpečnost), ale co když jeho žena byla zapojená do černé magie? Harry si nedovedl představit, jak to muselo být hrozné, zjistit, že nekdo, kdo je ti tak blízký přejde na druhou stranu.....

Harry přemýšlel nad tetováním „Vera“ na Samove ruce. ‚Jak se jmenovala jeho žena?’ přemýšlel. Teď nemel odvahu se zeptat. Vrátili se ke své práci, ke svým úkolům, a všechno bylo, jako by se nikdy nebavili o Azkabanu a o tom, co Sam udělal.

Pak, den před narozeninami, Harry se slunil po obede v zadní zahrade, najednou ho znovu začala bolet jizva na čele; za očními víčky videl Voldemorta s jeho dedicem, bok po boku; videl jenom jejich záda, ale taknejak vedel, že jsou to oni. Jejích hůlky byly namířené na lva. Ten byl v kleci, nekde uprostřed lesa. A pak nedaleko uvidel Červíčka; pulzující a praskající proudy svetla spojovaly jejich hůlky se lvem a zvíře se svíjelo v agonii a řvalo bolestí. Když spojení ukončili, velká šelma ležela natažená na dne klece, vypadala strhane a odevzdane očekávala příchod smrti.
„Je zajímavé, že se Harry Potter stal animágem, lvem,“ Červíčkův hlas se zařezával Harymu do mozku. Symbol Nebelvíru.“
„Jestli si přesne vzpomínam, Červíčku,“ teď slyšel Voldemortův studený hlas, „tak jsi před ním utíkal přes les....v podstate to nebyla neuvážená volba. Animág....to delá veci zajímavejšími....vskutku, velice zajímavé....“
Postavy začaly blednout; Harry myslel na ubohého lva, který byl mučen jenom tak, ze sportu. Trhave škubal baziliščím amuletem, který dostal od Ginny, pokoušeje se uklidnit. Trhnul sebou; jizva lehce pulzovala, takže vedel, že ji má, ale nezpůsobovala mu už takovou bolestnou agonii, jako před chvíli. Připomínalo mu to, jako když si po behu meří pulz, tím, že přiloží prsty na krční tepnu, cítil rytmus svého vlastního srdce, cítil krev, kterou pumpovalo do celého tela. Bylo to, jakoby jizva byla samostatným orgánem se svým vlastním pulzem, vlastním rytmem, jako jeho srdce nebo plíce. Uvolnil sevření ruky, takže jenom lehce držel amulet a už s ním přestal škubat. ‚Proč mám tu jizvu?’ ptal se sám sebe. ‚Proč mi ji Brumbál nevyléčil, když jsem byl ješte miminko? Proč mi ji nechal?’

Vlak myšlenek byl vykolejen hlasy, které se ozvaly zblízka; lehce je identifikoval jako Samův a Malfoyův. Ucítil Samovu cigaretu a slyšel Malfoye šuštit při nejakém pohybu. ‚Podle zvuku, sedí na zemi,’ odhadoval. Malfoy se k nečemu rozhodoval a postupne se dostával k výsledku tohto procesu.
„Jen tak pro zajímavost, kolik to stojí?“
Museli spolu mluvit po celou dobu, zatímco Harry trpel bolestí v jizve.
„Rozhodnul ses, že to skutečne chceš?“
„Možná.“
„Dobrá....vzhledem k tomu, že jsi mel nedávno narozeniny a já jsem ti nic nedal, budeš to mít ode me jako dárek. Jde to na me.“
„Hm, nebude na tebe pak Dick moc drsnej? Pamatuješ si, když o tom slyšel poprvé? Nechci abys mel kvůli me problémy.“
Sam se zasmál. „Jsi si jistý, že jsi syn Luciuse Malfoye?“
„Kdybych to mohl popřít, tak to popřu, věř mi. Za mého života mi mnohokrát nadávali do bastardů, ale teď bych si přál, aby to byla doslova pravda.“

Sam hlasite vydechl, a Harry mel co delat, aby nadále předstíral, že usnul, když kouř zavál přímo jemu do nosu. „Tedy, nikdy jsem si nepředstavoval, že jednou budu tady sedet se synem toho monstra. Ale taky, nikdy bych nepředpokládal, že jeho syn udelá to, co jsi udelal ty, skutečne. Veř mi, kdybych to mohl videt, vychutnal bych si to. Ale Dick říkal, že bych nemel jít k soudu. Mohl bych se nechat vyprovokovat a chtít se pomstít, hledal bych důvod pro hádku, a kdybych ho zlikvidoval, udelal bych z neho obeť a ostatní by k nemu cítili soucit. A mel jsem hrůzu už jenom z pomyšlení, že znovu spatřím moykormory. Tak jsem se radeji držel spátky...“
„Mstít se? Mstít se za co?“
Sam se odmlčel a Harry slyšel, jak si prudce potáhnul z cigarety. „Skutečne to chceš vedet?“
Malfoy zaváhal; Harry slyšel jak pohybuje nohama, byl to jeho projev nervozity. „Ano,“ řekl nakonec. Sam si vzdychnul.

„Před patnácti lety se me tvůj otec pokoušel naverbovat k smrtijedům. Pracoval jsem s Harryho mámou. Oba jsme byli bystrozoři, často jsme byli na společných akcích, i když žádný bystrozor nemel nikdy stálého partnera. Není to jako u mudlovské policie. Kvůli bezpečnosti se seskupení pořád menilo. Při té práci se můžeš dostat až k bodu, kdy neco přehlédneš a je zle; neveříš, že se to může stát, jsi sám k sobe slepý. A z toho důvodu pořád deláš s nekým jiným, aby sis na neho nezvyknul, nespoléhal ses na neho, a nemusels riskovat bratříčkování. Jediní bystrozoři, o kterých vím, že se vzali, byli Longbottomovi....“
„Longbottomovi!? Chodím do školy s Longbottomem! Jeho rodiče byli bystrozoři?“ Harry byl překvapený; když to Moody odhalil před celou jejích třídou, evidentne ostatní Nebelvírští tuhle historku nerozširovali dále po škole. Dodrželi, o co je tehdy žádal (dokonce i Levandule Brownová, do které by to Harry neřekl ani v nejmenším).
„Neville. Ano, vím. Chudák chlapec....“
„Co.....“
„To si nechme na jindy. Chteli jsme se tomu vyhnout, za jakoukoliv cenu. Tvůj otec šel po Lilly Potterové, takže začal zpracovávat ty z nás, kteří jsme s ní delali. Když přišel za mnou, byli již tři z mých přátel, bystrozorů, mrtví. Ale tehdy jsem to ješte nevedel. Nevedeli jsme, že se jim neco stalo; najednou, jenom tak proste zmizeli a jejich rodiny byly zavražděny. Jeden po druhém, mizely celé rody, den za dnem, bylo videt jen temné znamení na obloze.....“
Draco se prudce nadechnul. „A ty?“

„Nepřišel přímo za mnou. Znal jsem tvého otce ze školy; byli jsme ve stejném ročníku. Když jsme byli v sedmáku, byl kapitánem famfrpálového družstva Zmijozelu a já jsem byl kapitánem družstva Nebelvíru. Mezi námi nebyl ani náznak nejakého přátelství. Použil na moji ženu kletbu Imperius. Nepokoušel se ji naverbovat; byla pro neho jenom prostředkem. Poznal jsem Trinu, když delala barmanku v jednom kouzelnickem baru v Birminghamu, kde jsme žili. Nebyla moc ambiciózní; jenom mela ráda, když se lidé kolem ní cítili dobře. Když se tohle stalo, už nekolik let nepracovala, od té doby, co se narodila naše dcera. Trina ji zbožňovala a nechtela ji nechat samotnou, tak přestala pracovat. Proto jsem nemohl uveřit, že by dokázala ublížit naší malé holčičce....“
„Cože?“ V Malfoyove hlase byl náznak paniky. Harry se divil, že tohle je schopen skutečne poslouchat.
„Podívej, ona delala to, co jí tvůj otec přikázal. Mela me donutit, abych souhlasil, nebo použije na naši dceru Cruciatus. Katie byly jenom dva roky! A já jsem tam jenom stál, zatím co Trina na me mluvila tím cizím hlasem. Vůbec neznel jako její hlas. A dokonce, i když řekla tu kletbu, pořád jsem nemohl uveřit, že je to skutečne ona. Ale za zlomek vteřiny, když jsem uvidel Katie se svíjet bolestí, jsem odzbrojil Trinu. Problém byl, že jsem se nepokoušel zmírnit to kouzlo; bylo velice silné. A nedával jsem pozor na to, co bylo za ní.....“
„Co bylo za ní?“
Sam si vzdychnul. „Nic. To byl ten problém. Za ní byli jenom dveře francouzského okna, které vedly na malý balkón s nekolika stínenými pelargóniemi, připevnenými o zábradlí. Žili jsme v byte na čtvrtém poschodí, v dome se starou terasou. A byt v suterénu mel s cihlami vydláždenou zahradu. No, ve skutečnosti to byly jenom cihly, ne zahrada. V rozích stály veliké kvetináče. Bylo to, jakoby jsme bydleli na pátém poschodí.“
„Když padala dozadu, přelítla skrz francouzské dveře, které zůstaly otevřené. Zřítila se přes zábradlí a s ní i nekolik malých kvetináčů. Skončila na hromade cihel o pet pater níž. Zlomila si vaz; byla okamžite mrtvá.“ Jeho hlas znel velice jemne. Harry slyšel jak potáhnul nosem než se zvednul. „A proto,“ řekl, pořád velice jemne a hlasite potáhnul z cigarety, „byl Sam Bell deset let zavřený ve vezení.“

Harry prudce otevřel oči a rychle si sednul. Okamžite přestal předstírat, že spí. „Tvé jméno je Bell?“ vykřikl.
„Ty jsi otec Katie Bellové?“
Vypadal velice smutne. „Ano. To jsem.“
„Když se večer vracíš domů, čeká na tebe Katie?“
„Ve skutečnosti ne. Je v Americe, u sestřenice.“
„Ale...ale“
Sam se zasmál. „Nekdy mi Harry připomínáš toho malýho kluka na famfrpálovém hřišti, když ti bylo jedenáct, který byl vydešený z toho, že má hrát svůj první zápas...“
„Ty jsi tam byl?“ Najednou se Harrymu vybavilo, proč se mu Sam zdál být tak známý. Harry si ho pokoušel představit na tribune, oblečeného v hábitu. Sam přikývnul. „Byl jsem na každém zápasu, když hrála Katie, od té doby, co me pustili, to jí bylo dvanáct. Byla střelkyne, tak jako její táta.“ Na konci vety znel jeho hlas velice nežne.
„Takže víš, že jedno z obvinení proti Luciusi Malfoyovi bylo, že použil Imperius na Katie?“
Odpovedel velice tiše, „Vím.“
‚Samozřejme,’ napadlo Harryho, ‚tehdy si stežoval, že to Nott a Avery udelali, ale i tak, udelali to na jeho příkaz. Takže byl zodpovedný za to, že obe, Katie i její matka byli pod kletbou Imperius a její máma zemřela, protože její otec se ji pokusil odzbrojit.’

Malfoy se podíval na Sama, pak na Harryho. „Pro dnešek to stačí, Harry,“ řekl. „Obed skončil. Je čas vrátit se do práce. Nech Sama samotného.“
Harry přikývnul a sevřel rty do tenké linky, zvednul ze zeme tričko a natáhnul si ho přes hlavu, ukrývaje baziliščí amulet, jak byl zvyklý. Malfoy si obléknul své tričko. Pak, když se otočil, aby zvednul ze zeme rukavice, obrátil se spátky k Malfoyovi. Zamračil se a řekl, „Jak jsi me to nazval?“
Malfoy mu venoval křivý úsmev. „Já vím. Ale jsou tady Sam a Dick. Zní to absolutne blbe, když se oslovujeme Malfoy a Potter. Nejsem z toho zrovna nadšenej, ale zní to líp. Ovšem moc si na to nezvykej. Jenom jsem to zkoušel.“
Harry se na neho podezřívave díval. „Nejsem si jistej, jestli bych te chtel oslovovat Draco.“
Malfoy pokrčil rameny. „No, nemusíš me oslovovat jménem, můžeš mi povetšinou říkat....“
„Proč jako?“
„No dobře. Doprčic, podej mi prosím te tu lopatu....aaah!“ zakřičel v předstírané panice, když Harry zvednul Samovy noviny nad hlavu. V tom momente se všichni tři smáli, když se vraceli k práci. Ale i když se Sam smál, Harry zpozoroval v jeho očích stín smutku. Nemohl být se svou dcerou od jejích dvou do dvanácti let.... * * * *

Po práci se Harry vracel k paní Figgové sám; Malfoy šel na večeři sa Samem. Aberforth s tím souhlasil, i když měl kolem očí slabý náznak obav. Když Harry za sebou zavřel vchodové dveře domu paní Figgové, začala se mu o nohy otírat oranžově pruhovaná kočka (ukázalo se, že se jmenuje Grimalkin). Pohyboval se pomalu, aby na kočku náhodou nešlápl, a šel ke stolu v hale, na kterém byla položená dnešní pošta. Byly tam dva pergameny; na jednom z nich bylo na vrchu napsané „Harry“ a vypadalo to na Hermionino písmo, na druhém stálo ozbobně „Draco“, písmem, které jak předpokládal bylo Ginnino. S úšklebkem na tváři Harry shrábnul pergamen se svým jménem a sprintoval nahoru po schodech do šicího pokoje. Hodil se na pohovku, která mu sloužila jako postel, rozvinul list a rychle jej přelétnul očima, hledaje nemravné části dopisu (zbytek si může přečíst později, přemýšlel, měl přeci dlouhý den).
Jenomže list neobsahoval žádne nemravné části jako ten předchozí, Hermiona mu psala, že ho teď několik dní nebude

moci kontaktovat, protože Sirius se obává, že by někdo mohl sledovat sovy odlétající z domu Grangerových. Telefon byl taky mimo hru; paní Figgová tuhle mudlovskou věc přímo nesnášela. Sirius nechtěl, aby smrtijedi Harryho vystopovali pomocí sledováni sov, nebo pomocí mudlovské techniky. Harry zahodil pergamen na podlahu a zamračil se; věbec v něm nepsala nic o jeho narozeninách. Šestnáct mu přeci není každý den…
Pokoušel se zabránit svým myšlenkám, aby se ubíraly tímhle směrem; bezpečnost byla důležitější než jeho narozeniny. Psala, že Ron a Ginny nebudou posílat sovy k paní Figgové nejbližších několik dnů. ‚Takže proto možná Ginny psala Malfoyovi dnes,' premýšlel. Měl chuť jít zpátky dolů do vstupní haly a přečíst si, co mu psala. Nakonec se donutil zůstat v pokoji, lehnul si, zavřel oči, aby si na chvíli zdřímnul před večeři…..
Zanedlouho byl znova vzhůru; zdálo se mu o přijímacím rituálu Voldemortova dědice. Šel do koupelny a dal si sprchu, na kterou zapomněl, když se vrátil z práce. Pak se obléknul do čistého a šel dolů na večeři s paní Figgovou. Moc toho nenamluvil; citil se ještě víc vyčerpaně a vůbec ne odpočinutě, když se mu zdálo o Voldemortovi. V zrcadle v koupelně si všimnul tmavých kruhů, které měl pod očima, byly viditelné i přes jeho opálení.
Rozhodnul se jít brzy do postele, nechtělo se mu dívat se na televizi s paní Figgovou. Malfoy se ještě nevrátil. Jenom hodinu po tom, co zalezl do postele se probudil zbrocený potem; znovu měl ten sen, ve kterém se Hermiona měnila na Ginny, a kde viděl Snapa říkat jeho matce, že je nevyhnutné, aby se zachránila ona i Harry, a sen končil vizí ruin Bradavic a Ginny měnící se v kostlivce…. Měl tenhle sen už dvakrát předešlou noc, spolu se snem o tom, jak byl s Dudleym na střeše, a Dudley skočil…

Harry šel do koupelny, nacákal si studenou vodu do tváře, a vrátil se spátky do postele. Bylo teprve deset hodin. Pokoušel se něco si číst, ale přistuhl se, jak čte ten samý text pořád dokola, neschopen se soustředit. V deset třicet zhasnul světlo a zkusil usnout.
Těsně před půlnocí byl znovu vzhůru. Sténaje zkontroloval čas. Pořád víc a víc zlých snů. Nechtěl vstát nebo rozstvítit světlo; pokoušel se vyprázdnit svou mysl, počítal ovečky…..
Díval se na hodiny, jak se světélka mění z 11:59 na 12:00. ‚Mám narozeniny,' říkal si. ‚Přeji si všechno nejlepší. Jenom kdybych už mohl konečně spát…..'
Dvě hodiny. Už celé dvě hodiny ležel, a zoufale se pokoušel usnout. Počítal pozpátku od tisícovky. Poslední číslo které jsi pamatoval, bylo 514….
Tři hodiny. Vzbudil se z nějaké jiné noční můry a znovu mu pulzovala jizva. Otočil se na bok; počítal pozpátku, tiše si prozpěvoval Bradavickou hymnu….před očima se mu vynořil obrázek Hermiony, vycházející z vany v prefektské koupelně….. Ne, to je příliš povzbuzující… Ufňukaná Uršula letí přes toaletu….. Né, příliš hrozné, ještě bych měl další noční můry…
Čtyři hodiny. Znovu byl vytržen z dřímot, aby další noční můrou. Pokoušel se vzpomenout si na přísady do lektvaru lásky, představoval si Hermionu zpaměti recitující Historii Bradavic…
Pět hodin. Už hodinu zíral na strop, a konečně cítil, že mu klesají víčka. ‚Je pravděpodobné, že budu spát celé své narozeniny namísto noci,' přemýšlel.
Vzbudil se hned po rozbřesku, pokoušeje se vzpomenout na to, co se mu zdálo, než procitnul, obrázek o kterém věděl, že už ho viděl snad tisíckrát; přijímací rituál dědice. Pokoušel se cítit šťastně, i když byl vyčerpaný. Poprvé, od smrti svých rodičů, nebude trávit své narozeniny s Dursleyovými. ‚Zatraceně, vždyť mám narozeniny,' říkal si. ‚Měl bych být šťastný.' Nebyl si jistý, kolik toho v noci naspal, ale asi to nebylo víc, jak tři hodiny.
V očekáváni se zadíval do okna, kdy už začnou přilétat sovy, ale pak si vzpomněl na zákaz jakékoliv komunikace. ‚No perfektní,' zamyslel se. ‚Žádné dárky k narozeninám. A musím se spokojit s objetím paní Figgové a s jejími dobrými radami do života…..'
Zíral na strop, ruku měl ovinutou kolem baziliščího amuletu, který mu dala Ginny k patnáctým narozeninám. ‚Co asi tak přinese tenhle rok?' přemýšlel. Cítil, že teď je úplně jiná bytost, než byl topuhle dobou před rokem. Nemohl si pomoct a usměv se mu začal plazit po rtech, když myslel na Hermionu. ‚Teď si ji můžu představit v prefektské koupelně….'

„Budeš dnes vstávat, nebo zůstaneš ležet s tím pitomým šklebem na tváři?"
Ve dveřích stál Malfoy, oblečen na běhání. Byl opřený o futra dveří, ruce zkřížené na prsou a šklebil se na Harryho.
„Neměl bych jít a nechat tě dál myslet na Grangerovou a onanovat…..."
„Jak jsi věděl, že myslím na Hermionu?"
Zafrkal. „Kdybys viděl svou tvář, neptal by ses."
Harry si nikdy neuvědomil, že je tak průhledný. Odhodil přikrývku, navlíknul si tričko a kraťasy, které sebral ze židle u šicího stroje. (Vážně na něm někdy paní Figgová šila? divil se.) Otočil se a zjistil, že Malfoy má ke kraťasům oblíknuté tričko s dlouhými rukávy.
„Není ti v něm trochu horko?" Navzdory brzké ranní hodině, měl Harry pocit, že dnes bude mít hodně jedovatou náladu. Byl rád, že dnes v tom horku nebude muset pracovat u Galbraithových. ‚Celý den si budu moci dělat, co budu chtít,' řekl si a najednou se cítil znuděně. ‚Chci spát,' napadlo ho, ‚kdybych jenom mohl spát…'
Malfoy pokrčil rameny. Harry si zavázal tenisky a vstávaje řekl, „Tak jdem," jako by vůbec nestrávil celou noc tím, že se pokoušel vypudit ze svého mozku Voldemorta. Když se vrátili, paní Figgová se ani nezmínila o Harryho narozeninách. Ani Malfoy ne, než šel do práce. Harry z toho začínal mít mírnou depresi.

Celý den byl rozrušený. Pokoušel se si číst, díval se na nějaké televizní relace, vyčistil zahradu paní Figgové od plevelu, dráždil chvíli šedou kočku („Pyewacket"), chvíli si s ní hrál; paní Figgová použila bandážovací kouzlo na její drápky.

Několikrát za den se pokoušel usnout, ale pokaždé se vzbudil se zlým snem. Když se blížily čtyři hodiny dopoledne, ležel v pokoji na pohovce a znovu zíral do stropu, přemýšleje nad tím, že v porovnání s tímhle, byly narozeniny strávené u Dursleyových přímo oslavou Nového roku v kombinaci s Královskou svatbou. ‚Pěkné narozeniny,' pomyslel si…
Slyšel, jak dole třískly dveře. „Jsem doma!" zazpíval Malfoyův hlas z haly. ‚A koho to sakra zajímá,' napadlo Harryho.
„Harry!" zařvala paní Figgová. „Pojď dolů! Potřebuji pomoc v kuchyni."
Harry zasténal, složil své dlouhé nohy z pohovky na zem a zvednul se. ‚Doprčic, už zase?' namáhavě se plazil dolů po schodech, pak do haly, která vedla dozadu do domu, kde byla kuchyně….

„PŘEKVAPENÍ!"

V šoku udělal krok dozadu. V kuchyni paní Figgové byli nacpaní Ron, Hermiona, Ginny, Sirius, Lupin, Aberforth, Sam, Moody a Malfoy. Harry si uvědomoval, že zůstal stát s pusou přiblble otevřenou, ale nějak se mu nedařilo přimět svaly, aby pracovaly, a aby jeho ústa zavřely. Sirius začal zpívat, „Happy birthday to you…." A ostatní se k němu přidali, každý v jiném tempu a v jiné melodii, a při tom se náramně řehtali. „……to you!" pokračovali, než s konečnou platností zničili píseň definitivně. Harry se najednou ocitnul uprostřed moře rukou, které ho poplácávaly po zádech a cuchaly mu vlasy; Hermiona ho políbila na tvář a Ginny taky, a dokonce i Malfoy ho poplácal po zádech a se smíchem řekl, „Všechno nejlepší, Pottere."
Harry se smál, políbil Hermionu a Ginny, potřásl si rukou se Siriusem a Ronem, poplácal Malfoye a usmíval se na všechny kolem, zatímco jeho tvář hořela rudou barvou. Když Malfoy prošel kolem, naklonil se k němu Ron a řekl mu do ucha, „Musíme si promluvit," ale byl odstrčen Samem a Aberforthem, takže jenom stihnul hodit po Ronovi překvapený pohled přes svoje rameno. Pak řekla paní Figgová, že taky slaví, i když trochu opožděně, i Malfoyovy narozeniny, takže všichni začali znovu zpívat tu hroznou písničku, ale možná ještě hůře, než před chvílí, protože nakonec se všichni začali hystericky řehtat a nemohli přestat.
Hermionina máma naučila Siriuse řídit auto, takže oni dva přijeli od Grangerových někdy kolem poledne. Paní Figgová se snažila držet Harryho pryč od kuchyně (aby o ničem nevěděl) zatímco Hermiona vařila večeři (‚Proboha,' pomyslela si, když si vzpomněla, jak to tehdy dopadlo u Dursleyových). Paní Weasleyová přivedla Ginny a Rona do domu Fawcettových, kteří bydlí kousek od nich a odtud se letaxem dostali na Příčnou ulici (protože jejich Brloh byl pořád ještě odpojen od letaxové sítě). Lupin šel taky letaxem na Příčnou a Aberforth se Samem se se všemi setkali až tam. Pak všichni spolu přišli do domu paní Figgové. Ginny nesla narozeninový dort, který upekla Molly.
Všichni společně odnesli stůl do zahrady (Sirius ho nenápadně prodloužil) a všechno dělali spolu, smáli se spolu, nosili jídlo na stůl a navzájem si jeden druhému šlapali na nohy, a najednou byl stůl plný jídla. Rozhovor se točil kolem Harryho hlavy; on se cítil šťastně a bezstarostně, připadal si mírně přiopile; byl to důsledek nedostatečného spánku, jak předpokládal. Ginny jim popisovala, jak byla před týdnem u Ruth Peltové na jejím bat mitzvah.

„Bylo to úžasné! Jejích kostel má nádhernou Maurskou architekturu, překrásné ornamenty, je celý jakoby ze slonoviny a zlatých lístků. Myslím, že Ruth něco četla hebrejsky, ale více to připomínalo zpěv. Věděli jste, že Ruth má překrásný hlas? A to, co zpívala…..teda vlastně četla….znělo to tak exoticky a záhadně….bylo to prostě úžasné," řekla znovu. „A ta párty potom!" Žduchla do Rona. „Měli jste vidět Rona…"
Harry na něho kývnul, pusu plnou Hermioniných výtečných kuřecích prsíček na citrónu. „Tys tam byl?"
„Máma nechtěla, aby Ginny šla sama, tak se Ruth zeptala, jestli můžu přijít taky."
„Vsadila bych se, že jsi rád, žes tam byl…." Řekla Ginny zpěvavým hlasem, dívajíc se na něho škodolibě.
„Co se stalo?" chtěla vědět Hermiona až s příliš velkým zájmem.
„Tedy," vykreslovala jim to Ginny. „Byla tam Annika. A vypadala skvěle! Úžasně blond, úžasně opálená, úžasná švédská amazonka na prázdninách…."
„Myslela jsem, že je z Islandu?" řekla Hermiona.
„Taky že je. Ale vždyť víš jak to myslím. A byla velice ráda, že vidí Rona…"
Špičky Ronových uší byli extrémně rudé. Harry se pokoušel si představit Rona s Annikou, ale nešlo mu to. „Ona se na mě prostě pověsila, a nechtěla mě nechat na pokoji," vysvětloval Ron. „A ta Amazonka sedí. Když jsme spolu tancovali, tak mě vedla. Nechtěla to nechat na mně."
Ginny vypadala spokojeně jako nažraná kočka. „Teď už to zbytečně nepřekrucuj. A vůbec, od kdy nejsi na blondcky?"
Harry předpokládal, že naráží na Fleur Delacourovou.
Harry se podíval na Hermionu; zírala do svého talíře, jakoby se snažila ignorovat probíhající konverzaci. Harry polknul. ‚Byla rozrušená představou Rona s Annikou? Ne, že bych s ní v tomhle nesouhlasil, ale i tak….'

„A jak se mají dvojčata?" zeptal se Harry Ginny, chtěje tak změnit téma rozhovoru.
„Oh, Ron ti nic neřekl?" Až teď jsi Harry vzpomněl, že mu vlastně Ron vůbec nenapsal, od té doby co skončila škola. „Percy dal na Ministerstvu výpověď, teď, když je bohatý, je vlastně nezávislý." Harry se bokem podíval na Malfoye; vypadal, že mu nevadí, že se mluví o tom, že štěstí Malfoyovic rodiny přešlo na Percyho, tak se Harry obrátil zpátky k Ginny, aby slyšel co říká. „Koupil v Prasinkách dům, tu starou boudu na konci Hlavní ulice, byla na prodej už léta. Dvojčata se tam přestěhovala s ním a společně založili hlavní stan firmy s celosvětovým působením – Weasleyovic Kouzelné Vtípky, s.r.o. (Weasley's Wizard Wheezes, Limited. – WWW, Ltd.). Percy je prezident a hlavní investor, Fred a George jsou kreativní oddělení, samozřejmě, Angelina dohlíží na produkci a dodávky, a Lee Jordan je v oddělení odbytu. Se svým darem k žvanění, mají již teď tolik objednávek, že budou mít co dělat celé léto, aby uspokojili

poptávky. WWW, Ltd. slaví kolosální úspěch."

Harry potřásl hlavou v nevíře. „Percy vede Fredův a Georgův podnik?"
„Oprava," řekl Ron. „Percyho podnik. Znáš ho, jaký je; všechno bere velice vážně. A tohle stádo skutečně vede. Všechno šlape jako hodinky. Každé ráno vstane v šest, rozešle sovy a zkontroluje účetní knihy, vykope všechny z postelí, ať se jim to líbí nebo ne…"
„Všechny? Je u nich ještě někdo jiný než dvojčata?"
„Jasně. Angelina a Lee tam bydlí taky. Máma je velice popudlivá kvůli Angelině. Má svůj vlastní pokoj a tak všecko, ale….nemyslím, že by v něm spala každou noc…."
Harry se usmál. „Zní to, jako by se tam všichni měli skutečně fajn. Nikdy bych nevěřil, že Percy dokáže pracovat spolu s těma dvěma."
Ron potřásl hlavou a s plnou pusou řekl, „Já taky ne," zahuhlal, než polknul. „Ale on je přesně to, co potřebovali; ještě teď by se brouzdali v blátě, nebýt jeho. Oni nemají ani páru o tom, jak má fungovat firma, všechno kolem distribuce, dohadovat podmínky, koordinovat věci. V tomhle jsou ti dva úplně bezradní. Takže oni dělají to, co nejlíp umí a nechají Percyho, aby zařídil věci kolem podnikání. Angelina dolaďuje dennodenní detaily a Lee zařizuje pochlebování. Je to dokonalá spolupráce."
„Včera jsme je byli navštívit. Ten dům je báječný! Musí být kolem čtyř set let starý. Je tam osm pokojů a vzadu je nádherná zahrada. Dvojčata říkala, že tam udělají párty hned první víkend na začátku nového školního roku, pro navracející se studenty. Teda pro ty, které znají, samozřejmě. Už se nemůžu dočkat!" Ginny se usmála na Malfoye, který vypadal, jako by premýšlel nad těmi osmi pokoji …

„Oh!" řekla najednou Ginny, odtrhnuvši oči od svého přítele. „Skoro jsem zapomněla! Byli jsme v Prasinkách i u Alicii. Bude učit v místní škole. I když je tak mladá, dali jí šestý ročník. Chce tu práci skutečně dělat, ale nebude pracovat v té samé škole jako Fleur Delacourtová. Ona ještě pořád učí jenom první ročníky. Skutečně nevím, jestli je to vůči těm malým čtyřletým spravedlivé…. Ředitel učí sedmý ročník."
Harry pokrčil obočí. „Nechodí Fleuřina sestra do sedmé třídy?"
„Myslím, že ano. A pak půjde do Bradavic."
„Nedovedu si představit, že bych měl začínat znovu od první třídy…" vzdychnul si Ron. „Jsem rád, že jsme nechodili do vesnické školy, ale, Ginn, proč jsme tam vlastně nechodili?"
Ginny zmrzla a její tmavé oči se doširoka rozevřely. Pak polkla jídlo, které zrovna žvýkala. „No, nebylo to potřeba. Víš přeci. Máma je učitelka." Hlas se jí mírně chvěl a nedívala se Ronovi přímo do očí, když mluvila. Harry se podíval na Malfoye, který se mračil; nevypadal jako by jí nevěřil, nebo možná vypadal, jako by znal pravý důvod…. Harry nikdy ve skutečnosti neuvažoval nad tím, proč Ginny a Ron nechodili do školy před Bradavicemi. Věděl, že v Prasinkách je škola, ale myslel si, že tam chodí jenom děti lidí, kteří ve vesnici taky bydlí.

Po jídle, Harry a Malfoy otevírali svoje dárky, a při tom bylo hodně smíchu a hloupostí. Najednou se Harry rozhlédnul po místnosti s pocitem, že někdo chybí. Zašklebil se, nazlobený sám na sebe; ‚Proč by tady měl být? Bylo hloupé očekávat, že by…'
Harry uviděl Siriuse v debatě s Lupinem a paní Figgovou a zeptal se hlasem nedbale bezmyšlenkovitým, i když se tak necítil. „A, jen tak mimochodem, jak se má Snape?"
Nastalo ticho, jako by navrhnul, aby se všichni svlékli a zazpívali Portugalskou hymnu. Vzduch kolem byl najednou těžký jak melasa. „No," začal Sirius, a jeho oči zaletěly k Lupinovi pro pomoc.
„Harry," řekl Lupin uhlazeně, posouvajíc ho do křesla, „posaď se."
Harry si sednul a mračil se na všechny kolem. „Co se stalo?"
Ti tři se podívali jeden na druhého a pak zpátky na Harryho; tvářili se velice přísně. „Harry," řekl Lupin znovu, „Snape je nezvěstný."
„Nezvěstný? Jak dlouho?" nedokázal skrýt, jak ubíjející tahle informace pro něho byla.
„Pět dní."
„Pět…." Začal, a pak nemohl pokračovat. Ykoumal jejich tváře; nenašel ani záblesk naděje. Snape je nezvěstný pět dní.
„Co dělal?"
Sirius se pohnul blíž k Harrymu a promluvil skoro bez pohybu rtů. „Byl na průzkumu, shromažďoval informace…"
„Proč tohle nemohla dělat Rita? Ona je předci ten zatracenej brouk."
Další výměna přísných pohledů. „Ona je taky nezvěstná. Poslední dva týdny. Proto se Snape snažil něco zjistit."
‚Ne,' pomyslel si Harry. ‚Ne, ne, ne, ne, ne. To se nemohlo stát. Všechno nejdůležitější nemohlo zmizet…'
„A nikdo…"
„Harry. Děláme co můžeme. Nechtěli jsme tě zneklidňovat. Pokoušíme se je najít. Prosím, nech to na nás, a nezatěžuj si tím spánek."
‚Jako by toho už i tak nebylo dost, kvůli čemu nespím,' pomyslel si Harry. Polknul, když odešli dál od neho. Zjistil, že každou chvíli některý z nich po nem hází starostlivé pohledy, a už z toho začínal být pomalu unavený. Ron přistoupil k Harrymu a řekl, „Harry, chtel jsem s tebou mluvit....", ale Harry se k nemu otočil zády, zatlačil Hermionu do kuchyne a beze slova ji začal líbat.
Po půl minute ho odstrčila. „Harry? Meli bychom přestat. Jsi nejaký divný. Stalo se neco?"
Stáli s rukama obtočenýma kolem sebe, jejich tváře se ješte pořád lehce dotýkali. Harry přikývnul, snaže se, aby se mu do očí nevplížily slzy. ‚Nebudu přeci kvůli Snapeovi brečet,' říkal sám sobe ostře. „Snape je už pet dní nezvestný," řekl

jí rychle.
„Oh....“ prudce vydechla a dala si ruku před ústa. Naklonila se dopředu a opřela si hlavu o jeho hruď, ruce ovinula kolem jeho pasu. Přitiskl ji k sobe a zabořil tvář do jejích vlasů. ‚Jak často,’ přemýšlel, ‚takhle budeme spolu stát v nasledujících dnech? O kolika lidech, kteří pracují pro stranu dobra, uslyšíme, že jsou nezvestní, nebo už mrtví? Jak dlouho ješte udržíme jeden druhého při živote, čekajíce, kdo bude další?’
‚On není mrtvý,’ připomínal sám sobe. ‚Nevíme to jistě. Ano, přesne tak, nevíme...’ potvrdil mu druhý hlásek v jeho hlave. ‚A to je problém....’
Zvedla k nemu hlavu a on ji jemne políbil. „Musíme myslet na tu lepší možnost,“ řekla mu. „Nemůžeme si dovolit, cítit se poražene.“ Přikývnul, ale pozdeji v noci, kdy současne toužil, aby usnul a zároveň se toho bál, zjistil, že rozdíl mezi pocitem poraženosti a realitou je mizivý.... * * *

Tu noc mel znovu sny. A pak i tu nasledující noc, a taky tu po ní. Nedařilo se mu pospat si více než dve hodiny denne. Cítil se podrážděný a utrhoval se na lidi kolem sebe; jednou zavolal Hermione uprostřed noci a dostal od ní vynadáno, aby používal zdravý rozum a nebudil lidi ve tři ráno. Byla dost odmeřená, a jemu došlo, že asi proto, že ji vzbudil ze zdravého spánku. ‚Zdravý spánek.....zní to překrásne,’ ale on už pomalu zapomínal, co to je.
Jednou v noci začal psát Ronovi, jenom, aby zabil čas a ptal se ho, co mu vlastne tehdy na té narozeninové párty chtel říct. Ale od Rona nepřicházely nazpátek žádné sovy; ani jednou se v okne neukázal Papušík s pergamenem přivázaným na tenké nožce. ‚Kdyby mi chtel Ron říct neco důležitého, řekl by to,’ přemýšlel. ‚Počkám.’
Taky v práci se cítil mírne řečeno šílene. Už nekolik dní se Malfoy po obede neopaloval, tak jako Harry nebo Sam. V sobotu se konečne znovu svlékl a Harry byl šokovaný tím, co videl, když Malfoy sundal tričko. Každý den nosil tričko i na behání, a Harry teď vedel proč.
Na zádech mel překrásné tetování, které se podobalo šupinatým zádům draka a na jeho pažích tvořilo obrazce v podobe rozevřených dračích křídel. Modrozelená barva tetování zabraňovala, aby bylo videt modřiny, které mu způsobil jeho otec. ‚Musel si to nechat udelat tu noc před mými narozeninami,’ pomyslel si Harry, ‚když tvrdil, že byl na večeři se Samem.’ Ale i tak musel Harry přiznat, že to je mistrovské dílo a zajímalo ho, co na to řekla Ginny, když to videla. To ho ješte víc skličovalo....

Dříve než si Harry uvedomil, bylo léto téměř za nimi a Brumbál dohodnul s Weasleyovými, že Harry a Malfoy k nim přijedou na nekolik dní na návštevu. Ješte před odjezdem byli s paní Figgovou nakupovat veci do školy na Příčné ulici, a pak si všechno odnesli k Weasleyovým. Dovezl je k nim Sirius, a ješte před nimi Hermionu a její kufr. Harry litoval, že se musí rozloučit s Aberforthem a Samem a taky s paní Figgovou. Ale naopak, byl nadšený z vyhlídky spaní v normální posteli; pomalu už začal obviňovat pohovku v pokoji na šití, že může za jeho nespavost. V Brlohu jim paní Weasleyová přidelila pokoj po dvojčatech, ve kterém meli s Ronem spát. Malfoye ubytovala v Ronove starém pokoji a Hermiona spala znovu v pokoji s Ginny, zatímco Bill mel Percyho starý pokoj. Charlie odjel ke svým drakům do Rumunska, ale byl připraven se okamžite vrátit, kdyby to bylo za potřebí.
Ješte předtím, než šli na Příčnou ulici, poslal Percy Malfoyovi sovu, a informoval ho, že se stal prvním příjemcem Stipendia Památky Penelopy Clearwaterové. Peníze, které bude potřebovat na školní výdaje a poplatky byly uloženy v trezoru Gringottovy banky na jeho jméno. Malfoy stáhnul rty do tenké linky. Zdálo se, že neschvaluje příjem penez z dobročinnosti, i když tohle byly plným právem především jeho peníze. ‚Zvláštní kombinace,’ přemýšlel Harry. Když byli v bance, Malfoy si smenil i libry, které si vydelal prací pro Aberfortha, a zbytek dne brblal a nadával na sazby a poplatky skřetů. Pak si šli vybrat ze svých osobních účtů peníze, které budou potřebovat na školu, a Harry by přísahal, podle výrazu v Malfoyove tváři, když se vrátili do auta, že videl ty kopy stříbra a zlata v Harryho trezoru. Pokoušel se na neho nedívat po zbytek cesty za nákupy.

Nakonec přišel den, kdy meli jít do Brlohu. K jejich velkému překvapení je oba paní Figgová objala a políbila, než jim dovolila nastoupit do Grangerových auta, kde je za volantem čekal Sirius. Se Samem a Aberforthem se rozloučili o den dříve. Malfoy si zabral přední sedadlo, bez toho, aby se zeptal Harryho, jestli tam nechce sedet, ale ten se tvářil lhostejne na ubíhající krajinu; ješte nikdy nejel do Brlohu normálne, tedy téměř normálne, tedy autem se čtyřmi koly na pevné silnici (musel se usmát při vzpomínce, na to, jak ho dvojčata a Ron přišli unést po prvním ročníku v starém létajícím aute jejich otce, Ford Anglia). Záchranný autobus se taky nepočítal za normální; ten použil dvakrát a použití letaxového prášku bylo normálu vzdáleno snad nejvíc. Bylo to zvláštní, proste jenom normálne zabrzdit před Brlohem, zatroubit a videt, jak se Hermiona a Weasleyovi řítí ze dveří.... Najednou si připadal, jako ve zpomaleném filmu, nebo pod vodou, když ho všichni vítali, objímali, líbali a poplácávali po zádech. Harry si najednou nemohl vzpomenout, kdy se vlastne naposledy pořádne vyspal. ‚Skutečná postel,’ radoval se. Už se nemohl dočkat....

Nasledujíci ráno chtěl Ron hrát famfrpál, tak Harry sešel dolů po schodech i se svým Kulovým bleskem v rukou, zatímco Malfoy si nesl svůj Zameták, jedinou věc, kterou si mohl dovolit koupit ve Famfrpálových potřebách. Závistivě zíral na Ronův a Ginnin Nimbus 2001. Byla sobota, takže Percy dal dvojčatům velkoryse volno, a ti se ukázali na snídani spolu s Angelinou a Leem, a tropili takový hluk, že dokázali udržet Harryho ve vzbuzeném stavu. Vůbec nespal o nic líp v posteli u Weaslyů, než u paní Figgové.
Konečně jich bylo dost na to, aby mohli hrát se čtyřmi hráči na každé straně; Hermiona se k nim nehodlala připojit, k Billově obrovské úlevě. (On hrál, ale Lee ne; dobrovolně se přihlásil, že bude komentovat). Ron si vybral Ginny jako brankáře, aby získala více praxe, Harryho jako chytače a Freda jako odrážeče. On sám byl stíhačem. Ve druhém družstvu byl George odrážeč, Malfoy chytač a Angelina hrála stíhače a Bill byl brankář.

„Jak se budou jednotlivé týmy jmenovat?“ chtěl vědět Lee. Pán a paní Weasleyovi spolu s Hermionou se vznášeli nedaleko na košťatech, aby viděli, protože tady nebyly žádné tribuny a ze země by toho moc neviděli.
„Tedy,“ navrhla Hermiona, „co takhle „Draci“ jako Malfoyovo družstvo a „Griffinové“ jako družstvo s Harrym a Ronem.“ Usmála se na Harryho; to, že byl Harry Animagus a měnil se na Zlatého Griffina ji vcelku dost ovlivnilo při určování jmen, ale něco ho na ní přesto znervózňovalo. Možná to bylo tím, že na něho byla hrdá a chtěla, aby to věděl celý svět. Neřekl jí, že se transfiguroval přímo před Dunkirkem, aby ho postrašil. Jen by mu vyhubovala za to, že porušil zákon…

„Takže začínáme!“ zahájil Lee Jordan, poté co si magicky zesílil svůj hlas. „Griffinové jsou v útoku, Weasley drží camrál a rychle prolétá polem, stíhač Draků Angelina Johnsonová ho ohnivě pronásleduje. Brankář Weasley je už v pozici, připraven zastavit stíhače Weasleyho….Angelino, jestli se vdáš za toho svého chlapíka, tak si prosím tě neměň jméno….a stíhač Weasley skóruje nad brankářem Weasleym! Griffinové jsou ve vedení, deset k nule!“
Když Lee udělal narážku na to, že si má Angelina brát George, její hlava se otáčela na všechny strany. Řítila se, aby zastavila Rona, ale pak zůstala zmatená, takže Ron v pohodě vsítil camrál do prostřední obruče, protože i Bill zůstal zaražen při pomyšlení na svatbu. Harry se podíval na pana a paní Weasleyovi, kteří zírali na Leeho se zřetelně nepřátelským pohledem. ‚A to se zdálo, že mají Angelinu celkem rádi,’ napadlo Harryho. Na druhou stranu, Angelina a George vlastně technicky spolu bydleli, a paní Weasleyová takové jednání nikdy neschvalovala….

„Harry!“

Zmátl ho fakt, že své jméno slyšel křičet Malfoyův hlas; až pak uviděl důvod. Zatím, co sledoval Weasleyovi, vletěl přímo do cesty potlouku, který odpálil Fred. Než si cokoliv stihl uvědomit, narazil do větviček na jeho Blesku a jeho to roztočilo a slítnul z koštěte. Visel za levou ruku ve vzduchu a cítil jak se mu klouzají prsty po dřevu jeden za druhým. Ron a Ginny se k němu prudce rozlétli a řídili jeho koště směrem dolů, až se jeho špičky dotkli hlíny a on zůstal stát na pevné zemi; a pak, v tom momentě zkolaboval a všichni okamžitě začali přistávat, zajímajíce se, co se stalo, zatímco paní Weasleyová, Hermiona a pan Weasley už přistáli kousek od něho. Hermiona odhodila svoje koště a hned utíkala k Harrymu.
„Harry? Harry! Jsi v pořádku? Ten potlouk tě netrefil, nebo ano?“
Otevřel oči; brýle měl nakřivo a její tvář se mu pohupovala rozmazaně před očima. „Ne,“ řekl, i když se mu slova zadrhávala v hrdle. „Myslím….myslím, že jsem jenom hrozně moc unavený, na to, abych teď hrál. Moc jsem minulou noc nespal…..nemůžu se soustředit.“
Paní Weasleyová přikývla, pomohla mu na nohy, a dala ruku kolem jeho ramen. „Pojď, vrátíme se domů a ty si odpočineš. Oni si poradí i bez tebe.“ Přikývnul a opřel se o ni; nějak se necítil, aby šel sám. Hermiona kráčela z druhé strany a nesla jejich tři košťata. Ještě slyšel, jak pan Weasley sděluje ostatním, že bude hrát na Harryho postu a, že už jsou to léta, co naposled hrál famfrpál….
Harry se pokoušel zadržet úsměv, když jsi v duchu představil pana Weasleyho, jak hraje famfrpál. Když přišli do Brlohu, paní Weasleyová mu dala lektvar na spaní, a tak se plazil do schodů a do pokoje, o který se dělil s Ronem, tentokrát opřený o Hermionu. Ve všech kostech cítil únavu; byl to zázrak, že ho potlouk neshodil úplně, dvanáct metrů nad zemí. Měl ve zvyku si dávat si na potlouky sakramentský pozor. ‚Spát, jenom spát; potřebuje se jenom trochu vyspat….’
„Pojď, Harry,“ jemně mu řekla Hermiona, směřujíc ho do pokoje, ve kterém noc předtím spala ona.
„Co…“
„Nehádej se. Chci si lehnout vedle tebe, pomůže ti to usnout. Vždycky pomohlo. Měl si zase noční můry, že je to tak? Proto jsi mi volal tehdy v noci, že?“
Přikývnul, hrdlo měl stažené; mohlo ho napadnout, že jí to dojde.
„Psal jsem o tom Siriusovi, den předtím, než jsem se nastěhoval k paní Figgové, se mi něco zdálo a od té doby se to jenom zhoršuje….“
„Pšš…Nemluv.“
Lehnul si do peřin a ona se schoulila vedle něho, hlavu mu položila na hruď, ruce obtočené kolem něho. Ovinul svou ruku kolem ní a zavřel oči, cítě, jak se spánek pomalu plíží do jeho mozku, do jeho velice, velice unaveného mozku…. * * *

Najednou prudce otevřel oči. Cítil, jako by ho něco vzbudilo, a byl mírně dezorientovaný. Najednou si nemonl vzpomenout, proč je v Ginnině pokoji. Hermiona už dávno nebyla v posteli s ním; seděla se zkříženými nohami na druhé posteli a se zmateným výrazem ve tváři převracela stránky v těžké knize, kterou měla položenou na klíně.
„Hermiono?“ zašeptal; cítil se, jako nemohl plně mluvit.
„Mmmm?“ řekla, zmateně zvedajíc zrak, a najednou se zatvářila nadšeně, že už je vzhůru. „Harry, podívej, co jsem našla!“ Vyškrábala se na nohy a v rukou držela velikou knihu….až teď Harry mohl vidět, že je to album s fotkami….a sedla si na postel k němu. „Podívej!“ řekla znovu a začala listovat od začátku. Na první straně alba byli dvě čarodějné fotografie; na první byli pan a paní Weasleyovi s malým miminem, které mělo velice rudé vlasy a dva malí kluci, tak čtyři a šest let, stojící před vánočním stromečkem. Ti kluci měli ve tvářích trochu nerozhodný výraz. Mladší z nich se pokoušel strčit si prst do nosu a paní Weasleyová mu ho pořád odtahovala od tváře. Rukou psaný titulek oznamoval, „Vánoce 1970, Molly, Arthur, Bill, Charlie a Annie.“ Na druhé fotografii byli taky pan a paní Weasleyovi a taky Bill s Charliem, kteří už byli o něco starší. Taky tam byla malá holčička s rudými vlasy a modrýma očima, jejíž kudrnaté

copánky poskakovaly podle rytmu, jak se houpala na kolenu pana Weasleyho, zatímco její máma držela miminko, které vypadalo o něco mladší, než to na první fotce. Bylo tam napsáno, „Molly, Arthur, Bill, Charlie, Annie a Peggy, Vánoce 1972." Před dvaadvaceti lety. Ty dívky na obraze v kanceláři pana Weasleyho…
„Byly to sestry!" řekla Hermiona bez dechu, jako by četla Harryho myšlenky. Jen němě přikývnul.
„Jo, vidím…"
Jak listovali albem, dívali se, jak ty dívky rostou, až jim bylo tak asi sedm. Většina fotek patřila právě jim dvěma, ale bylo tam i několik rodinných fotek: pan a paní Weasleyovi sedící, zatímco Bill a Charlie, tak kolem dvanácti a deseti let, stojí každý z jedné strany a dvě malé holky, kolem čtyř a šesti let, klečí vepředu na zemi a paní Weasleyová drží v náručí miminko, které řvalo z plna hrdla a mělo divoce červené vlasy (tak jako všichni kolem). Miminko kolem sebe hrozive mávalo rukama a titulek oznamoval jména všech, včetně faktu, že to miminko byl Percy. Vánoce 1976.

„Co tady do pekla děláte?"

Harry a Hermiona vyskočili. Když uviděl, kdo to mluvil, zůstal ještě víc překvapený; ještě nikdy neslyšel paní Weasleyovou nadávat. Po chvilce divokého koulení očí se začala vzpamatovávat a za chvíli už zase působila klidně. Uhladila si hábit, který to nepotřeboval a řekla nezvykle vysokým hlasem, „Oh, Harry a Hermiono, omlouvám se. Jenom jsem se přišla podívat, jak se máš, Harry. Co….co jste dělali s Ginniným albem?"
Hermiona se soucitně podívala na paní Weasleyovou. „Paní Weasleyová…..kdy Annie a Peggy zemřely?" zeptala se jemně. Okamžitě toho ale litovala, protože paní Weasleyova těžce dosedla vedle Harryho a začala plakat.
„Ony jenom…ony nezemřely."
„Ale…"
„Já vím, vím. Našli jste album a předpokládáte, že musely zemřít. No, ono je to o něco komplikovanější…"
Čekali až si vysmrkala nos a utřela oči. „Ach, jo," řekla nakonec hlasem, jako by se právě probudila. „Už jsem na ně nemyslela tak dlouho. Pokaždé, když si na to vzpomenu, je to jako by se to stalo znovu…"
„Nemusíte o tom mluvit…." Začala Hermiona.
„Ano," řekla najednou paní Weasleyová hlasitěji než předtím. „Ale já chci. Nebojte se o mě; budu v pořádku. Pojďme dolů do kuchyně; udělám čaj a všechno vám vysvětlím….a, že tady je co vysvětlovat…"
Harry a Hermiona si jenom vyměnili bezradný pohled za zády paní Weasleyové a šli za ní do kuchyně. Byla zmatená, když uviděla album (které Hermiona starostlivě uložila do šuplíku Ginnina psacího stolu, tam, kde ho našla) a tak si ani neuvědomila, že Harry byl s Hermionou v dívčím pokoji a ne v Ronově novém pokoji.
„Kde jsou všichni?" zeptal se Harry, když sešli dolů.
„Dvojčata se vrátila do Prasinek spolu s Angelinou a Leem. Bill je nahoře, čte si; Arthur šel na chvíli do kanceláře a Draco pomáhá Ronovi a Ginny odtrpaslíkovat zahradu. Budeme tu mít klid."
Přikývnul, i když mu přišlo divné, proč pro takový rozhovor potřebují soukromí; vždyť ten album byl v Ginnině pokoji. A ona jistě věděla, co v něm je.

Když udělala čaj, paní Weasleyová si vzdychla a odešla k oknu držíc v ruce svůj šálek s talířkem. Otočila se k nim zády, dívajíc se ven na svou neupravenou, ale plodnou zahradu. „Víte, kdy jsme se Arthur a já narodili?" zeptala se jich, aniž by čekala odpověď. „Arthur se narodil v roce 1938 a já v 1940. Bylo mi pět a jemu sedm, když Brumbál porazil Grindenlwalda a skočila mudlovská světová válka. I když jsme byli ještě malí, pamatuju si ty oslavy….mezi kouzelnickou a mudlovskou Anglii, myslím, že párty a všeobecná zábava musela trvat celý měsíc. Bylo to něco nového; do té doby jsme žili v nejistotě a strachu. Arthur a já jsme se seznámili, když jsme byli ještě mladí; stejně jako mnoho mudlovských dětí, naši rodiče nás poslali na sever, do bezpečí, pryč od německých náletů i od Ministerstva, které bylo terčem Grindelwaldových útoků. Měli jste vidět Příčnou ulici, jenom trosky….neviděla jsem ji, vím to jenom od starších dětí. Teď je to všechno nové….jenom to vypadá jako staré, ale je nově vybudovaná, hned po Grindelwaldově pádu. Byli to jeho lidé, kteří ji zničili, ne nálety."
„V Bradavicích jsem začala studovat v roce 1951; Arthur byl ve třetím ročníku. Prakticky jsme se neznali, až když byl v sedmém roce; najednou si mě prostě všimnul, a tak jsme se začali scházet, někdy…."
„Většina našeho dvoření se vedla přes soví poštu, jestli si to dovedete představit. Já vím, pro dnešní mladé lidi to zní tak nevinně. Ale mě zbývaly ještě dva ročníky v Bradavicích a on začal pracovat na Ministerstvu….Pak, když mi bylo devatenáct, začala jsem pracovat jako učitelka ve škole v Prasinkách. Více kouzelnických rodin učilo své děti doma, ale v krajině bylo i několik škol pro ty, kteří si pro své děti nemohli dovolit soukromého učitele, nebo proto, že oba pracovali, nebo jenom prostě chtěli, aby jejich děti chodili do školy s jinými dětmi, hlavně, když neměli jiné sourozence."
Otočila se zpátky k nim a na tváři měla nesmělý úsměv. „Když mi bylo dvacet jedna, Arthur přišel do školy a požádal mě o ruku před celou třídou. Měli jste to vidět; šestnáct párů očí, kulatých jako talířky, když si Arthur kleknul a zeptal se mě, jestli se za něho vdám. Jako by věděl, že řeknu ano…." Začervenala se a sklopila zrak. „Když jsem řekla to ano, ozval se mohutný potlesk, to mi můžete věřit. Muselo to být pro ty sedmileté velice vzrušující. Začala jsem se třídou nejmenších dětí, a pak jsme spolu pokračovali výš."
„Zasnoubení jsme byli téměř rok. Má matka chtěla mít na přípravu svatby dostatek času. Jsem nejstarší ze tří dívek a svatba, to byly veliké výdaje….a u nás nikdy nebylo moc peněz. Byli jsme jenom naše mamka, já a moje sestry Emily a Meg. Náš otec zemřel v mudlovské válce….myslel si, že to je větší hrozba než Grindelwald, ale neměl pravdu. Říkali o něm, že byl zrádce. Ale Colm O'Connor byl dobrý člověk a dobrý čaroděj. Máma ještě pořád má pochvaly a metály, které dostal z mudlovského Ministerstva války za statečnost, když zemřel při záchraně mužů jejímž velel….Řekla bych,

že na naši rodinu skutečně platí pojmenováni ‚Milovník mudlů'. A já osobně to považuji za znak cti. A nezapomínám na obět mého otce. Nebyl povolaný do války, přihlásil se sám a šel přímo do nejhorší bitvy a riskoval postih z Ministerstva, kdyby udělal něco a pomáhal ovlivnit mudlovskou válku magií. Když si tak pomyslím, co se mohlo stát, kdyby Británie nebyla na vítězné straně války….poražení Grindelwalda je při tom bezvýznamné."

Harry s Hermionou se dívali na ni; Harry suše polknul a vzpomněl si na film ‚Bitva o Británii', který viděl ve škole, když byl mladší. Přemýšlel nad svojí rodinou…Jeho máma se narodila v roce 1960, teta Petunie v roce 1954. Jejích rodiče se museli narodit tak kolem 1934, nebo tak nějak, možná ještě dříve. Jeho prarodiče pravděpodobně nebyli o moc starší než pan a paní Weasleyovi. Možná, že podobu války byli zrovna teenegery, a pak počkali, až budou o něco starší a vzali se a měli dvě dcery, které spolu navzájem bojovaly. Jakkoliv, byli to mudlové. Harry se podíval na Molly Weasleyovou, vidě ji v úplně novém světle. ‚Ale stejně nám ještě neřekla nic o těch malých holkách,' pomyslel si.
„Po čase, když jsme měli dostatek peněz na svatbu, bylo mi dvaadvacet a Arthurovi dvacet čtyři. Už jsme spolu byli šest let. Nikdo z nás neměl jiného přítele nebo přítelkyni. Dnes by to bylo asi nemožné. Učila jsem i po svatbě, ale ani neza rok jsem čekala Billa….a pak jsem se soustředila na to, že budu matkou. Starosvětské, já vím….ale já už prostě taková jsem."
„Lidé většinou, když vidí velikou rodinu předpokládají, že se jim děti rodí náhodně. Myslí si, že nic neplánujeme. Arthur a já jsme si všechno důkladně naplánovali. Dva roky po svatbě se narodil Bill. Podle plánu. A proto, že jsme chtěli, aby si měl s kým hrát, dva roky po něm jsme měli Charlieho."
„Pak bylo chvíli období, kdy jsem nebyla připravena na další dítě. Měla jsem už dvě, jedno v plenkách, o které jsem se musela pořád starat a Bill, ten začal velice brzy projevovat magické schopnosti, ještě mu nebyly ani dva roky, a právě tehdy se narodil Charlie. Bill byl vůbec veliké šídlo. Až doteď jsem ještě nikdy neslyšela o dítěti v kouzelnickém světě, které by začalo dělat náhodnou magii v tak nízkém věku….ostatní už pro mě nebyli takovou zátěží."
„Když byly Charliemu čtyři a byl dost starý na to, aby šel do školy, Arthur a já jsme se dohodli, že je nejlepší čas mít další dítě. A jednou, když se kluci vrátili autobusem ze školy, čekala je doma malá sestřička, Annie…"
„Autobusem?" zeptala se Hermiona rozpačitě.
„Jistě. Kdysi tady byl autobus, který poskakoval po krajině a vozil děti do školy v Prasinkách. Fungoval na stejném principu jako Záchranný autobus." Molly Weasleyová si vzdychla. „Přiznávám, že jsem zbožňovala svoji malou holčičku, která běhala ještě víc než oba kluci. A z nich se pomalu stávali….no, takoví malí muži…A nemohli očekávat, že na nich pořád budu viset. Hlavně Charlie. A tak jsme se Arthur a já rozhodli pro tu samou věc, jako s kluky, a to mít další dítě, o dva roky mladší, aby si Annie měla s kým hrát. A několik měsíců po jejích druhých narozeninách, se narodila Margaret. Jméno dostala po mé sestře Meg. Říkali jsme jí Peggy."

„A pak, když Peggy byly tři a Annie pět, šel Bill do Bradavic. Annie a Charlie byli v Prasinkách ve škole. Za rok měla jít do školy i Peggy, takže jsme udělali to, co už dřív, naplánovali jsme si další dítě. Percy se narodil těsně předtím, než šla Peggy do školy a ona se cítila odstrčená; myslela si, že chceme mít za ní náhradníka. Nikdy nezapomenu na její tvářičku, když nastupovala na autobus. Vypadala tak malá a ztracená a já jsem neměla jinou možnost, než tam stát, držet v náručí miminko a mávat jí na pozdrav, i když, to co jsem skutečně chtěla, bylo vzít mojí holčičku zpátky domů."
„A po roce jsme zase chtěli miminko, aby měl Percy s kým si hrát. Ale věci se nevyvinuly tak, jak jsme je plánovali; narodila se dvojčata. Namísto toho, abychom měli miminko, se kterým by si Percy hrál, dvojčata si dokonale vystačila. Víte, jaká dvojčata jsou, a speciálně tahle. Chudák Percy, nikdy vlastně neměl s kým si hrát, nějak to nevyšlo. A pak už ve velice mladém věku se ukázalo, že Fred a George mají čertovský smysl pro humor a jejich nejčastější obětí se stával právě Percy."
Otočila se zpátky k nim, pak přešla ke stolu a posadila se. Svůj šálek položila na stůl a ruce složila vedle něj, velice opatrne. „Chteli jsme mít deti. Meli jsme sedm detí. Pet kluků a dve dívky. Mela jsem plné ruce práce, malé díte a dve batolata v plenkách. Už jsme nemeli v úmyslu mít více detí. Meli jsme svou rodinu."
Polkla a podívala se na Harryho a Hermionu. „Bylo to v roce 1978, ten rok, kdy se narodili dvojčata. Stalo se to během Velikonočních prázdnin…" přestala mluvit. „Vím, že oni se obviňují dodnes. Bill a Charlie. Hlavne Bill. Vím, že práve proto opustil všechno, co delal v Egypte a vrátil se sem, proto tomu objetuje celý svůj život, proto pracuje proti Tomu-kdo-nemá-být-jmenován a jeho Smrtijedům…. Slyšela jsem ho, jak volal Charliemu o tom, že má noční můry, jak se vrátí z Egypta a nad naším domem se bude vznášet Temné znamení." Harry naprázdno polknul. On vedel, co jsou to noční můry….
„Už jsem mu i přestala připomínat, že by se mel usadit, oženit se a mít deti. Naposledy jsem to vzpomenula před rokem, kamarádil s hezkou dívkou, mel zrovna dvacáté šesté narozeniny. ‚Správný vek na ženení,' říkám mu, ‚ješte byste stihli mít deti, než ti bude třicet.' ‚Proč,' řekl mi na to, ‚Proč bych mel mít deti? Byl bych hrozný otec….'"
„Hádala jsem se s ním pokaždé, než jsem přišla na to, že mluví o Annie a Peggy a, že obviňuje sám sebe. Pokoušela jsem se ho upokojit, připomínala jsem mu, že mu tehdy bylo jenom patnáct a Charliemu třináct…..ale i tak si myslím, že se přes to nikdy nepřenese. Po tom, jak reagoval Bill, zdržela jsem se jakýchkoliv řečí o ženení a potomstvu před Charliem. On nebyl nejstarší, ale zdá se, že se obviňuje stejne jako Bill…."

„Co se stalo?" zašeptala Hermiona. Molly vzhlédla, jejich oči se setkaly.
„Myslíte, že jsme nechali děti jít dolů do vesnice, kdykoliv chteli? Arthur si zvyknul brávat deti s sebou do práce. Jednou, Billovi bylo dvanáct, Charliemu deset, Annie šest a Peggy mela jenom čtyři, vzal sebou všechny čtyři. Bylo to, když se narodil Percy a já jsem je potřebovala dostat pryč z domu. Byla jsem úplne vyčerpaná, tak si je vzal do práce na celý den. Letaxem se dostali na Příčnou a odtud metrem do Westminsteru. Kdyby se Percy nenarodil dříve, nemusel by

je Arthur brát sebou, byli by ve škole. Ale byl konec léta, a škola začínala až další týden. Tak, aby mi ulehčil, vzal je pryč."
„No ať už to bylo jakkoliv…..když bylo Billovi patnáct a Charliemu třináct, byli zrovna doma z Bradavic na Velikonoce. Annie bylo devet a Peggy sedm. Percymu byly tři a dvojčata mela jenom rok, ale i tak me dokázali plne zamestnat. Bill byl takovej sladkej kluk….přihlásili se s Charliem dobrovolne, že vezmou holky do vesnice, aby si hrály v parku. Byly tam houpačky a kolotoč a hrály si tam i jiné deti….bylo to perfektní. Všechno, na co jsem tehdy dokázala myslet bylo – v tomhle dome je příliš mnoho detí. Ale po tomhle dni už me to nikdy víc nenapadlo…"
„Bill a Charlie říkali, že nemají ani potuchy, jak se to stalo. Říkali, že v jednom momente tam holky byly a houpaly se vedle sebe, zatímco si Bill a Charlie házeli míč s nekolika vesnickými kluky, a v příští chvíli….tam zůstaly jenom prázdné houpačky, houpající se dopředu, dozadu, dopředu, dozadu. Nejdříve nevedeli, co si mají myslet; předpokládali, že se spolu s jinými malými holkami šli hrát s panenkami. Tak Bill poslal Charlieho, aby obešel park a podíval se po nich, doufal, že je najde. Je to skutečne hezký park, ale už sem tam nebyla roky. Nedokázala jsem se donutit tam jít….myslím, že bych jenom chodila sem a tam, doufajíc, že najdu to místo, kam se kluci nepodívali. Tedy nejen kluci, ale i mnoho čarodejů, které přitáhnul Arthur z Ministerstva….."
„Když je Charlie nenašel, vrátil se k Billovi. Bill ješte pořád nebyl moc nervózní; možná si jenom vzali do hlavy, že se vrátí samy domů, napadlo ho, nebo šly domů ke své nové kamarádce si hrát. Když přešlo nekolik hodin a Bill předpokládal, že už by mely být doma, začal být nervózní. On i Charlie se báli přijít domů bez nich, jak mi řekli pozdeji. Ani je nenapadlo jít na mudlovskou policii; co kdyby policie potom přišla k nám domů, nebo se ptala, kde Arthur pracuje? Proste jenom předpokládali, že ti dva malí lotříci už budou doma, a že oni panikařili zbytečne."
„Takže se nakonec rozhodli jít domů bez nich, vešli do dveří a říkali, ‚V pořádku, vy dva malý zločinci! Kde jste se schovali?' Zeptala jsem se, kde jsou holky a oni na me zůstali šokovane zírat, že holky nejsou doma. Mezitím přišel domů i Arthur, a pak šel spolu s kluky do parku, kde prohledali každý centimetr, klepali na všechny dveře kolem…Zavolal všem známým na Ministerstvo, a najednou tam bylo dvacet čarodejů, prohledávali celou vesnici, používajíce různá kouzla, aby se dostali do domů mudlů a pokoušeli se najít Annie a Peggy."

Težce vzdychla a utřela si tváře rukou. „Nikdy nic nenašli. Ani mašli z copu, ani malého medvídka, kterého mela Peggy stále u sebe. Nikdy jsme si nedokázali představit, co se s nimi vlastne stalo. Bylo to dva roky před pádem Voldemorta, takže v tom mohli mít prsty i smrtijedi….ale mohli to být i mudlové, nekdo, kdo…..kdo si oblibuje malé holčičky…."
Popotáhla, pak schovala svou hlavu do dlaní a rozplakala se, zatímco Harry polknul a snažil se nebrečet. Nenávidel představu lidí, kteří delají takové veci, a proč. Neco o nich četl v novinách, ale nikdy ne tak strašlivé detaily. Nedokázal o nich ani jen přemýšlet.
Osušila si oči. „Oh, tech slz, co jsem se naplakala. Od té doby mám v srdci díru. Charlie a Bill se vrátili do Bradavic, oba se cítili hrozne, a já jsem se musela starat o Percyho a o dvojčata, ale všechno, na co jsem mohla myslet, byly mé dve ztracené holčičky. Když se kluci v červnu vrátili ze školy, uvažovali jsme s Arturem o tom, mít další díte. Holky zmizely už před dvema mesíci, a nadeje na nalezení byli mizivé. Řekla jsem mu, , Ano, vím, řekli jsme si, že už víc detí nechceme, a příští rok mi bude čtyřicet, ale práve proto chci další už teď! Už déle nemůžu čekat…"
Težce si povzdechla. „Nevím, možná jsem si myslela, že když budeme mít další díte, tak to bude působit jako nejaké kouzlo, a holky vstoupí najednou do dveří a řeknou, ‚Pokoušíte se nás nahradit? Takže, tady nás máte!' Samozřejme, že se nic takového nestalo. A pak….Cítím se hrozne, ale tehdy jsem se tomu pocitu jednoduše nedokázala ubránit….když se narodil Ron, byla jsem tolik zklamaná. Doufala jsem, že budu mít další holčičku. A místo toho, další k peti klukům. A tak za dva mesíce…" začervenala se, čímž překvapila Harryho. „Dostala jsem nápad. Vím, že jsem ješte nebyla moc stará na to, mít deti. Nekteré čarodejky mají odvahu mít deti i po padesátce. Ale je pořád težší, v tom veku se motat kolem batolat….A tak nasledující jaro se narodila Ginny, a já jsem konečne mela znovu svoji holčičku. Byla jsem šťastná, ale….nic mi nemohlo vrátit Annie a Peggy…."
Hermione se třásl hlas, když řekla paní Weasleyové, „Ron to neví, že ne? Říkal nám, že ty dívky jsou jeho sestřenice, a že se s nimi nevídá, protože vyrostly a mají svůj život."
Potřásla hlavou. „Ne, nic neví. Myslíš, že jsem mu chtela říct, že jsem byla zklamaná, že se místo nej nenarodila holčička? Samozřejme, že teď pro me není zklamáním, to přeci víte, ne? Je to báječný kluk…..A nechci, aby vedel, že jsem si snad nekdy myslela neco jiného. Percy a dvojčata byli o hodne starší, když na to přišli, a Percy taky nezná všechny podrobnosti, i když byl dost starý, aby si na ne pamatoval, a zeptal se me na ne jednou nebo dvakrát. Než vyšel ze školy, stačil i jemu příběh se sestřenicemi. Pak jsem mu řekla pravdu, on doma netrávil moc času, začínal pracovat na Ministerstvu a zůstával dlouho do noci v práci. Jistý čas se na me zlobil. A proto jsem se rozhodla to říct dvojčatům, ještě než skončí sedmý rok. Vzali to vcelku v pohode…."
„Kdy jste to řekla Ginny?" zeptal se Harry, nenávidel pomyšlení na ubohou Ginny, když musela poslouchat o zmizelých sestrách, a že se narodila jenom aby je nahradila…..
Vzdychla. „To bylo neodvratné. Když jsme přišli do Bradavic, v průbehu prvního ročníku….když jsme si mysleli, že zemře v Tajemné komnate…..držela jsem ji v náručí v pracovne profesorky McGonagallové, a plakala jsem jako šílená. Byla jsem tak ráda, že je v pořádku! Nedokázala jsem se zastavit a tak jsem řekla, že by to bylo jako s Annie a Peggy…."
„Samozřejme, že nemohla vedet, o čem to mluvím. Vysvětlila jsem jí to, celou dobu jsem brečela, a pak mě ona vzala do náruče a utěšovala mě, říkajíc, že všechno bude v pořádku, a že jsem ani jinak reagovat nemohla…." Usmála se a potřásla hlavou. „Ginny mě vždycky dokázala překvapit, už ode dne, kdy se narodila. Mohlo mě napadnout, že se s tím vyrovná. Ukázala jsem jí fotky jejích sester, když jsme se přes prázdniny vrátili domů. Teď ví úplně všechno; je to to album, které jste si prohlíželi. Dovolila jsem jí vzít si ho do školy. Když se narodil Ron, sesbírala jsem všechny fotky děvčat a dala je do toho alba, místo toho, abych je pomíchala s ostatními. Arthur má jenom tu jednu fotku, která visí v

jeho kanceláři; říkal, že se jí nevzdá. Chtěl je vidět, aby nezapomněl. Když jsem řekla Ginny pravdu, dala jsem jí pak to album. Ve skutečnosti ty fotky nepotřebuji. Můžu své holčičky vidět kdykoliv chci, stačí zavřít oči."
Hermiona smrkla a paní Weasleyová jí podala kapesník; hlučně se vysmrkala a utřela si oči. „To je hrozné, paní Weasleyová. Mám na mysli…..moje máma a táta…..nejsem si jistá, jestli bych to měla říkat, ale ona měla tři potraty, než jsem se narodila. Máma se bála slést z postele po celý čas, co mě čekala. A pak ještě dvakrát potratila, když jsem byla malá, chtěli, abych měla sourozence. Máma s tátou….vlastně dali jména všem ostatním miminkám. Všem, které se nikdy nenarodili. Je to skutečně zvláštní pocit, mít tolik skoro sourozenců. Ale není to stejné jako s Annie a Peggy. Ony se narodili. Znali jste je….Myslím, že proto mě máma nikdy nespustila z dohledu, když jsem byla malá…. Vlastně to dělá dodnes, nechtěla mi dovolit ani jít do Bradavic."

Harry nevěděl, že Hermionini rodiče měli takové problémy při zakládaní rodiny. Molly položila svou ruku na Hermioninu a přikývla. „Já to dělám stejně. Když Annie a Peggy zmizely, přestali jsme posílat děti do školy v Prasinkách. Učila jsem je doma. Vždyť jsem téměř šest let dělala učitelku. A taky jsme oplotili náš pozemek a zakázala jsem dětem jít do vesnice, jenom se mnou, nebo s Arthurem tam mohli jít. Žádné z nich už více nebylo v mudlovském Londýně, ani na Ministerstvu. Jenom na Příčnou směli, když se nakupovaly pomůcky do školy. Myšlenka, že by měli jít do Londýna mě znervózňovala; myslím, že by bylo pro ně složité hledat cestu podzemkou. Držela jsem je u sebe tak těsně, jak to jen šlo. Byla ze mě úplna troska, když Ginny odcházela do Bradavic, a když jsme pak slyšeli, co se stalo ve škole, a ředitel nás kontaktoval, aby nám zdělil, že Ginny je dole v Tajemné komnatě…."
Přikryla si ústa rukou. Hermiona se dívala do stolu, pak polkla. Harry přikývnul, pochopil. On si taky myslel, že je Ginny mrtvá a cítil se nanic….nedokázal si představit, jak se musela paní Weasleyová cítit, teď, když věděl, že už ztratila dvě dcery.

Všichni tři nadskočili, když se najednou rozlétly dveře do kuchyně a Ginny s Ronem vešli dovnitř, zpocení a vysmátí.
br› „Vidělas toho posledního?" zeptal se Ron sestry bez dechu.
„Dělal neslušná gesta, když jsi ho hodil přes živej plot? Ano, a jsem ráda, žes přestal dělat stejná gesta na Draca…."
Jak na zavolanou, dovnitř vešel Malfoy, vypadal šťastně unavený. „To bylo něco!" řekl a hodil se na židli u stolu. „Paráda…" zachytil pohled paní Weasleyové. „Tedy, jako, že je to víc sranda, než pracovat v mudlovské zahradě, jako my dva spolu, Pottere. Velice povznášející, vidět ty malé ničemy lítat vzduchem…."
Ron se zasmál. „Měl jsi vidět toho posledního, kterého hodil Malfoy, Harry. Veliká hlava, jako dýně…."
Harry poslouchal jejích historky z odtrpaslíkovávání zahrady jenom napůl ucha. Díval se na paní Weasleyovou a přemýšlel nad Samem a Katie. ‚Tak mnoho rodin už bylo roztržených. Sebral Annie a Peggy někdo z čarodějů nebo mudlů?' To byly otázky, na které neznal odpověď. Díval se na Rona, jak mluví; vzpomněl si na to, jak reagoval, když se o svých šestnáctých narozeninách dozvěděl o něm a o Hermioně, a vůbec si nedokázal představit jeho reakci, kdyby se dozvěděl o sestrách. Na druhou stranu, právě kvůli jeho reakcím bylo těžké mu něco vysvětlovat, když člověk věděl, že ho to odrovná.

Harry se teď cítil dobře odpočinutý po malém poledním zdřímnutí, a smál se s ostatním při večeři a po ní, přál si, aby mohli strávit v Brlohu více času, ale namísto toho už zítra ráno museli jít na stanici King's Cross na Expres do Bradavic. V neděli večer má být uvítací párty v Prasinkách, a pak v pondělí ráno, brzy, odstartuje jeho šestý ročník v škole. Škola. Snape. ‚Je Snape v pořádku? Vrátí se do začátku vyučování? A když ne, kdo je bude učit lektvary?'
Po večeři se všichni váleli v obýváku, zatímco Ron a Malfoy pomáhali paní Weasleyové uklidit. Pan Weasley si už šel lehnout; zdálo se, že hraní famfrpálu po tak dlouhé době mu dalo zabrat. Ginny se bavila s Harrym a Hermionou, spekulovala o tom, co ji čeká v tomhle roc; začíná vystrkovat růžky, napadlo Harryho. Zamračila se, když mluvila o tom, že s ní všichni zacházejí jako s malým dítětem. Hermiona jí to právě chtěla vysvětlit, když dovnitř vešel hvízdající si Ron, dlouhé nohy překřižil a veliká chodidla zaduněla o podlahu, když si sednul, až se otřásly obrázky na zdech. Hermionina pusa zůstala otevřená; pak ji najednou zavřela a zašeptala Harrymu do ucha, „Zabav ho. Chci Ginny říct, že to víme." Zvedla se k odchodu, a před sebou do schodů strkala protestující Ginny. Vypadala velice mrzutě, ale pak jenom zvedla obočí, podívala se na Rona a odešla s Hermionou.
Ron sebou hodil do velikého koženého křesla a Argent (Stříbřenka) mu vyskočila do klína a hlasitě na něj mňoukala, domáhajíc se hlazení. Harry zůstal sedět tam, kde byl, tedy na pohovce; od té doby, co mu Hermiona přikázala Rona zabavit, najednou nemohl pohnout jazykem a vůbec nic ho nenapadalo, jak to má uskutečnit. Vypadalo to, jako by se s Ronem právě seznámil a vůbec neměl ponětí, o čem s ním bude mluvit.
„Dáš si partii šachu?" zeptal se Ron nedbale, prolomiv tak ticho. Přitom pokračoval v hlazení stříbrně pruhované kočky.
„Jasně." Harry se zvednul, aby přinesl šachovnici ze skříňky vedle krbu, a položil malý stolek mezi pohovku a Ronovo křesloMlčky si rozestavili figurky a mlčky začali hrát. Ron nechal Harryho, aby měl bílé.
Po chvíli už měl Ron kopu ukořistěných Harryho figurek a Harry zase Ronových. Pořád panovalo ticho (kromě Harryho figurek, které ho kritizovali za jeho rozhodnutí) a to už tak dlouho, že Harry nadskočil, když Ron promluvil.

„Harry," řekl Ron najednou. Harry vzhlédl. „Víš přeci, že to musíš udělat, nebo ne? Protože, ona to neudělá.Tedy…ona nemůže. Myslím, že si pamatuješ tu věc s Viktorem Krumem. A s Časovratem (Obraceč času)."
Harry si uvědomil, že Ron se s ním pokoušel mluvit několikrát u paní Figgové, na oslavě jeho narozenin. ‚O tomhle chtěl mluvit?' Věděl jenom, že s ním chce mluvit o Hermioně, ale nic konkrétního. „O čem to mluvíš?" zeptal se nahlas.
„O rozchodu s Hermionou."
Harry potřásl hlavou; myslel, že špatně slyšel. „Co? Proč bych se měl rozejít s Hermionou?"

„Protože ji nemiluješ:“ Harry na něho zůstal zírat; tak tohle skutečně neočekával.
„Cože?“ zeptal se znovu. „Já.....já mám Hermionu rád,“ zamumlal třesoucím se hlasem, když zjistil, že to vyslovil poprvé.
„Neříkám, že ji nemáš rád. Samozřejmě, že ji máš rád. A já mám rád vás oba dva a ona nás dva taky. Jsme přátelé, a máme se navzájem rádi. To je jiné. Já říkám, že ji nemiluješ.“
„Já...já....“ začal Harry vetu, bez toho, aby vedel, jak bude pokračovat dál. Zhluboka se nadechl a zkusil to z jiné strany.
„Chceš říct, že me obviňuješ, že jsem po Dudleyho smrti nebyl schopen se s ní rozejít, ale teď už jo, a to všechno podle tvého úsudku, že já ji už více nemiluji?“
„To by ale naznačovalo, že jsem si nekdy myslel, že jsi ji miloval. Ale, to není pravda....z jednoho důvodu, jsem si myslel, že bys mohl, a hledal jsem veci, které by tu domnenku podporovaly. Chtel jsem tomu veřit, skutečne chtel. Ale nebyly pro to žádné důkazy.“
Harry mel veliké potešení z toho, že se mu podařilo vzít Ronovi pešáka, i když videl, jak se jeden z jeho jezdců chveje.
„Tak proč ses snažil dát nás dohromady, proč?“
Ron mu toho roztřeseného pešáka potichu vzal svojí veží. „Tehdy, to proto, že jsi ji potřeboval. Nekde úplne v podstate téhle veci, ji potřebuješ, a ona potřebuje vedet, že ji neobviňuješ kvůli Dudleymu. Tehdy to byl asi úplne nejhorší čas na rozchod.“
„A podle tvého, skromného úsudku, jaká je podstata téhle záležitosti?“

„Tedy....řeknu ti to hned. Nech me začít od začátku.“ Ron se pohodlne opřel v křesle a na chvíli zapomnel i na rozehranou šachovou partii, hladil Argent, která se mu točila na klíne, hledajíc co nejlepší polohu. „Pamatuješ, ve třetím ročníku, jak chodila na všechny předmety najednou, používajíc Časovrat?“
„Co to s tím má co společného? A když jsme ji vmetli do tváře, že před námi neco zatajuje, chtela nás zato promenit na neco hnusného, pokud si pamatuju.“
„Nejde o to, že nám to neřekla. Nemohla. Jde o to, že ona začala delat neco, co pro ni bylo logické, a když přišla na to, že se zmýlila, nedokázala si to přiznat, to, že se mýlila. Praštila Malfoye...ne, že bych ji v tom plne nepodporoval, ale to je neco, co přece Hermiona nikdy nedelala...a taky křičela na profesorku. Samozřejme, byla to Trelawneyová, ale přece jenom, je to profesorka. Musela ronit krvavé slzy a přeci si nechtela přiznat, že je jenom normální smrtelník, a že potřebuje spánek a oddech, proto, aby mohla normálne fungovat a přitom si ješte zachovat i duševní zdraví.“ Harry sebou trhnul, podivil se, co může Ron vedet o spánku a duševním zdraví.... Na konci roku, už byla definitivne mimo. A to všechno se stalo jen proto, že delala neco, co jí připadalo logické, a pak si nedokázala přiznat, že se mýlila.“
„V pořádku,“ řekl Harry zdráhave, pořád byl ješte nedůtklivý z nedostatku spánku. „Dobře. To je tvé hledisko na tu vec s Časovratem. Ale co to má co delat s Viktorem, nebo se mnou a vůbec?“ Harry zlomyslne pohnul svou královnou dopředu, čímž ohrozil Ronova střelce.
„Harry, nepokouším se si sestavit své stanovisko o té veci s Časovratem.“ Teď Ronova královna ohrožovala tu Harryho. „Je to vlastne vzorec. Dobře, dál....Viktor Krum. Pořád byla zahrabaná v knihovne, on si jí všimnul a napadlo ho – Bože, je tady nekdo, kdo má v hlave i mozek. A nepoužívá ho k večnému pitomému hihňání se v mé přítomnosti. Myslím, že ona ví o mnoho líp než vetšina jiných dívek, jak se chovat ke klukům. A pitomá zamilovanost, kdy se chovala jako mechem praštená, ji přešla při Lockhartovi. Předpokládam, že se ve svém omylu ješte víc zakonzervovala.“
„Jo, jiste....“ řekl Harry, sleduje šachovnici a hledal tah, který by se mu nestal osudným. Nevidel to vůbec příznive.
„Ano, jiste, potom, jak se k ní Krum choval, si začala myslet – Dekuju, konečne nekdo, kdo si všimnul, že jsem holka. – My, samozřejme, jsme se v tomhle ohledu chovali jako tupci, takže mela stoprocentní pravdu. Teď už to vidím. A znovu, pro ni to bylo logické. Možná, tak jak si myslela, že si zasloužila Časovrat, tak si možná myslela, že si zasloužila i Viktora Kruma. Víš jak to myslím, Jenom pro ni. A vůbec ji nenapadlo, že on k ní cítí neco, co ona nemůže opetovat. Jenom takový trapný detail. Nedokázala si přiznat, že se zmýlila s Viktorem Krumem, dokud nebyla unesená a když se vrátila, vypadalo to, že on s tím má neco společného.“
„Byl pod Imperiusem:“
„Ano, ale i tak. Už druhá vec, která se jí vrátila jako bumerang. Taky to s ním nedokázala ukončit okamžite. A pak jsi přišel ty, s velkým plánem, jak dát dokupy Kruma s Cho, a když ten plán fungoval, pořád se nedokázala odhodlat, ať to vypadalo jakkoliv. To bylo na jaře. A vy jste spolu začali chodit…..kdy to bylo?“
„V říjnu,“ zavrčel Harry, předstíraje, že zírá na šachovnici a hledá další tah.
„Od října.“ Ron na chvíli ztichnul. „Časovrat – pro ni logické. Viktor Krum – pro ni logické. Ale ona se zmýlila v obou případech. A jestli je v Hermionině svete ješte neco horšího, než famfrpál, tak je to přiznat, že se zmýlila.“
„Takže, ty chceš říct, že Hermiona je se mnou, jenom protože jí to připadá logické? A, že se mýlí, jenom to ani po třetí nedokáže přiznat?“
„Přesne.“
„Strč si to nekam. Co je na tom logické? Protože, začalo to v tom momente, kdy jsem uvidel tu fotku, kterou mi poslala spolu s přáním k narozeninám a logika v tom podle me nemá žádnou roli.“
„Ty jsi kluk. Uvidel jsi tu fotku a od té doby myslíš na ni…“
„Rone…“ začal Harry varovne.
„hormonama. A logika je v tom hned v nekolika rovinách. Za prvé, ty jsi slavný Harry Potter. S kým jiným by mohla chodit po slavném Viktoru Krumovi? Za druhé, ty jsi její přítel. Myslím, že chtela delat neco jiného, než s Krumem. A navíc, ty nekomolíš její jméno. A z mého hlediska, ona je Hermiona Grangerová, dokonalá čarodejka…narozená jako mudla, nebo ne…za chvíli ukončí studium v Bradavicích. Hermiona má problém se svými nároky. Ona se cítí předurčená k tomu být s tebou a fakt, že ani jeden z vás vlastne nemiluje toho druhého, pro ni nehraje žádnou roli. A ješte úplne navrch, byla unesená a užila ten lektvar. Takže navíc, byla přinucená i magicky, aby byla s tebou.“

„Ale my jsme spolu ne…však víš…dokud lektvar nepřestal účinkovat.“
„Ale vy dva byste se možná nedali dohromady, kdybyste o tom lektvaru vůbec nevedeli. A pak, když ten lektvar přestal působit, a když se o nem dozvedela od Luciuse Malfoye, tak už zůstala na stejné ceste, protože jednoduše nedokázala přiznat, že na ni ten lektvar mel účinek. Nechtela tomu veřit. Z toho důvodu zůstala s tebou, pro její vlastní dobro.“

Harry se ušklíbl. „Myslím, že tohle je poprvé, co me nekdo obvinil, že jsem pro nečí dobro.“
„Ona se necítila být manipulována, Harry. Ona má ráda pocit, že všechno zvládá za všech okolností. Videl jsem, jak se třásla, když jsme byli v lese a Malfoy vysvetloval tu vec s lektvarem. Ješte jednou, ona si myslela, že delá neco podle logiky, ale nedokázala přiznat, že se zmýlila. Ty musíš být ten silný, Harry. Ty se s ní musíš rozejít. Ona to nedokáže a ani nechce.“
Harry se na neho zamračil. „Můžu říct, že na tom neco je, ale to ješte neznamená, že máš pravdu. A taky myslím, že ty tu nefiguruješ jako nezaiteresovaný divák, že jo? Nic nezískáš, když se s ní rozejdu?“ vyčítavě se mračil na Rona, který mel pořád na tváři masku nevinnosti.
„Poslouchej, Harry, vím, že jsem udelal chybu s Parvati. Nejprve jsem si myslel, že se žádnou holkou nemůžu být tak nejak úplne. Ale bylo to hodne težší, myslet si to, když nekdo jako Parvati přišla za mnou. Říkal jsem si, dobře, komu to ublíží? Kdo tvrdí, že s prvním clovekem, se kterým máš schůzku, musíš zůstat do konce života? Proč se nemůžeš s nekým sejít jen proto, abys ho líp poznal? A když se ukázalo, že za ní přemýšlejí hormony, tak chtela víc než jen rande. To me vystrašilo. Myslím....je to rozdílné. To není, jenom se scházet. Mohla si myslet, že k ní chovám city, které ve skutečnosti necítím. Jakoliv to bylo lákavé, jistou dobu jsem tomu odolával. Ona si pak začala myslet, že je odpuzující, nebo tak nejak. Nemohl jsem vyhrát. A když ty holky z Havraspáru...“
„Mel jsi tehdy videt svoji tvář....“
Ron přikývnul. „Jenom jsem si přál....abych jí mohl dát pocity, které ode me očekávala. Ona je v pořádku, Parvati. A kdokoliv s ní bude, bude šťastný.“
„Takže, takhle si přišel na – to je pro Hermionu logické a nedokáže přiznat vinu – vysvetlení, proč jsme spolu?“
„To je, proč je ona s tebou. Vec hormonů je, proč jsi ty s ní.“
Harry se zamračil. „Dobře, ale dokázal jsem jí odolat dost dlouhou dobu, takže to nebude jenom vec hormonů, tak jak říkáš.“
„Já jsem taky nejprve Parvati odolal. Řekl jsem, že v konečném důsledku jsou to hormony.“
Harry se zadíval na šachovnici. ‚Co když má Ron pravdu? Co když....’
„Samozřejme, je tu ješte jedna vec, která se nevyskytuje u Viktora Kruma ani u Časovratu.“
„Jaká?“ Harry nedokázal zakrýt nevrlost ve svém hlase.
„Tedy, je možné, že Hermiona po tobe vystartovala proto, že Ty-víš-kdo, získal zpátky svoje telo.“
„Můžeš ješte jednou?“
„Políbila te na stanici u vlaku, a pak ti poslala tu fotku. Ješte před Bulharskem. Přemýšlej o tom. Chci říct, můžeš spočítat, kolikrát předpovedela Trelawneyová tvoji smrt?“
„Co s tím má co delat Trelawneyová? Možná to bylo už více než stokrát. Já jsem si předpovídal smrt pravidelne, když jsem delal mapu hvezd. Myslela si, že jsem úžasne učenlivý, pamatuješ? Bylo to k smíchu....“
„Možná, že to delala kvůli sobe, ty předpovedi. Kdyby se ti neco stalo tak mohla říct ‚Aha! Vedela jsem to!’ Mám dojem, že kdyby nekdo v Bradavicích delal seznam lidí s vysokou pravdepodobností dožití se vysokého veku, je jisté, že ty tam nebudeš.“
„A to si říkaš nejlepší přítel!“ Harry stáhnul rty do tenké linky a snažil se upokojit svůj dech.
„Ale, no tak Harry! Já to neříkám proto, že by se to melo stát. Ve skutečnosti, jak jde čas, se zdá, že jsi na tom vcelku dobře. Teď jsi Animagus, necítíš bolest při kletbe Cruciatus, a tvé souboje jsou úžasné...tedy jde o to, s kým ten souboj máš. Teď myslím na to, jak te Neville porazil. I když, být závislý na takovém množství lektvarů pomůže asi dost. Ale tohle všechno jsi o sobe nemohl říct ješte před rokem, tehdy si videl umřít Cedrica. Jednu minutu byl živý a příští minutu....ne.“

Harry cítil, že jeho srdce bije pořád rychleji a rychleji. „Pokoušíš se mi říct,“ řekl skrze zuby, „že, Hermiona je se mnou, protože, je možné, že brzy umřu? Protože mám na sobe namalovaný obrovský terč?“
„No, neřekl bych to přímo takhle....“
„Vážne?“řekl Harry hlasite, byl zlostnejší a zlostnejší. „A jak bys to řekl? Mám životní pravdepodobnost na nule, takže si ona usmyslela, že se mnou bude šukat, dřív než ji nekdo obviní z nekrofílie?“
„Harry, buď zticha!“ zasyčel na neho Ron. „Než nás nekdo uslyší...“
„Tenhle rozhovor práve skončil!“ informoval ho Harry. Vyletel z místnosti, pokoušeje se dostat co nejrychleji pryč od svého nejlepšího přítele. ‚Oprava,’ pomyslel si. ‚Bývalý nejlepší přítel.’ Pak ho neco napadlo, otočil se na pate a vrátil se do obývaku.
„A jiná vec...“
„Myslel jsem, že tenhle rozhovor skončil.“
„Jiná vec,“ zopakoval Harry, ignoruje ho. „Myslím, že odteď bude mým nejlepším přítelem...Draco Malfoy. Tak! Jak se ti to líbí, bývalý nejlepší příteli?“
„Harry...“
„Slyšel ses vůbec?“ dožadoval se Harry. „Poslouchal ses, co jsi vlastne říkal? Jak můžeš tvrdit, že jsi můj přítel a říkat přitom takové veci?“

Ron se na neho smutne díval. „Harry, protože jsem tvůj přítel, proto to můžu říct. Musíš se rozejít s Hermionou, protože ona to nedokáže. Je to jednoduché."
„No, jasne. Je to jednoduché. Mám se s ní rozejít, abys to ty mel jednodušší, Weasley. Neúčinkuje to."
Harry takhle ješte nikdy s Ronem nemluvil. Nemluvil takhle ješte vůbec s nikým, dokonce ani s Dudleym, nebo se svou tetou a strýcem (i když si o nich myslel různe veci). Nikdy takhle nemluvil ani s Dracem Malfoyem. Dokonce takhle nemluvil s nikým ani tehdy, když Ron odmítl Harrymu veřit, že nehodil svoje jmého do Ohnivé číše.

Vyřítil se z pokoje a narazil přímo do Draca. Malfoy vypadal poplašene, ale okamžite nahradil vydešený výraz arogantním. „Copak," zatáhnul lenive. „Teď jsem já tvůj nejlepší přítel, nebo ne?"
Harry se protlačil kolem neho a šel smerem ke schodům. „Jdi do prdele, Malfoyi," Bral schody po dvou, držel se zábradlí, oči mel zavřené. ‚Jak mohl Ron neco takového o nem říct a o Hermione?'
Svlékl se až do bermud a doplazil se do postele, jeho mysl pulzovala; nemohl ani jen doufat, že tahle noc bude pokojná, tak jako nebyly ty předcházející v tomto mesíci. Když slyšel Ronův příchod do pokoje o chvíli pozdeji, předstíral spánek a otočil se pryč od Rona se zavřenýma očima. Ron se na neho nepokoušel mluvit; slyšel jenom zvuky, potvrdzující, že se Ron chystá do postele a pak slyšel, jak pod ním zavrzala jeho postel.
Ronova slova letela jeho mozkem pořád dokola.....‚Ty musíš být ten silný, Harry. Ty se s ní musíš rozejít. Ona nemůže a nechce.'
‚Byl bych blázen, kdybych to udelal,' přemýšlel Harry.
‚Jdi do prdele, Rone Weasley.' * * *

Nasledující ráno se Harry vzbudil dříve než kdokoliv jiný. Bylo to tu noc už pošesté, co se vzbudil, ale nepřemýšlel o tom, protože pak by znovu začal myslet na všechny ty sny, které ho budily…. Dnes se vracejí vlakem už pošesté do školy v Bradavicích;…ne, počkat vlastně, popáté. Technicky vzato, ve druhém ročníku nejeli vlakem. On a Ron letěli autem…
Vážně se zadíval na spícího Rona. To byly super dny. Společně letěli do školy autem. Nemohl si pomoct, musel se ušklíbnout při té vzpomínce. Možná se jenom snažil zapomenout na to, co řekl Ron, když hráli šach. Tvářit se, jako by se nic nestalo. Asi to bude jediná možná cesta pro ně pro oba.
Bylo cítit nervózní aktivitu, když se celý dům pomalu probíral k životu. Bylo to neuvěřitelné, ale všichni měli připravené své kufry, klece pro sovy i přepravky pro kočky, když pro ně přijela auta z Ministerstva, aby je odvezla na stanici. Bylo to takové cizí, odcházet bez dvojčat. Ron už neměl žádné starší sourozence v Bradavicích; byl teď nejstarší z Weasleyových v Nebelvírské věži. Harry přemýšlel nad všemi staršími studenty, kteří už více nebyli studenti; příští rok to bude ještě horší, když budeme v sedmém ročníku. Už takhle je to dost hloupé.
Harry, Hermiona, Bill a pan Weasley byli v jednom autě; Malfoy, Ginny, Ron a paní Weasleyová v druhém. Jako obvykle, se Harry divil tomu, jak se auta zploštila, když se cpali mezi jiné vozy, i tomu, jak jim z cesty uskakovaly popelnice a hydranty; fungovalo to podobně jako v Záchranném autobuse. Cesta na stanici v autech z Ministerstva nebyla nikdy nudná.
Měli dobrý čas; bylo jenom deset dvacet, když přijeli na stanici. První osoba, kterou Harry uviděl, když vystoupil z auta, byl Will Kratiknot. Smál se; Will vyrostl přes léto, ale byl hubený jako vždycky. Vypadal dospěleji, ale jeho tvář ještě pořád odrážela dětskost, což z něho dělalo vyrostlého andílka z gratulační pohlednice. Harry kráčel k němu a potřásl mu rukou.
„Wille! Měl jsi dobré léto? Připraven pro další rok?"
„Senzační, Harry. Neumíš si ani představit…a podívej!" v ruce držel nový Kulový blesk. „Mám nové koště. Pokusím se dostat do famfrpálového týmu!"
Harry pocítil bodnutí sympatií; nebylo moc lidí, kterým se to podařilo ve druhém ročníku. On a Malfoy byly vyjímky, začali v prvním a ve druhém, každý zvlášť. „Tedy, teď už nejsem kapitánem, jak víš; Ron je. Nebuď moc zklamaný, když se ti to nepodaří. Odteď, Ron a já jsme v šestém ročníku a Katie dokonce v sedmém, takže v příštím roce se i po ní a pak po nás uvolní další místa. Máš ještě hodně času."
Moudře přikývnul. „Já vím. Ale nemůže uškodit, když to zkusím?"
Harry mu to chtěl pochválit, když si všimnul, že ho Will poněkud nevnímá. Vypadal zmateně a když se Harry otočil, uviděl proč. Přišel Dean Thomas se svou sestrou, Jamaicou, která šla taky do druháku. Harry si vzpoměl, že Will byl do ní blázen už v loni, a teď viděl proč. Po pravdě, musel uznat, že Will měl výjimečně vybraný vkus; Jamaica v létě rozkvetla, a klidně by si ji spletl s nějakou patnáctkou nebo šestnáctkou. Už se nezdála být dítětem, byla jiná, s inteligentním výrazem v očích a Harryho napadlo, že Dean stráví většinu času ve škole zaháněním kluků, kteří to budou zkoušet na jeho sestru. Už teď vypadal velice mrzutě z pohledů, které na jeho sestru házeli kluci z pátého a šestého ročníku z Havraspáru.

Pak si Harry všimnul Justina Finch-Fletchleye; mávnul na něho a Justin mu odmával nazpátek, s pohledem stejně nepřítomným jako Will. Pak Harry uviděl jeho důvod nepřítomného pohledu; dorazili Quirkovi, pan a paní Quirkovi křičeli na svého syna, který si právě připínal svůj odznak primuse na svou pletenou vestu, zatímco hábit měl přehozený přes ruku, jako pršiplášť. Pak Harry uviděl, jak Liam zachytil Justinův pohled a mezi nimi přeskočila jiskra. Udivilo ho, kolik párečků se ve škole vytvořilo za poslední rok, asi se o to nezajímal, když byl mladší a nezajímalo ho ani, že se jiní zajímají o něho. Vzpomínal na to jak Ginny přišla s tím, že nachytala Percyho líbat Penelopu….
To ho přinutilo vzpomínat, co se stalo Penelope, pokusil se zastavit vlak myšlenek. I když se Percy vrhnul do podnikáni s dvojčaty, aby se s něčím zaměstnal, taky asi nepřestal myslet na Penelopu. Taky jemu pomohlo, že

pracoval v létě pro Aberfortha; denní dřina mu pomohla odvrátit pozornost, aby znovu nezačal přemýšlet nad Dudleym…
Will odešel stranou, aby se pozdravil s Deanem a Jamaicou, a Harry si všimnul, že Ron a Hermiona stojí velice blízko sebe; zdálo se, že jí Ron něco šeptá do ucha. Začervenala se a začala se smát, a plácla ho do ramene (ne silně), pak ho za tu ruku uchopila a dál se smála. Harry se zamračil, dívaje se na ně. Nedokázal se pohnout z místa, zatímco ostatní studenti a jejích rodiče nenápadně mizeli za bariérou, která je dělila od nástupiště devět a třičtvrtě. Nakonec tu už nezbyl nikdo z jejich party, kromě něho a Billa. Zvednul Hedvičinu klec, Bill šel před ním a tlačil jeho kufr na vozíku. Bill zmizel a Harry chtěl udělat to samé, když se všechno kolem úplně zastavilo. Studený vítr se najednou přehnal přes stanici, a nebe úplně ztemnělo. Harry se podíval vzhůru; nebyli tam žádné mraky, jenom obloha úplně ztmavla. Otočil se dokola, aby zjistil, kde se nachází slunce, ale z nevysvětlitelných důvodů ho nemohl najít.

Naprázdno polknul, rozhlížel se kolem. Pak si všimnul, že mudlové na nástupišti devět a deset se nehýbou. Zůstal zírat, myslel si, že je to jenom světelný trik (který měl zelenkavý odstín). Vzpoměl si, že někde četl o lidech, kteří se dostali do středu tornáda v Severní Americe a pak poisovali taky zelenkavý odstín, který předcházel přívalu bouřky. ‚Tornádo? V Londýně?'
Najednou se zadíval na parkoviště, lidé tam taky stáli nehybně; zdálo se, jako by celý svět v jednom momentě zamrznul. Harryho srdce začalo bít velice rychle; natáhnul ruku, aby vyndal hůlku z kapsy jeansů. Nenašel ji tam. Něco se stalo. Jenom by rád věděl co.

„Ahoj Harry."

Prudce se otočil za známým hlasem. Žádný z lidí se nehýbal, jenom on a ten druhý člověk, zdálo se, že jsou jediní na světě, kteří se hýbou normálně. Harry se podíval na postavu proti němu, jeho srdce bolestivě tlouklo zběsilou rychlostí. Bylo to, jako by na celém světě existovali jenom oni dva. Jenom on a …

Voldemort.

Harry zíral na neobvykle vysokého, hubeného čaroděje s děsivýma rudýma očima a divným plochým nosem. Pevně svíral svou hůlku až ho bolely klouby. Myslel na všechny rodiny, kterým toto monstrum ublížilo: Bellovi, Clearwatersovi, Flintovi, Longbottomovi a také Potterovi.

Ruka se mu třásla, uvědomil si, že teď je to jen mezi ním a Voldemortem. Čas jakoby se zastavil. Harry se pokusil rozhlédnout se kolem bez toho , aby spustil Voldemorta z očí. Nic se nehýbalo. Znovu se podíval na temného mága a hrdlo se mu stáhlo. „Co se stalo?" zeptal se roztřeseně, ačkoliv se snažil, aby to znělo tvrdě. „Proč se nehýbají?" Voldemort se ušklíbl. Harry cítil jak se mu dělá špatně. „Oni se hýbou, Harry. Ale my se pohybujeme mnohem rychleji, tak se nám zdá, že oni jen stojí." Harry se zamračil a sklonil hůlku. „Co?" „Nikdo nemůže zmrazit čas, Harry, ale můžeš ho kouzlem urychlit. Použil jsem na nás kouzlo Tempus Fugit. Díky tomu si teď můžeme popovídat v soukromí nekonečného prostoru mezi dvěmi milisekundami." „Prostor mezi dvěmi milisekundami? Ale…?" „Harry, jsi velmi talentovaný mladý kouzelník, vím to. Ale je toho tolik co ses nenaučil v minulých pěti letech a co se nenaučíš ani za další dva roky. Strávil jsem mnoho času bádáním dřív než jsem ztratil své tělo a ještě déle jsem bádal, abych ho získal zpět. Věř mi, když říkám, že o těchto věcech vím víc než ty." Harry se znovu zadíval na ženu, která za sebou táhla kufr na kolečkách. Normálně by rychle prošla kolem, teď však vypadala jako velmi realistická socha. Pata její nakročené nohy visela palec nad zemí a její volná ruka zůstala zdvihnutá v pozdravu známým. Harry viděl, jak se téměř dotýká země. „ Jak rychlé se pohybujeme?" chtěl vědět. Voldemort se tvářil zamyšleně. „ Dobře, pokud by bylo možné, aby toto kouzlo trvalo padesát let, což není, a ty bys žil v této rychlosti po dobu co myslíš, že je padesát let, za ten čas" pohlédl na ženu, kterou před tím sledoval Harry „by se její pata stále nedotkla země." Harry ztěžka polkl. Je tohle, to co se snaží udělat? Nechat ho v této rychlosti, aby se po pominutí kouzla objevil místo Harryho šestnáctiletého Harry čtyřicetiletý? Pokud by to zopakoval mohl by z něj v okamžiku udělat slabého starce. „Říkal jsi, že si chceš pohovořit." Řekl Harry a znovu na něj namířil hůlku. Snažil se, aby to znělo autoritativně, doufal, že není příliš zřejmé jak mizerně mu je. „ Příliš dobře jsi se nevyspal, že Harry? Kdy naposledy jsi spal klidně?" Harry to ignoroval, dýchal zhluboka a snažil se zaostřit svůj pohled na Voldemorta. Ten se na něj klidně podíval a vytáhl svou hůlku. Ukázal jí na Harryho. „ Skloň svou hůlku, Harry. Víš, že spolu nemůžeme bojovat. Už vím proč. Poslal jsem jednoho ze svých služebníků k Ollivanderovým…" „Nezranili jste pana Ollivandera, že ne?" Harry cítil stoupající zlost při představě, že pan Ollivander kvůli němu trpěl. „ Neměj obavy. Uvědomil si, že je rozumnější podělit se o informace. Věděl jsi, že naše hůlky jsou sestry?" „Ano," zavrčel Harry „vím to od svých jedenácti let." Voldemort přikývl. „Takže když jsi se loni účastnil našeho malého setkání, věděl jsi něco co já ne. Zajímavé. Dobře, to o čem jsem s tebou chtěl mluvit je toto: Naše hůlky jsou sestry. Zkoumal jsem některá zvláštní kouzla, která mohou být provedena pouze dvěma kouzelníky společně. Jejich hůlky musí být sestry…" „Dohromady? Proč bych měl dělat cokoliv dohromady s tebou?" „Ó ano, jsem rád, že jsi se zeptal Harry. Vysvětlím ti to. Existuje mnoho kouzel, která se ve škole nenaučíš, jsou vytvořena tak, že je mohou provést jen dva nebo více čarodějů dohromady. Čím víc jsou si jejich hůlky podobné, tím silnější pak kouzlo je. Jestli bylo dvojkouzlo provedeno, řekněme, dvěma hůlkami s jádrem z žíní jednorožce, je téměř jisté, že bude úspěšnější než kdyby bylo provedeno, třeba, hůlkou s žíněmi jednorožce a hůlkou s blánou z dračího srdce. Pokud navíc mají kompatibilní jádra, tedy, že byla vzata ze stejného zvířete, například u nás jeden pták fénix, tehdy se síla kouzla zvýší

tisícinásobně.“ Harry se snažil zůstat soustředěný, znovu pozvedl hůlku a namířil ji na postavu před sebou, v jeho mysli se však objevily pochyby. Co když je to jen halucinace? Dlouho se pořádně nevyspal, takže teď mohl mít vidiny. Jak jinak to šlo vysvětlit? To prostě nemůže být skutečnost… Pak se otřásl a znovu pohlédl na Voldemorta. „Ptám se proč chcete abych s vámi cokoliv dělal? Vím, že chcete získat mou sílu od doby, kdy jste byl mnohem slabší. Myslíte si, že jsem ochotný snížit se k tomu?“ Další neupřímný úsměv. „To není nic k čemu by jsi se měl snižovat, Harry. Vím, že jsi ochoten se spojit se starým nepřítelem pokud směřuje ke stejnému cíli jako ty.“ „My nemáme stejný cíl!“ křičel Harry, cítil jak mu splašeně bije srdce. „ Ale Harry, my opravdu máme stejný cíl. Měl jsem od loňska docela dost času přemýšlet a navíc jsem zkoumal vše o hůlkách- sestrách. Je tu něco co jsem kdysi udělal a teď toho hluboce lituji a vím, že tě to také trápí. Přeji si abych to mohl zrušit. A s tvojí pomocí bych mohl. Kdybychom použili naše hůlky v dvojkouzlu…“ „ O čem to mluvíte? Nechci dělat nic co děláte vy!“ Nastalo dlouhé ticho, potom starší čaroděj opět promluvil. „Nesouhlasím.“ Přivřenýma očima zkoumal Harryho. „Říkáš, že nechceš, aby tvoje matka byla naživu? Protože jsem měl dojem, že po tom velmi toužíš.“ „ Má matka?“ vykoktal nechápající Harry. „ Neříkej mi, že pokaždé, když jsi se podíval do Zrcadla z Erisedu, jsi se viděl jak držíš kámen Nicolase Flamela? Protože je tomu těžké uvěřit. Quirelovi- a mě, když jsem byl oslabený- se zdálo, že jsi to zrcadlo už někdy viděl, jelikož jsi věděl jak funguje. Řekni mi, Harry, co jsi viděl, když jsi se poprvé podíval do toho zrcadla?“ Harry polkl, pamatoval si jak objevil Zrcadlo z Erisedu, když se v noci plížil hradem schovaný pod neviditelným pláštěm. Nikdy předtím neviděl svou matku a otce, ani jejich rodiče a další příbuzné. Harry si ani nebyl pořádně jistý jaké lidi to vidí v zrcadle. Hagrid mu totiž ještě nedal album s fotografiemi jeho rodičů. Tehdy se jen díval a díval, nechápal co vlastně vidí. „Myslím, že víte co jsem tam viděl. Byla tam má rodina. Vy jste je ode mě odtrhl. Přišel jste se mi sem posmívat?“ „ To těžko, Harry.Hodně jsem minulý rok přemýšlel o tvých rodičích. Myslím si, že je správné ti říct, že kdybych to měl udělat znovu- neudělal bych to! To neznamená, že musíme chtít být různí…“ Harry se mračil. „ Pořád to nechápu!“ Řekl snad Voldemort, že kdyby si mohl znovu vybrat, nikdy by nezabil jeho rodiče? „ Nemůžete oživit mrtvé, to nemůže nikdo!“ „Proč to říkáš takhle? Existuje jedna věda- nekromancie. Temné umění, to jistě, ale umění to je. Osobně neznám nikoho, kdo by to dokázal, neboť alchymie byla mnoho let odsunována do pozadí, ale Nicolas Flamel dosáhl vrcholu, nebo ne? On byl jediný. Ale já nenavrhuji použít nekromancii, Harry. Je to příliš nejisté.“ Vysoký čaroděj si protáhl prsty levé ruky. „Podívej se kolem sebe, vidíš, že vím velmi mnoho o kouzlech manipulujících s časem. Myslíš si, že toto je jediné, které existuje?“ „Jistě, že ne sám jsem jednou cestoval v čase.“ Vyhrkl, dřív než se stačil zastavit „A vím, že nemůžete změnit minulost…“ Voldemort vypadal velmi zaujatě po tom co Harry řekl. „Ty jsi se vrátil v čase? Jak daleko? Jaké kouzlo jsi použil?“ „Nebylo to kouzlo. Vrátil jsem se o pár hodin zpět díky Obraceči času a Brumbál řekl…“ „Voldemort se tvářil znechuceně „Obraceč času? Pouhá hračka. A pokud jde o toho bláznivého Brumbála…“ „Nemluvte takhle o Brumbálovi! Ani nevyslovujte jeho jméno!“ Křičel zlostí se třesoucí Harry a snažil se mířit hůlkou na Voldemorta. Ale byl tak unavený… „Ty budeš stále bránit toho starého blázna, i když ti lže a tvrdí ti, že tvoji rodiče jsou ztraceni navždy?“ Harry si uvědomil, že se ani nesnaží příliš ovládat a to ho trochu povzbudilo. „Je pravda, že nikdo nemůže změnit minulost, obzvlášť s cetkou jako je Obraceč času, ale když nemůžeš změnit minulost, tak budoucnost ano. Každou chvíli věci, které řekneme, nebo uděláme, naše rozhodnutí, mění budoucnost. V určitém bodě v čase je nekonečno „budoucností“ cokoliv uděláme, nebo je nám uděláno, určí, která z těch budoucností je ta naše. Obraceč času tě jen přenese do výchozího bodu a ty tak nemůžeš udělat nic co by tě přeneslo do jiné časové roviny, do jiného výchozího bodu. Je to velmi omezené.“ Ale vytvořit novou budoucnost… Je kouzlo, na které jsem narazil, a to potřebuje dva čaroděje.“ Harry měl srdce až v krky. Hlava mu třeštila. Mohl mít Voldemort pravdu? Byla tu opravdu možnost měnit věci minulé nebo budoucnost? „Je tu ovšem speciální požadavek pro toto kouzlo, Harry. Dva kouzelníky musí spojovat velmi zvláštní pouto. Jeden z nich musí spáchat něco strašného, druhý to chce napravit. Při provádění toho kouzla si oba musí z celého srdce přát, aby to zlo napravili.“ „Říkáte, že chcete oživit mé rodiče? Myslíte, že vám budu věřit?“ „Dobře abych byl upřímný, Harry, my nemůžeme napravit víc než jedno zlo. Zabití tvé matky a tvého otce byla zla dvě. Musel by sis vybrat jen jednoho z nich.“ „Co? Říkáte, že litujete zabití mých rodičů, že je lze vrátit- ale já si mám vybrat jen jednoho z nich?! To nemyslíte …“ „Ale Harry, já tohle kouzlo nevytvořil. Víš jsou jistá omezení pro takové věci. Ale pokud je pro tebe to rozhodování těžké, tak bych ti možná mohl pomoct. Pokud se rozhodneš pro oživení matky, mohl bys zachránit životy dva.“ Harry stále držel hůlku x útočné pozici „ To nedává smysl. Proč by jste se měl tak snažit. Nic z toho co jste teď říkal nedává smysl.“ Voldemort se trochu předklonil a ztišil svůj hlas: „Jeden z mých služebníků našel něco velmi zajímavého v matrikách u Svatého Munga. Když ohledávali tělo tvé mrtvé matky…“ „Po té co jste ji zabil, chcete říct!“zavrčel Harry. Voldemort mírně sklonil hlavu, což zvýšilo Harryho napětí. „Máš pravdu, zavraždil jsem tvou matku. A jak se zdá i tvou nenarozenou sestru.“ „SESTRU ?“ „Tak je to v nemocničních spisech. Sám jsem je viděl. To dítě se mělo narodit v březnu 1982…“ Sestra? Křičel jeho mozek. Voldemort zabil jeho matku a nenarozenou sestry. Sledoval temného mága s ještě větší nenávistí. Viděl jak vytahuje levou ruku z kapsy hábitu, držel v ní mosazný předmět velký asi jako Harryho pěst. „Tady, Harry, to budeš potřebovat, než budeme moci pokračovat.“ Podal ho Harrymu. „Hej!“ Vykřikl, když ho uchopil. „Nikdy jsem neřekl…“ ale Voldemort už byl pryč. Místo, kde před chvílí stál, bylo prázdné. Harry něco zaslechl a byl velmi překvapený, když si uvědomil jaké bylo ticho, když byl v moci kouzla Tempus Fugit. Nyní se pohyboval stejnou rychlostí jako ostatní. Lidé přecházeli mezi nástupišti a parkovištěm. Vlak zastavil u nástupiště devět. Cestující se valili z vagónů, zatímco lidé na nástupišti se strachovali, že nestihnou nastoupit než se vlak rozjede. Harryho mysl byla stále zaměstnána jeho setkáním s Voldemortem. Byl tak trochu v šoku a potřeboval se dostat na nástupiště devět a tři čtvrtě, aby nezmeškal Bradavický expres. A také chtěl říct Billovi a panu a paní Weaslyovým co se právě stalo. Kolik je hodin? Podíval se dolů a zjistil, že předmět, který mu Voldemort dal, jsou hodiny. Vlastně to byl staromódní natahovací budík. Nahoře byly dva zvonky propojené něčím, co připomínalo mosaznou kličku. Mezi zvonky byla palička připravená rozeznít je v dobu, na kterou byl budík nařízený. Podle hodin bylo 10:44. Harry zkontroloval své hodinky, čas byl správný, tedy

pokud jeho hodinky ještě pořádně fungovaly po jeho pobytu mezi milisekundami. Znovu se podíval na budík, byl nastavený na 10:45. Harry se zamračil dívaje se jak se velká ručička přesunuje na devítku. Jeho pocit, že něco není v pořádku, zesílil jakmile budík zazvonil. Příliš pozdě si uvědomil, že ho neměl držet, ale než ho stačil zahodit, ucítil známé škubnutí za pupíkem a jeho tělo letělo kamsi do tmy. Jeho ospalý zmatený mozek křičel: Hlupáku, hlupáku, hlupáku. Měl by přeci vědět, že se nemá dotýkat ničeho, co mu dal Voldemort, obzvláště po Poháru tří kouzelnických škol. Harry vyhekl, když tvrdě dopadl. Budík stále ještě držel v levé a hůlku v pravé ruce. Klopýtl, ale rychle se zvedl. Všechny jeho smysly byly v pohotovosti. Překvapeně se rozhlížel kolem, ale přitom dobře věděl, kde je. Tráva na pustinách se zelenala, až ho bolely oči. Obloha byla modrá jako chrpy, místy ji však zakrývaly bílé mraky, které líně pluly k obzoru. Počasí zde ve Walesu bylo mnohem krásnější než předtím v Londýně. Je stále prvního září? Uvažoval nejistě. Neslo ho přenášelo jen přes prostor, nebo přes časoprostor? Lehký vánek mu jemně cuchal vlasy. Harry se s obavami rozhlížel kolem. Voldemort však nebyl nikde v dohledu. Pohlédl do údolí. Bylo to tam ještě? Všechny myšlenky na návrat do školy ho opustily. Neznámá síla ho táhla do údolí. Málem se rozeběhl. Byl teď mnohem svobodnější. Když tenkrát s Hermionou procházeli Snapeovou myslánkou, byli omezeni tím, že viděli jen to co tenkrát viděl Snape. Blížil se k několika stromům, když přišel blíž zjistil, že jsou jenom dva. Rostly v přední zahradě, přesně jak si to pamatoval. Rozvaliny malého domu, plot a brána do zahrady, kmeny stromů, vše porůstalo rychle rostoucí psí víno a zakrývalo vše tajemným zeleným pláštěm. Vypadalo to, jako by zde pracoval slepý zahradník, nebo moderní umělec. Harrymu slzely oči, pomalu přišel k brance, ale nemohl ji otevřít, protože šlahouny byly příliš pevné. Tak raději přeskočil plot a zapadl až po kolena do plazícího se vína. Opatrně zvedal nohy, když se pracně probojovával zeleným mořem k tomu, co kdysi býval dům. Jeho dům, jeho domov. Zastavil se na velkém kameni pár kroků před hlavním vchodem. Překlad nade dveřmi se zřítil, ale futra ještě stála mírně nakloněná a ozdobená pnoucím se vínem. Překročil práh. Poprvé ve svých šestnácti letech vstoupil domů. Po levé ruce zahlédl rozvaliny kamenného krbu zakryté vínem. Také viděl zbytky staré sedací soupravy. V duchu viděl svou matku a Snapea jak sedí a hádají se, zatímco on se co by malé dítě snažil chytit její náušnice, tehdy ještě nechápal smysl konverzace o životě a smrti. Vinné révy bylo stále víc a tak musel pořádně zvedat nohy, pokud se chtěl bezpečně dostat dál. Prošel přes obývací pokoj až do kuchyně., minul dětský pokoj a pokoušel se nevšímat si těžkého trámu spadlého přes jeho postýlku. Ve středu kuchyně ještě stál masivní stůl. Zahlédl něco modrého a tak odsunul několik šlahounů vína a objevil modrou konvici zdobenou drobnými lístky, dokonale skrytou v zeleni. Harry ji zvedl a se staženým hrdlem si představoval, jak z ní jeho matka nalívá čaj. Byly to jeho vzpomínky? Byly opravdové, nebo si jen spojoval obrazy z myslánky s tím, že tu teď stál? Nalevo stála kredenc, aby se k ní dostal, musel se pracně probojovávat skrz víno. Uvnitř našel další kusy modrého porcelánu; rozbité hrníčky, talíře se slizkými cestičkami od hlemýžďů. A tam mezi listím a rozbitým porcelánem ležel zašlý obraz. Sklo bylo prasklé, ale i přes to mohl vidět co na něm je. Byla to fotografie jeho matky, jak ho chová na klíně. Stejnou mu dal Hagrid do jeho alba. Prsty přejížděl po obrysu její tváře. „Harry." Vzhlédl. Jeho jediným překvapením bylo, že nebyl překvapený, že tam stál Voldemort. Jistě, pomyslel si Harry, nepřenesl by mě sem jen tak. Věděl, že bylo nevyhnutelné, aby se zde objevil i on. Ale když spolu nemohou bojovat, tak co tedy? Chce Voldemort získat Harryho sílu, nebo snad chce, aby se stal jeho služebníkem, smrtijedem? Znovu se k němu otočil a snažil se vypadat neutrálně. Voldemort stál mimo dům, ale Harry ho mohl klidně pozorovat přes zřícené zdi. „Co chcete?" zeptal se co nejklidněji. Nervy z oceli, Pottere, říkal si, nervy z oceli. „Rozumím tomu dobře, Harry, že kdyby tví přátelé byli v nebezpečí, dobrovolně by ses stal smrtijedem? Červíček mi to řekl." Harry se stále tvářil nezúčastněně. „Také vím," pokračoval, „že jsi se stal zvěromágem. Lvem, přesněji řečeno. Trochu jsi vyděsil chudáka starého Červíčka, když jsi ho honil v Zapovězeném lese…" Nic v Harryho výrazu se nezměnilo. Pokusil se při té vzpomínce nesmát, protože Červíček si nemohl být jistý, že se Harry opravdu mění ve zlatého griffina. Jeho snahu usnadnila vzpomínka na noční můru s Voldemortem a jeho dědicem, jak kletbou Cruciantus mučí v kleci uvězněného lva. Měl se zeptat na dědice? Ne, ještě nebyl pravý čas. Odložil přenášedlo na skříň, ale stále držel svou hůlku. Polkl. Ujistil se, že stále uvidí na temného mága a připravil se uhnout případné kletbě, či kouzlu, nebo se mu postavit s hůlkou a způsobit tak znovu vznik světelné pavučiny a vyvolat píseň fénixe. Voldemort znovu promluvil „to mě přesvědčilo, že jsi mnohem loyálnější a také talentovanější než jsem předpokládal. Loyální, samozřejmě, kvůli těm, ke kterým cítíš nějaké pouto. To mě jen ujišťuje o tvé důležitosti." Hrozivě se zasmál. „Přál bych si, abych mohl vidět Červíčka, jak před tebou prchá…" Harry si vzpomněl na ten horečný běh přes Zapovězený les. Kdyby jen chytil Červíčka… Sírius by byl očištěn a Voldemort by nevěděl, že je zvěromág. „Avšak" pokračoval vysoký čaroděj „myslím, že Lucius to rekrutování vůbec nezvládl. On byl zvyklý používat tuto metodu dřív než tví rodiče zemřeli a také po celý život svého syna. Byl tvrdý a podívej, kam ho to dostalo. Cítil snad k němu loyalitu jeho syn? Udělal snad co mu přikázal? Ne, neudělal, obrátil se proti vlastnímu otci a pomohl ho uvěznit. A třebaže jsme získali nějaké nové stoupence, hlavně pár zatvrzelých… Ostatní ale byli úplně neschopní. Často jsem přemýšlel, jak by to dopadlo, kdybychom je trochu víc podnítili. Kdybychom jim dali něco po čem by toužili, něco co by je svedlo… Já mám, Harry, tu výhodu, že se mohu poučit z Malfoyových chyb. Teď už chápu, že je musím nalákat, ne je zastrašit. Chci tě přesvědčit, že pro tebe mohu udělat víc než Albus Brumbál. Nechal tě snad někdy strávit prázdniny u tvých přátel, nebo jsi musel být u těch hrozných mudlů, kteří tě nenáviděli a ty jsi nenáviděl je?" „Možná to dělal kvůli starostem o mě, možná kvůli vám." Odsekl Harry. Voldemort si toho nevšímal. „A kdo tě u nich zanechal? Myslím, že to byl také Brumbál." „Který by to vůbec dělat nemusel, kdyby jste ze mě neudělal sirotka!" rozzuřil se Harry. Svíral čelisti a snažil se opět ovládnout. Voldemort však ignoroval i tento výbuch citů. „Zajímal se někdy o tvé spory s nenáviděným profesorem? Myslím, že víš o kom mluvím. Potrestal někdy toho drzouna, mladého Malfoye? Jistě, teď je z něj docela dobrý chlapec, ale dřív ti dělal jen problémy, nebo se mýlím?" Harrymu došly protiargumenty, ty poslední věci, které slyšel, byly víceméně pravdivé, ačkoliv ne všechno na Snapeovi bylo špatné. Musel se kousat do jazyka, aby se nezeptal co udělal profesorovi lektvarů, kde ho drží, nebo jak ho zabil… „Brumbál tě nechal čelit mi, když ti ani nebylo dvanáct. Neměl ani ponětí, že můj oddaný služebník ho téměř rok podváděl převlečený za Moodyho. Skrk mi tě

chtěl přinést dřív než turnaj skončí, mnoho měsíců pracoval na tom jak tě dostat na hrob mého otce, ale Červíček stále sháněl přísady do lektvaru, který mi měl navrátit tělo. Také provedení toho kouzla muselo být správně načasováno… Nejpříznivější dobou byl letní slunovrat, a když jsme zjistili, že třetí úkol se bude konat tři dny po slunovratu, bylo snadné očarovat Pohár… Ty jsi se však vrátil, oslněný svým vítězstvím, nevěděl jsi jak ti Skrk pomáhal, ani co má pro tebe ještě připravené.“ „Nemůžete si mě koupit.“ Přerušil ho Harry. Sledoval Voldemorta a bojoval sám se sebou, aby zůstal v klidu. Ten na něj pohlédl. „Nic neočekávám, Harry. Nemusíš přijmout mou nabídku. Pokud si nepřeješ cokoliv v minulosti měnit, vytvořit novou budoucnost, pak jen můžeš sledovat jak se věci dějí jako před patnácti lety, můžeš vidět svou matku a sestru zemřít, aby zachránila tvůj život. Potom se znovu objevíš na nástupišti, jako by se nic nestalo. Nastoupíš na školní vlak a nějakou dobu o mě neuslyšíš…“ „Nějakou dobu?“ „Dobře, jsem ochoten pro tebe něco udělat, abys viděl, že je výhodnější být se mnou, než s Brumbálem. A pokud se nám to nepodaří dnes, podaří se nám to někdy jindy. Jestliže dnes přijmeš můj dar, nemusíš mi to ještě oplatit a dát mi to co chci já. Cítím, že jestli se ty a další lidé rozhodnete přidat ke mně, mělo by to být naprosto svobodně. Bylo by to mnohem smysluplnější. Zajímavé slovo svobodně. To znamená z tvé vlastní vůle, kvůli tvému přesvědčení… tvé vlastní zájmy jsou přednější, než zájmy někoho jiného.“ „Vím co to znamená“ zkusil se uklidnit Harry, neměl rád, když s ním strýc mluvil blahosklonným tónem a nebyl rád když to dělal i Voldemort. „Prosím, zkus to, Harry.“ Voldemort mu řekl prosím! „Jak jsem říkal, ještě se nemusíš rozhodnout. Nech mě to zatím vysvětlit. Spojíme špičky našich hůlek a společně řekneme: Tempus bonae voluntatis. Zatímco to budeme říkat, budu myslet na to, že chci zachránit tvou matku a ty na to budeš myslet také. Musíme chtít totéž, jinak kouzlo nebude fungovat. Za to mi nebudeš zavázaný. Máš mé slovo. Chceš to tedy zkusit, Harry?“ Díval se na něj s nadějí v očích. Harry se mračil a prohlížel si fotografii své matky, Její veselé oči ho sledovaly přes rozpraskané sklo. Přemýšlel o Brumbálovi, co by řekl o takovém kouzlu? Bylo to možné? Řekl mu, že nemůže změnit minulost, protože to nejde, nebo protože si myslel, že ji nelze změnit? Harry vykročil k Voldemortovi, překračoval zarostlé kameny až stál těsně vedle něj. Snažil se netřást. „Proč bych vám měl věřit?“ zeptal se. Vysoký čaroděj kývl hlavou a povytáhl obočí. „Jak snadno jsem tě mohl zabít na nástupišti? Nebo zabít tvé přátele? Mohl jsem tě přenést sem a mučit tě Cruciantem až by se ti škvařil mozek. Ale neudělal jsem to. Jak jsem říkal, poučil jsem se z Malfoyových chyb. Navzdory hrstce nových stoupenců, jeho metoda nás příliš svazovala. Myslím, že je pravda, jak se to říká? Na med chytíš vos víc. Myslím, že víš, Harry, že mi na srdci leží jen tvé dobro. Proč bys mi neměl věřit? Po celou dobu, co spolu mluvíme, jsi přece stále na živu. Proto mi můžeš věřit.“ Harryho oči byly stále přivřené a hůlkou mířil na Voldemorta. Zavládlo hluboké mlčení a nezdálo se, že by mělo někdy skončit. Harry vzdoroval nutkání zívat. Tak unavený, tak unavený. „Jak to tedy uděláme?“ vyhrkl konečně, dřív než ztratí všechnu odvahu. Přál si, aby Voldemort zareagoval jakkoliv jinak, než zareagoval: široce se usmál. Harry se zašklebil. Snažil se tvářit normálně, nevypadat zhnuseně z toho nepřirozeného úsměvu. „Jak jsem už řekl, společně řekneme Tempus bonae voluntatis s našimi spojenými hůlkami a oba budeme myslet…“ „Jo, jo. Pamatuju si to.“ Potlačil další zívnutí, až mu z toho začaly slzet oči. Kolik let si přál, aby mu Voldemort nezabil rodiče? Od toho dne, kdy zjistil, že nezemřeli při autonehodě. Tehdy mu bylo jedenáct. Jeho matka. Soustředil se na obrázek, který viděl na skříni. Máma, máma. Voldemort pozvedl svou hůlku a dotkl se konce Harryho hůlky. „Připravený? Myslíš na svou matku?“ Harry přikývl. Projelo jím lehké chvění, když se konce jejich hůlek spojily. Viděl jak temný mág otevřel ústa a tak se také připravil říct ta tajemná slova. Myslel na svou matku, viděl Snapea objímat její mrtvé tělo… Zhluboka se nadechl. „Tempus bonae voluntatis“ řekli najednou. Harry cítil jak se jeho hůlka třese a viděl,že druhý čaroděj má podobný problém. Věděl vůbec Voldemort co očekávat? Uvažoval Harry. Jejich hůlky byly jako jediné na světě vyrobeny z per fénixe Fawkese. Neexistovaly žádné jiné hůlky se stejným jádrem. Harry pokračoval v samomluvě:Nemusím změnit nic, ale když zlo bude napraveno…Cítil jak padá do temnoty, pak se zas ocitli na pevné zemi. Stále byla velká tma, ale nebyla to tma magického zapomnění, ani cestování s přenašedlem, ani procházení vzpomínkami v muslimce. Byla to normální tma podzimní noci. Vzhlédl a uviděl nebe poseté hvězdami, pak se otočil ke svému průvodci, otázka se mu zračila v očích. „Pokud jsme kouzlo provedli správně,“ řekl potichu Voldemort „měli bychom být na stejném místě, ale v Předvečer všech svátých 1981. Přenesli jsme se do doby, kdy můžeme napravit křivdu. Kouzlo se ale muselo provést na místě kde se stala, proto jsem tě sem nejprve přenesl z Londýna.“ Předvečer všech svatých, ne jen sledování něčích vzpomínek, my jsme přímo tady. Žádné později. Právě teď! Harry se otočil k domu. Díval se na nedotčené kuchyňské dveře, pak popošel trochu doleva, takže mohl vidět skrz okno do kuchyně. Nemohl však příliš blízko kvůli muškátům na parapetu. Po druhé v životě viděl útulný, teple osvětlený dům, v němž žil až do smrti svých rodičů. Kuchyň měla příjemnou, domáckou atmosféru. Umyté nádobí se sušilo vedle dřezu, dřevěná kredenc se zlatě leskla ve světle lampy. Světelné paprsky se míhaly po modro-bílých talířích srovnaných na polici a malých hrníčcích pověšených pod policí. Pečlivě poskládané kuchařky a zarámované fotografie stály na kredenci hned vedle lampy. Harry zahlédl obraz, který si předtím prohlížel ve zbořeném domě. Vysoká dětská židlička stála v čele stolu. Čajová konvice, kterou našel jen před pár minutami pod šlahouny vína stála uprostřed stolu, tak jako tam bude stát dalších patnáct let. Poklička byla sundaná a tak z ní vyházela pára. Bylo jasné, že rodiče čekají až se vylouhuje čaj. Přemýšlel proč to neurychlili kouzlem. Možná jim takhle chutnal lépe. Nikdo v kuchyni nebyl, jen v kleci blízko kamen seděla obrovská hnědá sova. Pták vypadal velmi pyšně a upravoval si své krásné peří. Dvířka klece byla otevřená a nejbližší okno také, takže mohl odlétat a přilétat kdy chtěl. Bylo pravděpodobné, že se brzy vydá na noční lov. Harry si přál, aby si pamatoval jeho jméno. Obcházel dům, až přišel k oknu, kterým bylo vidět do obývacího pokoje. Z myslánky si pamatoval, že vedle oken byly police s knihami. Jeho výhled však částečně zakrývaly knížky a hračky v horních policích. Jeho rodiče asi zrovna odpočívali po tom, co uložili své dítě do postýlky. Mě, opravil se Harry, právě mě uložili ke spánku… Světlo z malého ohně jim tančilo po tvářích. Několik lamp, možná kouzelných, možná petrolejek, dokreslovalo pohodu večerního odpočinku. Dveře do dětského pokoje byly zavřené. Pohledem hltal své rodiče. Seděli proti sobě. Jeho matka se natáhla na pohovce, četla si knížku, rukou jakoby si chránila své zakulacující se břicho- břicho budoucí matky. Na sobě měla noční košili, ale žádný župan.

Její rudé vlasy zářily ve světle ohně ještě více než obvykle. Jeho otec seděl v křesle a nohy měl opřené o podnožku. Plameny se odrážely v jeho brýlích. Vlasy na temeni hlavy měl rozcuchané, tak jako to Harry viděl v zrcadle z Erisedu. Vypadalo to, že luští křížovku, bylo na něm vidět jak se soustředí. Harry zřetelně viděl, že to jsou noviny Denní Věštec. Co si pamatoval, mívali tam ďábelskou křížovku, která se mohla měnit když jste ji luštili příliš dlouho. Jeho otec se snažil luštit rychle, aby se vyhnul tomuto problému. Je-li to tak, pomyslel si Harry ponuře, je to poslední dobrá věc, která potkala jeho otce… Chvíli se divil, že může pozorovat své rodiče když je dům chráněn Fideliovým zaklínadlem, ale pak si uvědomil, že on přece ví, že tu jsou, to je jako by mu to řekl strážce tajemství; nebo na něj to kouzlo nepůsobilo, protože byl stále jeden z ochraňovaných, když byl o několik let starší. Odstoupil od okna a otočil se k Voldemortovi. Nějak mu začínal důvěřovat, už se nestaral o to kam se dívá, nebo co dělá. Někde hluboko uvnitř chtěl věřit, že Voldemort pro něj chce to nejlepší a to co se má stát dnešní noc může být opravdu změněno. „Nemohu je zachránit oba?“ zašeptal zoufale, srdce se mu svíralo. Druhý kouzelník smutně zakroutil hlavou. Znovu pohlédl skrz okno na svého otce. „Nechci ho vidět zemřít.“ Řekl Harry chvějícím se hlasem. „Jak dlouho budeme muset čekat?“ Starší muž se podíval na nebe. „Už dlouho ne“ jeho odpověď byla střízlivá a klidná. Harry se zachvěl, byla to chladná noc. Kouř stoupající z komína připomínal teplo a klid v domě před nimi. Harryho srdce bilo rychleji a rychleji. „Pojď sem“ naznačil mu Voldemort, zatímco přecházel k vysokému stromu v přední zahradě. „Nesmí nás vidět. Ten strom a růže nás skvěle ukryjí.“ To Harrymu připomnělo používání obraceče času. On a Hermiona se nesměli dát vidět sebou samými. Nakonec se však stejně viděl, když zahnal mozkomory pomocí Patronova zaklínadla, ale tehdy si myslel, že to byl jeho otec. Harry utíkal zpátky, aby naposledy zahlédl svého otce, snažil se zapamatovat si každý detail než se bude muset skrýt v zahradě. Voldemortovo štíhlé tělo bylo zakryto kmenem stromu a Harry se skryl v růžových keřích. Na chvíli se cítil trochu legračně, když si uvědomil, že se skrývá v zahradě vlastního domu s čarodějem, který zabil jeho rodiče, aby mu v tom mohl zabránit. Kdyby situace nebyla tak tíživá, s chutí by se zasmál. Nebyl si jistý, jak dlouho čekali, když najednou uslyšel výkřik. Jeho matka! Voldemort se musel přenést přímo do domu. Harry slyšel, jak jeho otec něco křičí, ale rozeznal jen své a matčino jméno. Zaměřil se na zvuk otcova hlasu. „Lilli!“ a „Harry!“ ten hlas slyšel vždy, když se dostal příliš blízko k mozkomorům. Jeho matka vyběhla ven předními dveřmi a bosá utíkala dál do zahrady. Přes nařasenou látku už nebylo příliš vidět, že je těhotná. Dítě stále plakalo. Pak zaslechl další křik, to Voldemort mučil jeho otce. Podíval se na matku. Zastavila se a vyděšeně se ohlédla, když uslyšela manželův křik. Přitiskla si malého Harryho ještě víc na prsa. Dokázal by to? Dokázal by jen stát a nezasáhnout? Jak mohl zabránit jejich smrti? Tak jako teď… Blesk oslepujícího zeleného světla rozzářil okna… zvuk blížící se smrti… Harry věděl, že jeho otec je mrtvý. Cítil jak mu po tvářích stékají slzy. Pokud něco neudělám, je na řadě má matka. Otočil se za zvukem smrtelné kletby, následovala mohutná exploze. Harry viděl, jak střecha vylétla do vzduchu, obvodové zdi se otřásly a sklo z oken se roztříštilo na ostré střepy. Voldemort zjevně chtěl, aby smrt Jamese Pottera byla něco velkolepého. Za chvíli se objevil, ne nezraněný výbuchem. Za jeho zády byly vidět šířící se plameny. Požár! Zabil jeho otce a teď nechal jeho tělo shořet? Asi se převrhla jedna z lamp. Když byl v myslánce, nepamatoval se na to, tehdy se soustředil jen na Snapea, jak objímá tělo jeho matky. Mohlo tam hořet, ale pokud si na to Snape nevzpomněl, nemohlo to být ani v mydlince. Obsah myslánky byly jen vzpomínky určité osoby. Nic víc. Prostě si nemusel vzpomenout… „Harryho ne, Harryho ne, prosím ne Harryho!“ křičela jeho matka, když se k ní blížil vrah jejího manžela. Harrymu vstávaly vlasy na hlavě, teď ji viděl říkat to, co tenkrát slyšel, když mozkomorové přišli na famfrpálové hřiště a on spad z koštěte. „Uhni, ty hloupá holko, hned mihni!“ děsivý hlas se nesl zahradou až k Harryho úkrytu. Klesla na kolena, neschopná se přenést do bezpečí. Věděla, že její muž je mrtvý. Zavrtěla hlavou a ještě silněji objala své dítě. Harry věděl co teď přijde, už jednou to slyšel…Harryho ne, prosím ne, vem si mě, zabij mě místo něj… „Harryho ne“ opakovala plačtivě. Harry to nevydržel, Voldemort ji chtěl zabít! Nedokázal to, nemohl nic neudělat. Namířil na ni hůlkou a řekl „Imperio!“ důrazně, ale co nejtišeji. Myslel na ni: Udělej cokoliv, co vás zachrání! Udělej něco! Cokoliv! Neumírej, mami! Neumírej! Voldemort se podíval jeho směrem, tak se Harry musel skrčit a doufat, že ho neviděl. Snad to kouzlo bude fungovat, ještě nikdy kletbu Imperius, vždyť za to byl Azkaban. Bohužel nepřišel na žádný jiný způsob, jak přimět matku, aby udělala to co chtěl. Už se neodvážil doufat, čekal až uslyší ta známá slova a byl připraven na opakující se historii. „Prosím, ne!“ řekla jako tenkrát, otřásal se pod náporem slz a čekal až uslyší: Vem si mě, zabij mě místo něj…Ale ona to neřekla. Slyšel, jak říká slova, která jí mohla zachránit život. „Dobře!“ pronesla zlomeně „Dobře, udělám to!“ „Uděláš co?“ ozval se měkký hlas. Harry se odvážil zvednout hlavu, viděl, že se Voldemort otočil zpět k mladé ženě. „Já, já ho vychovám jako tvého služebníka.“ Hals jeho matky byl chladný a nepřirozený, byla v moci kletby Imperius. Udělala to, řekla slova, která chtěl slyšet. Nemusela to tak myslet, jak jí řekl Snape, stačilo to jen říct. Ale pak se temný mág sklonil a dotkl se čela malého Harryho, přitom mumlal cosi, co Harry nemohl slyšet. Jeho matka vypadala poplašeně, „Co…?“ „Pojistka.“ Odpověděl dřív než stačila dokončit otázku. „Neviditelná značka vlastnictví. Velmi dobře. Dala jsi mi slib. Můžeš mi věřit, že dohlédnu, abys ho dodržela. Nenuť mě litovat, že jsem dal tobě a tomu chlapci šanci žít.“ Ledový hlas prolétl noční tmou. „Ne, ne“ vrtěla hlavou a kolébala plačící dítě. Harry zamrkal a Voldemort byl pryč, přenesl se. Jeho matka klečela na cestičce k hlavním dveřím, její dům byl v plamenech, její muž byl mrtvý! Chovala Harryho a plakala stále hlasitěji. Někde za sebou zaslechl kroky, někdo běžel k domu. Harry se otočil, aby se podíval, kdo to je, ale všude viděl jen mlhu. To nebylo jako průchod časem, nebo jako let s přenašedlem, nebo jako cestování a Letaxem, nebo snad pobyt v myslánce. Cítil jak z něj něco vysává vzduch, klouby ho bolely víc než při přeměňování. Jeho tělo se pomalu rozplývalo a on padal skrz tu nejtemnější nekonečnou noc…

Harry si nebyl jistý, jak dlouho byl v bezvědomí. Oči měl pořád zavřené; první důkaz toho, že je skutečně vzhůru byl ten, že slyšel někoho volat jeho jméno.

„Haaar-ryyyy!“ Byl to ženský hlas, neznámý. Natahovala hlásky jeho jména, znělo to, jako by to už dělala mnohokrát

předtím. Přinutil se otevřít oči. A okamžitě je zase zavřel. ‚Klid,' přemýšlel. ‚Jen se potřebuji pořádně vyspat....'
Znovu otevřel oči, aby se přesvědčil, že je skutečně tam, kde se viděl před chvíli. Byl. Byl v neznámé, veliké ložnici, ležel na jedné straně veliké mosazné postele, která byla ve středu pokoje. Jasné denní světlo proudilo dovnitř skleněnými okenními tabulkami a listy stromů, které se pomalu začínaly zbarvovat podzimními barvami, byly vidět výhledem z okna. Díval se kolem dokola, prohlížel si nábytek a zdi. Kde to jsem?
Bolela ho hlava; cítil jak myšlenky, které se draly z jeho podvědomí, byly rozdílné. „Je to tvůj pokoj, tupče," byla jedna z myšlenek. „Nebuď směšný," odpověděla na to jiná. Harry se zvednul a šel ke stolu, který byl vedle krbu; jeho římsa byla dobrých pět stop od podlahy, a najednou si vzpomněl na jednu velice živou vzpomínku...

„Mami! Chci, abychom si koupili tenhle dům! Podívej, můžu stát v krbu! Chci, aby tohle byl můj pokoj!" Matka se na něho shovívavě usmívala, vysoká a krásná jako vždy. „Dost veliký pokoj pro tak malého kluka..."
„Prosím, mami! Slibuji, že si tady budu uklízet...." „Opravdu?" Zeptala se pobaveně. „Tak dobře, protože jsi nejstarší, dejme tomu, že máš na tenhle pokoj právo..." Zašklebil se a rozběhl se ke své matce, která ho zvedla do náruče; v nose ho zašimrala známá vůně jejích vlasů, cítil pevný stisk její náruče....

Potřásl hlavou, aby se mu vyčistila. Uměl si představit obě věci, tenhle pokoj i svou matku, jak ho zvedá do náruče.... ‚Musím spát denně osm hodin, nebo si budu chodit k Pomfreyové každý večer pro lektvar na spaní.' Znovu zavřel oči, a pak je znovu otevřel. Nic se nezměnilo.
Otočil se ke stolu, na kterém byl obrovský nepořádek. Knížky, pergameny, brka a lahvičky s inkoustem byly rozházené jedno přes druhé. Nad stolem na háčku visel famfrpálový kalendář. Týmem tohoto měsíce byli Holyheadské Harpyje, kteří byli populární v kouzelnickém světě. Hráči létali přes celý obrázek nad políčky se dny, tmavě zelené hábity vlály kolem nich, a každý z nich měl na prsou zlatý spár. Věděl, že to byl Welshský tým. Znovu se mu vybavila jiná vzpomínka, ale v ní nebyl tak malý jako v té první, žebral lístky na zápas Harpyjí....
Harry znovu potřásl hlavou. Cítil se slabý. Opřel se o desku stolu a zíral na kalendář. ‚Září 1996,' přečetl si. Neděle prvního byla zakroužkovaná. ‚Návrat zpátky do školy,' stálo tam zeleným inkoustem. ‚Ano,' napadlo Harryho, ‚je prvního září 1996, ale co tady kruci dělám? Kde to jsem?'
Na stole ležela knížka „Fantastická zvířata a kde je najít", a vypadala, jakoby ji téměř rozžvýkala některá ze zmíněných bestií. Otevřel ji a přečetl si, co bylo uvnitř, „majetek Harryho Pottera". Znovu knížku zavřel. S výjimkou toho, že vypadala opoužívanější, než jak si pamatoval, se zdálo, že je to skutečně jeho kniha. Některé věci se tedy nezměnily. Pak sklopil oči, aby si prohlédnul své tělo a zůstal v šoku.
Jeho oči byly další z věcí, které si pamatoval. Byly pronikavé, a tak nějak tu pronikavost cítil. Otočil se dokola; u protější zdi stál šatník, který měl na dveřích zrcadlo, vydal se směrem k němu a při pohledu do zrcadla dostal největší šok ve svém životě.
Byl viditelně vyšší a rozhodně hubenější. Na sobě měl džíny a tmavě zelené triko s krátkými rukávy, a obut byl v něčem, co vypadalo jako černé pohorky. Ohryzek na jeho krku byl více výraznější než si pamatoval; jeho ramena byla vysloveně kostnatá. Svaly, které si vypěstoval v průběhu dvou prázdnin prací v zahradách a ranním během byly pryč. Zmizelo i jeho krásné opálení. Barva jeho pleti připomínala pergamen, a na rovinu, řekl by o sobě, že vypadá nemocně. Jeho oči byly pořád stejně zelené a vlasy vypadaly jako vlasy jeho otce, rozježeně odstávaly na hlavě, speciálně vzadu, jakoby mu je Parvati nikdy neostříhala a on je pak neudržoval kvůli tréninku na Metaformága. Pamatoval si, že když poprvé uviděl otce v zrcadle z Erisedu, jediným rozdílem mezi nimi byla barva očí (která se mu nikdy nezměnila), výška (kterou měl momentálně i v nadbytku) a jeho jizva. Přemýšlejíc nad svou jizvou, nadzvednul vlasy na čele a zírajíc na své čelo dostal další šok.

Neměl jizvu.

Přiblížil svou tvář na několik centimetrů k zrcadlu a prozkoumával povrch své kůže, nejdříve jenom očima a pak i prsty; na jeho čele nebylo po jizvě ani stopy.
„Udělej si fotku!" zakřičelo na něho najednou zrcadlo. „Zůstane ti na dlouho!"
Harry odskočil od šatníku, znovu se podíval na sebe a pak se rozhlédl po pokoji. Vrátil se zpět ke krbové římse; stálo na ni několik zarámovaných fotek, čarodějnických fotek. Byl tam brázek, na kterém byl on a černovlasá dívka tak kolem jedenácti let, oběma právě upravovali hábity v obchodě madam Malkinové, vypadali skoro nedočkavě (jeho obraz nedočkavě klepal nohou); on vypadal tak přibližně na třináct. Její oči byly stejně zelené jako jeho. Její rysy byly....něco na nich mu bylo velice povědomé.....
Další fotografie ho úplně zamrazila, až zůstal zírat. Byl na ni on a znovu ta dívka a ještě třetí osoba: Draco Malfoy. Vypadali nerozlučně, přesně jako on, Ron a Hermiona. Ta dívka byla mezi ním a Dracem, své ruce měla kolem jejich krků a oni své ruce na jejích ramenou. Smáli se, vlasy jim vlály v lehkém vánku, všichni měli na sobě bradavické hábity.
Hlava ho začala bolet ještě víc. ‚Co jsem to udělal?' dožadovala se odpovědi jeho mysl. ‚Udělal jsem to, co si myslím, že jsem udělal?'
Nebylo mu dopřáno pokračovat v těchto myšlenkách, protože najednou dívka z fotografie stála ve dveřích jeho pokoje! ‚Jeho pokoj'. Vůbec si nevšimnul, že dveře byly otevřené.
„Harry!" zasyčela na něho. Její vlasy nebyly tak tmavé jako jeho, všiml si až teď, sluneční světlo v nich vytvářelo červené odlesky. Byla stejně bledá jako on a nos měla lehce posetý pihami. „Raději rychle dobal, jestli to chceš přežít! Máma je na cestě!"
Dořekla a zmizela z dveří. Měla na sobě černý bradavický hábit, přesně jako na té fotce na římse, ale teď vypadala tak

na čtrnáct. Začínala se měnit na ženu, ale ve tváři měla ještě jemné dětské rysy. ‚Fotka nás tří přeci nemohla být pořízena tak dávno,' přemýšlel. „Jasně, Jamie," zakřičel za ní. „Díky za varování." Jamie. To jméno prostě jenom vyplulo z jeho mozku, a on ho vyslovil bez přemýšlení. Její jméno bylo Jamie a byla to jeho sestra.

Sestra.
Sestra, která by zemřela s jeho matkou, kdyby on....
„Harry!"
Jeho matka stála ve dveřích pokoje. Sledoval vážný výraz její tváře a polknul.
„Varování? Varování před čím?" Dívala se na něho podezřívavě. Bojoval s touhou rozběhnout se k ní, obejmout ji a držet po celý život. ‚Ona žije!' Byla naživu a dařilo se jí dobře, vychovávala ho posledních patnáct let, a vychovávala jeho sestru...
„Před ničím. Už jsem skoro hotov. Ještě dám do kufru nějaké věci ze stolu a to by mělo být všechno." „Nic nezapomeň. Nemůžeme sem pořád běhat zpátky, kdy si vzpomeneš; už je zařízeno, že se sem pozítří nastěhují nájemníci, kteří tu budou do půlky prosince. Nechtějí, aby se jim tu neustále poflakoval teenager, který tu hledá famfpálové tretky, které si zapomněl vzít do školy...."
Mrknul, zírajíc na ni, neschopen od ní odtrhnout oči. „Ano, mami." Pak odešla, její tmavě rudý hábit kolem ni jenom zavířil. Zadíval se na dveře; sledoval jak odchází, a ona jakoby věděla, že ji sleduje, zakřičela přes rameno, „A když budeš hotov, přijď dolů, abys pomohl otci zabalit porcelán do krabic, pokuď to tedy on už nestihl udělat."
„Ano, mami," odpověděl, jako by všechno bylo v pořádku, jakoby vůbec nebyl v absolutně cizím životě, tak odlišném od života, na který byl zvyklý. A jako by se dalších patnáct let života teď nepokoušelo nacpat se mu do mozku a on se těžko dostával k informacím, které potřeboval. Některé věci se mu jednoduše vybavily, když je potřeboval, jako jméno jeho sestry, ale některé mu úplně unikaly.
‚Otec? Já mám otce? Že by to táta přeci jen přežil?'
‚Ne,' odpověděl mu okamžitě jeho mozek. ‚Není to James Potter.....'
‚Aha,' přemýšlel. ‚Ano. Znovu se vdala. Samozřejmě.'
Najednou se podíval na své zápěstí; neměl hodinky. Rozhlédl se po svém pokoji, pak se jeho oči vrátily zpět ke krbové římse, na které stály apatrní hodiny, které ukazovaly fáze měsíce.
Byla téměř jedna hodina! Prvního září! Zmeškal bradavický Express....a přesto, jeho máma vypadala, jako by se ji to vůbec netýkalo. Jeho sestra (pořád ji neříkal jménem) taky tak. Přešel k výklenku s oknem; byl tam polštář, aby mohl sedět na parapetu a on si představil sám sebe, jak tráví mnoho šťastných, klidných hodin na něm, ponořem do své oblíbené knížky...Sednul si na čalouněný polštář a rozhlédnul se po ulici na které žil, a zjistil, že jeho pokoj je v přední části domu. Pohlédl doleva a uviděl zeď, která označovala konec ulice a za ní začínalo pole, které, jak se zdálo, patřilo k nějaké farmě a bylo zorané. Podíval se vpravo, a uviděl....
Hlavní ulici v Prasinkách.
On bydlí v Prasinkách! Samozřejmě....znovu se mu vybavilo hledání domu, jak on a Jamie běhají nahoru a dolů po širokých schodech ve vstupní hale, když ještě byli malí....A to taky vysvětlovalo, proč nemusel na vlak do školy. Oni bydleli v Prasinkách. Znovu se podíval ven z okna, dívajíc se na známé domy; Tři košťata, Radnice, Medové tlapky....a pak mu došlo, že když jeho dům je na konci Hlavní ulice...
Vzpomněl si, jako by to bylo ve snu, co mu Ginny říkala o Percym na jeho narozeninové party: ‚Percy koupil v Prasinkách dům, tu velikou starou boudu na konci Hlavní ulice, která byla na prodej už celé věky.' Ta „veliká stará bouda" byla evidentně jeho dům! Zašklebil se, pak se znovu rozhlédnul po svém pokoji, tentokrát ho skutečně hodnotil. V tomhle životě nikdy nežil deset let v komoře pod schody, nikdy nehladověl (i když by si to někdo při jeho vyhublosti mohl myslet) a vždy si byl vědom toho, že je čaroděj!
Znovu se dotknul rukou čela. Neměl jizvu. Voldemort se ho nepokusil zabít, a Voldemort nezabil jeho matku. Takže mu skutečně řekl pravdu; chtěl napravit svou chybu. Ale proč? Co tím získal? A najednou Harry věděl, co Voldemort získal; nepřišel o svou sílu a nemusel se pokoušet víc jak třináct let získat zpátky své tělo...Harry se zachvěl, uvědomujíc si, co mu z toho vyšlo. Věděl, že byly obrovské oslavy v kouzelnickém světě, když Voldemort padnul...
Když se jeho pád nekonal, jak tedy vypadal kouzelnický svět?
Harry zavřel oči, pokoušejíc se vydolovat více vzpomínek na nynější život. ‚Nejsem slavný,' napadlo ho. „Jsem jenom šestnáctiletý bradavický student, jako všichni ostatní studenti. Nikdy jsem nežil u Dursleyových, nebo dokonce' – najednou zjistil - ‚nikdy je nepotkal.'
Otevřel oči. Takže to znamená, že Dudley je pravděpodobně pořád naživu! Připusťme, možná, že je ještě více tlustý, nesnesitelnější, ale nezemřel kvůli Harrymu! Zavřel oči a znovu přemýšlel. Zjistil, že je pořád více optimismu z jeho nového života, vyjma faktu, že se nekonal Voldemortův pád.

‚Tajemná komnata nebyla v druhém ročníku otevřena a Ginny nebyla nikdy manipulována Luciusem Malfoyem a vzpomínka na Toma Riddlea...
Nebyl žádný Turnaj tří kouzelnických škol; Cedric Diggory byl loni primusem a teď pracuje se svým otcem na Ministerstvu kouzel...
Máma řekla Brumbálovi o tom, že Petr Pettigrew byl strážcem tajemství a zradil je, pak byl Pettigrew zatčen, dostal mozkomorův polibek a byl uvězněn...
Sirius Black nebyl nikdy v Azkabanu...

Šklebící se Harry znovu otevřel oči. Nezachránil jenom matčin a sestřin život; zachránil život i Dudleymu a Cedricovi a

ušetřil Siriusovi dvanáct let vězení za něco, co nespáchal!
Vzpomněl si, že Pettigrewa chytili v domě nějaké velice početné kouzelnické rodiny....nedokázal si vzpomenout, jak se jmenovali....a také nikdy nevyhodil do povětří ulici plnou mudlů, z čehož pak obvinili Siriuse. Všichni ti lidé byli taky naživu!
‚Tak vidíš, Voldemorte!' napadlo ho. ‚Myslel sis, že mě podvedeš, věděl jsi, že se nedokážu dívat na matčinu smrt....ale vtip je v tom, žes podvedl sám sebe!' Jakékoliv pochybnosti o správnosti toho, zda měl zachránit matčin život se vypařily, když se znovu, usmívajíc se, zahleděl dolů na Hlavní ulici, neznámý pocit štěstí procházel jeho hrudí jako příliv za to, že měl možnost vyrůstat v Prasinkách....
„Harry!"
Překvapeně se otočil znovu ke dveřím pokoje. Stáli v nich dva bledí, tmavovlasí, tmavoocí kluci. Mohlo jim být kolem dvanácti let a oba měli stejné mateřské znaménko uprostřed levého lícka. Nebyl si jistý, který z nich na něho promluvil.
„Co?" zeptal se tak přirozeně, jakoby chlapce znal.
Ten nalevo promluvil. „Máma nás poslala se přesvědčit, zda zase nesníš s otevřenýma očima. Jaká je tvá nabídka?"
„Co?" zeptal se znovu. ‚Bratři? Já mám dva bratry? Dvojčata, bezpochyby.'
„Tvá nabídka," řekl ten druhý kluk. „Za to, že neřekneme, že jsi tady skutečně spal s otevřenýma očima."
Bleskově skočil z okna ke stolu, na kterém ležela jeho hůlka. Rychle ji zvednul a namířil na ně. „Odměna, kterou očekáváte bude, že vás nezakleji, abyste smrděli jako shnilé zelí celý příští měsíc," řekl hryzavě. Hned ho ale napadlo, ‚takhle se zachází s mladšími bratry? Já mám mladší bratry!'
Jeho mozek z minulého života bojoval s mozek nynějšího života. ‚Stuart a Simon mi vždycky pomůžou do nějakých malérů….' Stuart a Simon. Neboli Stu a Si. Jsou ve druháku. Narodili se dva roky po Jamie, která je ve čtvrťáku. Fakta se mu pomalu vyplavovala na povrch z hlubokého bludiště informací, ke kterým měl pořád lepší a lepší přístup.
„Mami!" zavřeštěl jeden z kluků. ‚Který z nich asi?' napadlo ho, a pak si vzpomněl, že je nikdy nedokázal rozeznat. Jenom máma to dokázala. Teď běželi chodbou, kterou před chvílí odešla jejich matka. ‚Zrádci!' zadíval se na nepořádek na stole a na otevřený kufr vedle postele. Rychle začal mávat hůlkou a přemisťovat předměty ze stolu do kufru, po chvíli si byl jist, že polovinu z těch věcí vůbec nebude potřebovat, až byla deska stolu prázdná. Pak ještě shrnul věci z krbové římsy, kromě velikých hodin, ale za to všechny přání k narozeninám, které tam měl vystavené. Zkontroloval šatník a šuplíky na prádelníku vedle postele, aby nezapomněl nic, co by si mohl obléct na podzim nebo v zimě, zůstaly v něm jenom letní věci. Zavřel a zajistil kufr a šel ke dveřím, do kterých vstoupila jeho hrozivě se tvářící matka.
Stála tam s rukama zkříženýma na prsou, obočí svraštěné do jedné čáry. Její zelené oči se leskly. Harry polknul a o krok ustoupil.
„Všechno sbaleno, mami. Právě jdu pomoct tátovi s porcelánem, jak jsi řekla."
Pochybovačně se na něho zahleděla.; cítil se nesvůj; nenáviděl, když ji musel lhát, protože se bál, že by mu třeba přestala důvěřovat. Nakonec se její tvář uvolnila a nechala ho projít kolem. „V pořádku. Ale už nechci slyšet výhružky, že zakleješ své bratry, slyšíš? A nezapomeň; jakmile začne škola, jestli něco uslyším, strhnu tvé koleji body."
„Ano, ma-mi," řekl poslušně, stáhl rty do tenké linky, jak se pokoušel působit nebojovně. Ustoupila zpátky do chodby, tam kde předpokládal pokoj rodičů. Jakmile zmizela z dohledu, Stu a Si se opřeli o dveře jejich pokoje na opačné straně chodby v tom směru, kudy odešla matka a oba dva vyplázli na Harryho jazyky a zašilhali očima. Harry taky vyplázl jazyk a zašilhal na ně, i když věděl, že kdyby ho chytla matka, tak by mu vyhubovala, protože jemu bylo šestnáct let a byl nejstarší….
‚Nejsem jedináček. Jsem nejstarší.' Otočil se, aby sešel dolů po širokých schodech, když v tom jeho pozornost upoutal nějaký vzdálený hukot. Pokračoval dál po chodbě podél schodů až k pokoji své sestry. Dveře byly pootevřené a škvírou v nich uviděl, že ještě pořád balí svůj kufr. Držela zarámovaný obrázek přesně takový, jaký měl Harry na krbové římse, oni dva spolu s Dracem Malfoyem. ‚Tři vyráběči problémů,' vzpomněl si, že jim takhle láskyplně říkala máma.
Jamie se na chvíli zastavila a dotkla se Dracovy fotky, ve tváři měla zasněný výraz. Vzdychla a schovala zarámovaný obrázek do svého hábitu, místo aby jej nacpala do kufru. ‚Má moje sestra něco s mým nejlepším přítelem?' Zasmál se sám pro sebe. ‚Nejlepší přítel. Řekl by ještě nedávno….někdo….že Malfoy je teď jeho nejlepší přítel?' Ani by nevěděl, jak moc prorocké to bylo….
Najednou se mu v mysli vynořila velice živá vzpomínka a uviděl sebe, Draca Malfoye a svou sestru, když jim bylo jedenáct let a sestře devět let, jak jedí zmrzlinový pohár venku na terase před obchodem Floreana Fortescueana v Příčné ulici….

Jamie se mračila na svou zmrzlinu a systematicky ji roztírala o okraj poháru. Harry a Draco se rozčileně bavili o svých nákupech do prvního ročníku v Bradavicích. „Máš už koupenou hůlku?" zeptal se ho Draco.
„Ještě ne. Máma je teď v lékárně, kde mi kupuje zásoby a myslím, že říkala, že potom půjdeme koupit hábity…"
„Dobrá! Když se můj otec vrátí, taky půjdeme kupovat hábity. Mohli bychom si koupit stejné!"
„Dobře!" souhlasil Harry, a kousnul do čokolády ze svého macadamiového poháru až ho zabolely zuby. „Jenom škoda, že si s sebou nemůžeme vzít svá košťata…" „To jo! To není fér, že prváci nemůžou mít vlastní košťata…Vždyť létat umíme už léta. Víme, co máme dlat." Draco začal okusovat svůj kornoutek.
„Jenom doufám, že něco uděláš s tím svým chrápáním…"
Draco bolestivě udeřil Harryho do ramene. „Já nechrápu…"
„To jistě. Když máme být spolu v jedném pokoji sedm let…"
„Když jsi spal naposledy u nás, vyděsil si svým chrápáním všechny domovní skřítky," zasmál se Draco a Harry se k němu přidal. Na chvíli se utišili, aby mohli pokračovat v jedění zmrzliny. Pak Harry promluvil do ticha.
„Jsem rád, že se tvůj otec před léty rozhodl poslat tě do vesnické školy," řekl jemně, neschopen představit si život bez

svého nejlepšího přítele.
„Já taky. Díky bohu za ‚nedostatek práce.' Byl jsem celé měsíce bez soukromého učitele, než se otec rozhodl dát mě sem do školy."
Jamie dojedla svůj pohár, mlsně si olizovala prsty a Harry si všimnul, že má v očích slzy. Starostlivě se na ni zahleděl. „Jsi v pořádku, Jamie?"
S nechutí hodila svůj ubrousek na stůl. „Jasně, pro tebe je všechno v pořádku. Vy dva odcházíte žít do toho hradu, a budete mít hůlky a budete se učit kouzlit…..zatímco já tady zkejsnu na vesnici a budu se muset učit latinské skloňování a pádování!"
„Ale Jamie," řekl Draco a položil svou ruku na její, „za chvíli půjdeš do školy i ty. Brzy! Uvidíš…a ještě pořád máš dvojčata…"
Udělala na něho škaredý ksicht. „Dvojčata…ha!" Harry viděl jak si hněvlivě utřela několik slziček v koutcích očí. Cítil, jak se mu zkroutil žaludek. Chudák Jamie…„Mimochodem," řekla mírně třaslavým hlasem, „proč si myslíte, že se dostanete do stejné koleje?"
Harry a Draco zůstali zírat jeden na druhého. „C…co?" dostal ze sebe Draco. „Ty myslíš, že nebudeme ve stejné koleji?"
Pokrčila rameny. „No…naše máma i táta byli oba v Nebelvíru, nevím kam patřila tvoje máma Draco, ale tvůj otec byl přeci ve Zmijozelu."
Harry a Draco mlčky zírali jeden na druhého. „Ne vždycky se to dědí po rodičích, Jamie," řekl ji Harry. „Mnoho rodin má příslušníky různých kolejí. Rodiče, děti, sourozenci. Jenom proto, že rodiče byli ve stejné koleji, ještě nemusíš být v ní i ty." Harry se snažil, aby jeho hlas zněl jistěji, než jak se cítil. Co když skutečně nebudou ve stejné koleji?
„Co když nebudeme ve stejné koleji?" Draco řekl nahlas to, čeho se Harry bál. Harry sklopil oči a zamračil se, nakonec vzhlédnul. „Proč by to mělo vadit? Pořád budeme přátelé. Proč bychom neměli být?"
Otázka zůstala viset ve vzduchu mezi nimi. Po chvíli trapného ticha, Draco otevřel pusu aby něco řekl, ale Jamie byla rychlejší. „Řeknu vám proč ne. Všechen svůj čas trávíte se svými spolužáky celých sedm let. Ve všech třídách sedíte se svými spolužáky a …se svými spolužáky taky celých sedm let žijete v jednom pokoji. A pak, každá kolej má svou společenskou místnost. A ve Velké síni má každá kolej svůj stůl. A…ještě je tu famfrpál…myslím, že kdybyste byli každý v jiné koleji, hráli byste vlastně proti sobě. Nepodporovali byste soupeřův tým…"
„Nech toho, nech toho!" křičel Harry, pokoušejíc se udržet hlas na uzdě. „Jenom proto, že máma s tátou byli v Nebelvíru, neznamená, že tam budu taky a taky proto, že Dracův otec byl ve Zmijozelu, on tam nemusí být zařazen. Myslím…proč bychom nemohli být třeba oba v Havraspáru."
Jamie vybouchla smíchy, zakrývajíc si rukou ústa, její oči se rozzářily. Draco na ni naštvaně hleděl. „Co je na tom k smíchu?" chtěl vědět. Sundala si ruku z pusy. „S vašima známkami? Nemyslím jenom tebe Draco, ale i tebe Harry."
„Dobrá," řekl Harry, „tak tedy v Mrzimoru."
Znovu se začala smát. „Vy dva nepatříte zrovna mezi ukázky těch, kteří pilně pracují. Spíše bych řekla, že budete oba v Nebelvíru, nebo ve Zmijozelu, nebo každý v jedné z nich."
Harry se podíval na Draca, pak na svou sestru. „Velice povzbudivé, Jamie. Mockrát díky."
Znovu jí začaly téct slzy. „Na co si vlastně stěžuješ? Já musím chodit do té zatracené vesnické školy a vy dva…"
„Jamie Rose Potterová! Bacha na jazyk!" Harry měl co dělat, aby se nerozesmál. „No, Harry, buď zticha. Už jsi mě přeci slyšel říct 'zatraceně' i předtím. A kdyby máma věděla, jaký slovník máš někdy ty…"
Teď už se Harry začal nahlas smát. „Asi by mě zaklela tak, že bych směl mluvit, jenom kdybych žádal o jídlo a tak. Myslím, že by ses měla naučit sebeovládání než půjdeš do Bradavic. Když tě nějaký prefekt uslyší takhle mluvit, přijde tvá kolej o body." „No, to jistě! Prefekti podle mě používají ta nejhnusnější slova, speciálně když se musí starat o podradné prvňáky…" Harry se natáhnul a zalechtal ji na boku, čímž u ní vyvolal histerické hihňáni. „Harry! Víš co říkala máma o lechtání…" ale on ji lechtal dál a Jamie se tak smála, že nemohla dál mluvit. „Dlouho tady nebudu a nebude tě mít kdo lechtat. Užívej si to, dokud můžeš," řekl, a ještě ji asi minutku lechtal, než si uvědomil, že se nesměje a dívá se na něho velice vážně.
„Já vím," těžce polkla. Roztáhla ruce a položila jim je přes malý stolek na ramena, jednu Dracovi, jednu Harrymu. „Budete mi oba chybět." Kluci uchopili každý jednu z jejích rukou. „Budeme ti často psát," slíbil Draco, a Harry slavnostně přikyvoval. „Často, slibuji."

Harry se otočil od dveří pokoje své sestry a šel ke schodům. Rozhlédl se po vstupní hale, která byla od podlahy po strop čalouněná a měla nádherně vykládaný kazetový strop. Ještě pořád mu nedocházel fakt, že posledních patnáct let jeho života se nikdy nestalo. Nebo ještě líp, všechno se stalo úplně jinak. Starosti mu dělala jedna věc: dokáže si vzpomenout i na jiné věci ze svého dřívějšího života, dokáže si v paměti udržet zároveň vzpomínky na dvě rozdílné patnáctileté periody svého života? Začínal mít dojem, že pokaždé, když si vzpomene na něco ze svého nynějšího života, zároveň s tím zmizí něco z jeho dřívějšího života.
Přemýšlel nad svým předešlým životem a všechny vzpomínky byly jakoby neukončené. Kde byl Snape? Možná by se o to neměl starat. Možná, že mu v tomhle životě bylo dobře. A možná, že v tomhle životě zachránil život i ještě někomu jinému, kdo v jeho předcházejícím životě na tom byl špatně. Taky si vzpomněl, že Pettigrew byl za zradu jeho rodičů potrestán, a Sirius nikdy nebyl ve vězení.
Najednou začal pochybovat. Co když se mu to jenom zdá? Co když jeho nespavost vedla až k tomu, že mu jeho mozek vnutil tyhle sny a vidiny, kdykoliv a kdekoliv to jenom šlo, a tohle všechno do toho patří? Bolestivě se štípnul do levé paže, zlomyslně stláčejíc svou kůži mezi prsty pravé ruky, pak otřel zčervenalou kůži, drhnouc ji a nadávajíc sám pro sebe. Jestli to byl sen, byl setsakra realistický.

Dostal se až na konec schodů a pokračoval dál, i když neměl ani ponětí, kterým směrem je jídelna. Zahnul doleva a vstoupil do obrovské místnosti s velikým banketovým stolem se šestnácti židlemi kolem, nad stolem visel křišťálový lustr se dvanácti svíčkami. Všimnul si, že na krbové římse je opřené blahopřání. Přešel přes místnost a vzal ho do ruky. Bylo na něm překrásné krajkové srdíčko, vypadalo jako Valentínka. ‚Že by tady bylo ještě od února?' Harry ho otevřel. Uvnitř nebyla natisknutá zpráva, jenom jediný řádek psaný rukou.

Šťastné výročí. Pro Lily, mou lásku. S.
S.

Jeho nevlastní otec. Vzpomněl si, že Sirius v tomhle životě nebyl ve vězení a srdce mu vyskočilo až do krku. Taky si vzpomněl, jak mu jednou Sirius řekl, když byli ve škole, jak tvrdil Snapeovi, že 'všichni jsme byli do ní zamilovaní'. Začal přemýšlet nad tím, koho mu připomínaly rysy jeho bratrů, tmavé vlasy i oči, to určitě neměli po matce. Nemohl se ubránit širokému úsměvu, který se mu začal rozlévat po tváři, když kráčel ke dveřím nalevo od krbu, o kterých nějakým způsobem věděl, že vedou do komory, ve které byl porcelán.
Jeho matka se vdala za Siriuse! Už ani nedoufal, že by mohl objevit ještě jiné lepší a lepší věci v tomhle životě! Kdo mohl vědět, že život bude o tolik lepší, když je jeho máma naživu? Kdo ví, jak se člověk může změnit? A jak se všechno kolem může změnit? Pak najednou zůstal stát jako přimrazený, když uviděl svého nevlastního otce.
Nebyl to Sirius Black.